DE LA AUTOAREA SERIEI *CARAVAL*

STEPHANIE GARBER

Nu orice iubire este menită să aibă un final fericit.

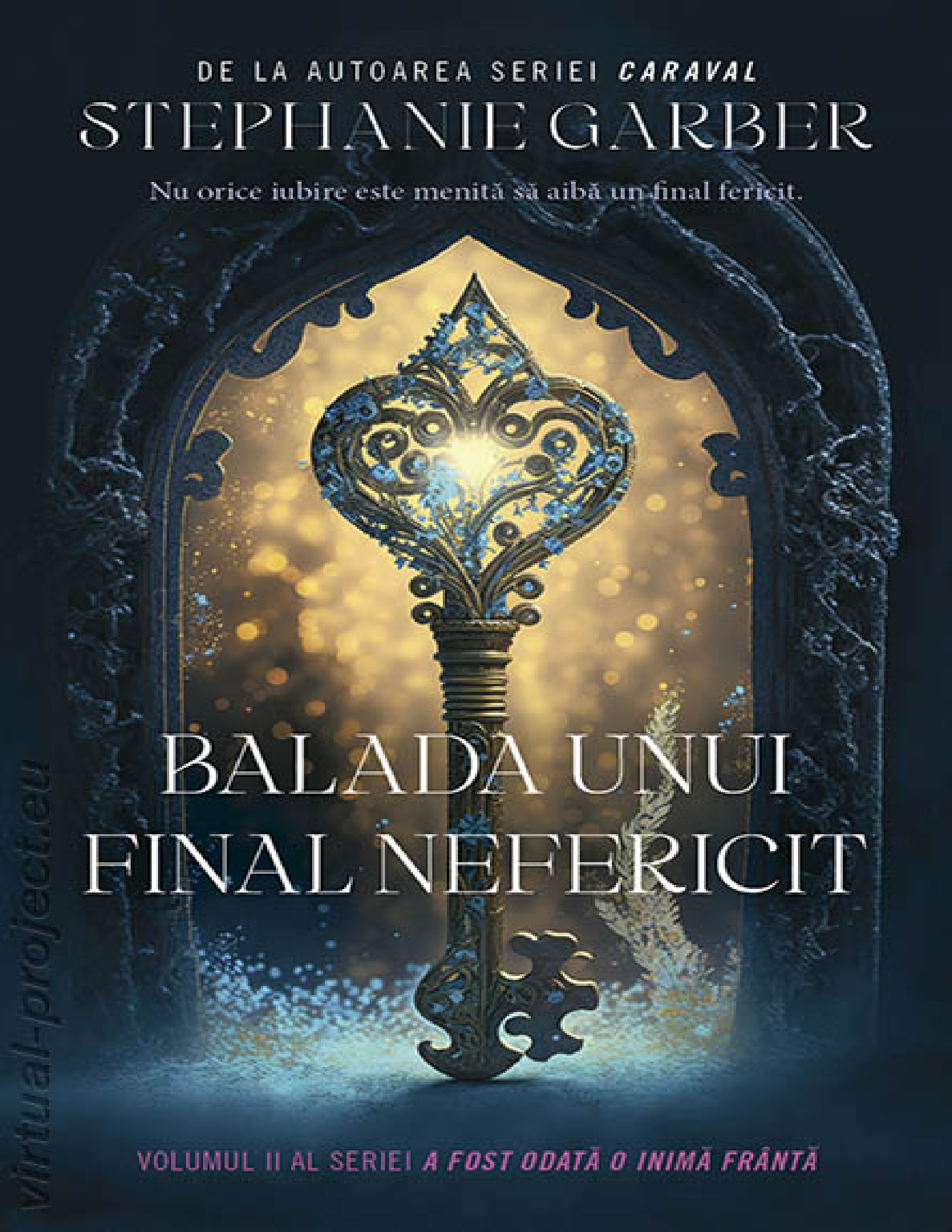

BALADA UNUI FINAL NEFERICIT

VOLUMUL II AL SERIEI *A FOST ODATĂ O INIMĂ FRÂNTĂ*

virtual-projectt.eu

STEPHANIE GARBER

BALADA UNUI FINAL NEFERICIT

Once Upon a Broken Heart #2

Original: *The Ballad of Never After* (2022)

Traducere din limba engleză:
VASILE BUTUZA
prin Lingua Tradom

virtual-project.eu

— 2023 —

Pentru toţi cei care s-au temut
Că nu vor găsi iubirea adevărată

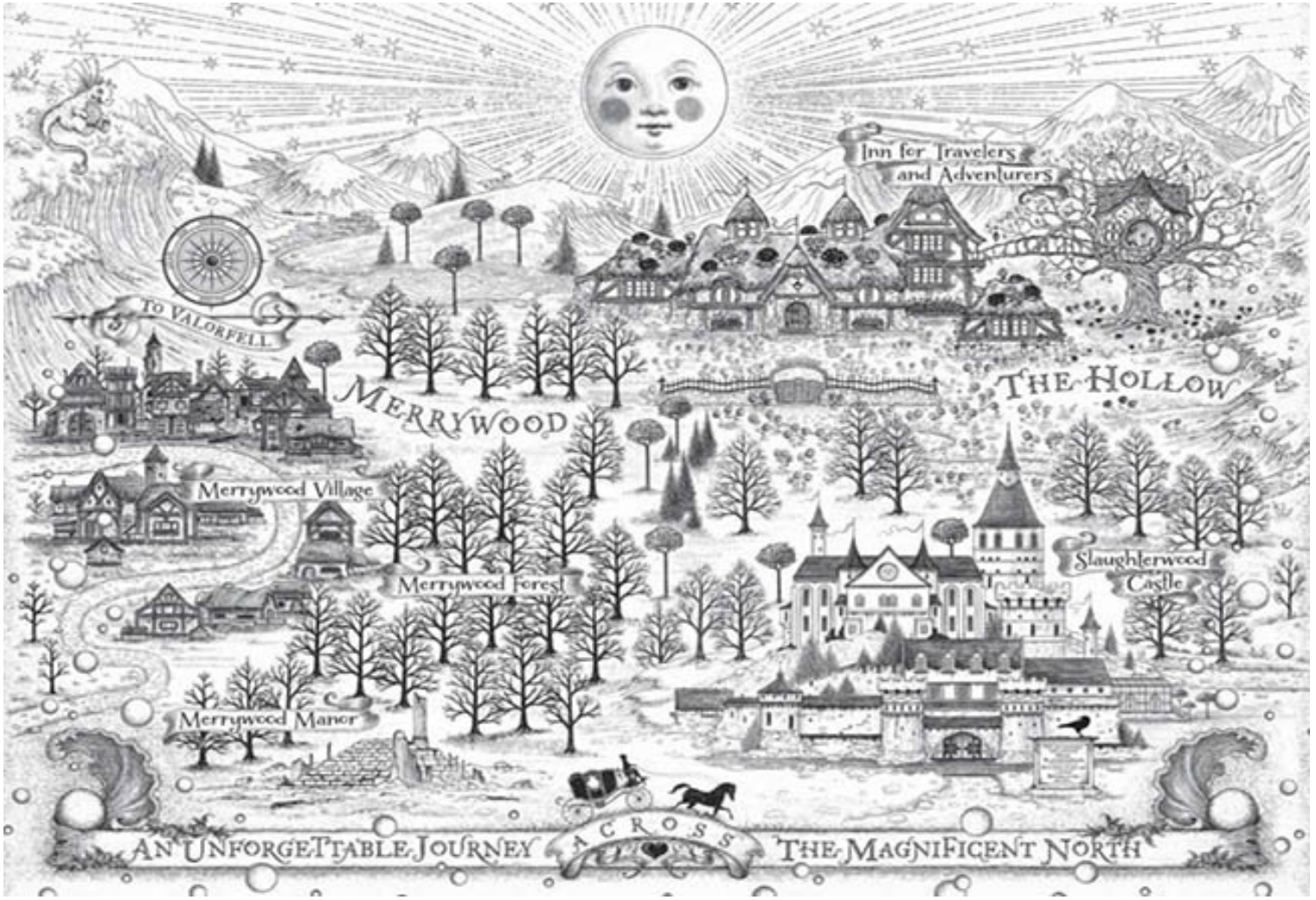
Inn for Travelers and Adventurers
TO VALORFELL
MERRYWOOD
THE HOLLOW
Merrywood Village
Merrywood Forest
Slaughterwood Castle
Merrywood Manor
AN UNFORGETTABLE JOURNEY ACROSS THE MAGNIFICENT NORTH

Avertisment

Dragă Evangeline,

Eventual îl vei revedea şi, când o vei face, să nu te laşi amăgită de el. Să nu te laşi păcălită de gropiţele sale fermecătoare, de ochii lui extraordinari de albaştri sau de fluturii pe care îi simţi în stomac când îţi spune Vulpiţă – nu e un alint, e o altă formă de manipulare.

Inima lui Jacks poate că bate, dar el nu simte nimic. Dacă eşti tentată să ai încredere în el din nou, adu-ţi aminte tot ce a făcut.

Reaminteşte-ţi că el a fost cel care l-a otrăvit pe Apollo şi ţi-a înscenat totul ca să adeverească o profeţie uitată de mult – una care te-ar transforma într-o cheie capabilă de a deschide Arcada Valory. Asta e tot ce vrea, să deschidă Arcada Valory. Probabil va fi blând cu tine cândva în viitor, ca să încerce să te influenţeze să o deschizi. Nu o face.

Ţine minte ce ţi-a zis atunci în trăsură – că el e o Soartă şi că nu eşti nimic mai mult decât o unealtă pentru el. Nu uita ce e Jacks şi să nu cumva să îl compătimeşti din nou.

Dacă ai nevoie să crezi în cineva, crede în Apollo când se trezeşte. Pentru că se va trezi. Vei găsi un mod de a-l vindeca şi, când o vei face, să ai încredere că voi doi veţi trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi şi că Jacks va primi ceea ce merită.

Mult noroc,
Evangeline

Termină de scris scrisoarea către ea însăşi şi respiră adânc. Apoi o sigilă cu un sigiliu mare de ceară aurie şi scrise: „În cazul în care uiţi ce a făcut Prinţul Inimilor şi eşti tentată să ai încredere în el din nou”.

Trecuse doar o zi de când aflase de cea mai recentă trădare a lui Jacks – otrăvirea noului ei soţ, Apollo, în noaptea nunţii lor. Duplicitatea sa încă era proaspătă. Părea imposibil ca Evangeline să mai aibă încredere în Jacks vreodată, dar tânăra ştia că inima ei îşi dorea să spere la ce e mai bun. Credea că oamenii se pot schimba. Credea că viaţa fiecărui om era o

poveste al cărei sfârşit nu era încă scris şi, astfel, viitorul fiecăruia avea posibilităţi infinite.

Dar Evangeline nu îşi putea permite să spere sau să îl ierte pe Jacks pentru ce i-a făcut ei şi lui Apollo.

Şi, cu siguranţă, nu l-ar ajuta niciodată pe Jacks să deschidă Arcada Valory.

Valorii, prima familie regală din Nordul Magnific, şi-au construit arcada drept un portal de trecere către un loc numit Valory. Nimeni nu ştia ce se afla acolo deoarece poveştile din Nord nu erau foarte credibile mulţumită blestemului care fusese aruncat asupra lor. Unele povestiri nu puteau fi puse pe hârtie fără să izbucnească în flăcări, altele nu puteau fi spuse în afara teritoriului Nordului şi multe dintre ele au fost schimbate de fiecare dată când erau povestite, devenind tot mai puţin credibile de fiecare dată.

În ceea ce priveşte ceea ce reprezenta Valory, sunt două poveşti care se bat cap în cap. Una susţine că Valory era un cufăr în care se aflau cele mai importante daruri magice ale Valorilor. Cealaltă credea că Valory era o închisoare fermecată în care erau închise tot felul de fiinţe magice, printre care o abominaţie pe care Valorii o creaseră.

Evangeline nu ştia pe care dintre ele să o creadă, dar nu plănuia să-l lase pe Jacks să-şi pună mâinile reci fie pe darurile magice, fie pe monştrii fermecaţi.

Prinţul Inimilor era deja destul de periculos, iar ea era furioasă pe el. Ieri, după ce începuse să suspecteze că Jacks fusese cel care îl otrăvise pe Apollo, Evangeline avea în minte patru cuvinte: „Ştiu ce ai făcut”.

Gărzile l-au scos afară din Palatul Lupului. Spre surprinderea ei, a plecat fără să opună rezistenţă sau să spună ceva, dar ea ştia că se va întoarce. Încă nu îşi terminase treburile cu ea, deşi ea era sătulă de el.

Evangeline luă scrisoarea pe care tocmai o scrisese şi păşi spre cealaltă parte a încăperii regale, punând-o pe şemineu, cu partea sigilată în sus – ca să fie sigură că avertismentul rămânea vizibil, în cazul în care va fi nevoie de el.

PARTEA I

Cruzimea blestemelor

1

În spatele bibliotecii regale din Palatul Lupului se află o uşă pe care nimeni nu reuşise să o deschidă de secole întregi. Oamenii au încercat să-i dea foc, să o distrugă cu topoare, şi să o descuie cu chei magice, dar nimeni nu a reuşit nici măcar să zgârie această uşă încăpăţânată. Unii cred că îşi bate joc de ei. În mijlocul uşii se află ştanţat un cap de lup cu o coroană şi lumea jură că zâmbeşte când ei eşuează să o deschidă sau că îşi arată colţii când o persoană aproape reuşeşte să descuie această uşă de nedeschis.

Evangeline Fox a încercat odată. A tras, a împins şi a răsucit clanţa de fier, dar uşa nu s-a clintit. Nici atunci, nici înainte, dar spera că pe viitor va fi diferit.

Evangeline se pricepea foarte bine să menţină vie speranţa în inima ei.

Se descurca şi la deschiderea uşilor. Cu o picătură voluntară din sângele ei, putea deschide orice lacăt.

În primul rând, trebuia să se asigure că nu era văzută, urmărită sau spionată de nemernicul ăla mincinos şi mâncător de mere, la al cărui nume nici nu voia să se gândească.

Evangeline privi peste umăr. Lumina lămpii sale reuşi să alunge umbrele, dar mare parte din biblioteca regală din Palatul Lupului rămase în întuneric.

Se mişcă emoţionată şi flacăra lămpii pâlpâi. Lui Evangeline nu îi fusese niciodată frică de întuneric. Întunericul era pentru stele şi vise şi pentru magia care avea loc între zile. Înainte să îşi piardă părinţii, privea constelaţiile cu tatăl ei şi o asculta pe mama ei spunându-i poveşti la lumina lumânărilor. Evangeline nu fusese niciodată speriată.

Dar acum nu îi era frică de întuneric sau de noapte, ci de furnicăturile care-i înfiorau umerii. O treceau încă de când ieşise din camera regală în misiunea ei de a deschide această uşă, sperând că o va duce la un remediu care îi va salva soţul, pe Apollo.

Această senzaţie neobişnuită era aşa de subtilă încât, la început, credea că era doar paranoică.

Nu era urmărită.

Nu auzise paşi.

Până când…

Evangeline scrută întunericul din bibliotecă până când întâlni o pereche de ochi inumani care o urmăreau. Albaştri-argintii, minunaţi şi sclipitori ca stelele. Se gândea că sclipesc doar în batjocură, dar Evangeline ştia că, deşi sclipeau acum şi emanau puţină lumină, o tentau să diminueze din lumina ei, iar ea nu putea să aibă încredere. Nu putea să se încreadă în el.

„Jacks."

Încercă să nu se gândească la numele lui, dar era imposibil în timp ce îl privea ieşind din întuneric, nepăsător şi totuşi încrezător şi mai chipeş ca oricând. Se mişca de parcă întunericului trebuia să îi fie frică de el.

Fiorii îi alunecară de pe umeri pe braţe ca o mângâiere deranjantă care cobora până la ultima cicatrice de pe inima ei frântă. Rana o durea, apoi pulsa, de parcă Jacks şi-ar fi înfipt colţii în ea din nou.

Evangeline ţinea lampa ca pe o sabie.

— Pleacă, Jacks!

Trecuseră doar două zile de când îi pusese pe gardieni să îl scoată afară şi spera să stea departe de ea mai mult timp – de preferat pentru totdeauna.

— Ştiu ce ai făcut şi nu vreau să te mai văd, continuă ea.

Jacks îşi băgă mâinile în buzunare. Cămaşa lui de un gri fumuriu era vârâtă neatent în pantaloni, cu mânecile suflecate pe braţele lui slabe şi cu nasturii de la gât lipsă. Părul lui ciufulit părea acum auriu în loc de albastrul seducător al cerului de noapte. Semăna mai degrabă cu un grăjdar decât cu o Soartă calculată. Dar Evangeline ştia că nu trebuia să uite ceea ce Jacks era de fapt. Era obsesiv şi intenţiilor sale le lipsea vreo urmă de moralitate sau conştiinţă.

Poveştile spuneau că sărutul său era fatal pentru toţi, în afară de iubirea lui adevărată şi că în căutarea ei a lăsat în urmă o dâră de cadavre. Evangeline a fost cândva destul de naivă încât să creadă că Prinţul Inimilor înţelegea suferinţa unei inimi frânte pentru că inima i-a fost frântă din nou şi din nou în căutarea iubirii, dar acum era clar – el era cel care cauza suferinţă, pentru că nu ştia cum să iubească.

Jacks spuse lin:

— Înţeleg dacă eşti supărată…

— Dacă! îl întrerupse ea. Mi-ai otrăvit soţul!

Jacks ridică din umeri nonşalant.

— Nu l-am omorât.

— Nu primeşti puncte bonus pentru asta.

Se chinuia să îşi păstreze tonul calm.

Până în acel moment, Evangeline nu realizase că o parte din ea era încă agăţată de un fir de speranţă că Jacks era nevinovat, dar el nici măcar nu încerca să nege. Nu îi păsa că Apollo era doar puţin mai mult decât un cadavru, la fel ca atunci când nu i-a păsat că Evangeline a fost transformată în piatră.

— Trebuie să încetezi să îmi ceri să mă comport după standardele umane de moralitate, continuă Jacks, sunt o Soartă.

— Exact de asta nu vreau să te mai văd. De când te-am cunoscut, prima mea iubire a fost transformată în stană de piatră, *eu* am fost transformată într-o stană de piatră, apoi am devenit o fugară, mai mulţi oameni au încercat să mă omoare şi mi-ai otrăvit soţul…

— Ai mai zis-o pe aia.

Evangeline se încruntă.

Jacks oftă şi se sprijini de un raft cu cărţi din apropiere, de parcă sentimentele ei erau echivalentul emoţional al unui strănut – ceva peste care treci repede, sau eviţi prin a te da la o parte.

— Nu îmi voi cere scuze pentru ceea ce sunt. În mod convenabil, uiţi că înainte să ne întâlnim erai doar o orfană tristă, cu inima frântă şi cu o soră vitregă malefică. După ce am intervenit, ai devenit iubita salvatoare a Valendei, te-ai căsătorit cu un prinţ şi ai devenit prinţesă.

— Toate astea s-au întâmplat doar pentru că aveai interese ascunse, răspunse veninos Evangeline.

Tot ce făcuse pentru ea era doar ca să o poată folosi să deschidă Arcada Valory.

— Copiii se poartă mai bine cu jucăriile lor decât tu cu mine, adăugă ea.

Jacks îşi miji ochii.

— Atunci de ce nu m-ai înjunghiat, Vulpiţă? În acea noapte în criptă, ţi-am aruncat un pumnal şi eram destul de aproape ca tu să îl foloseşti.

Privirea îi sclipea de amuzament proaspăt în timp ce cobora pe gâtul ei, fixând locul exact unde gura lui se oprise cu trei nopţi în urmă.

Roşi când îşi aminti fără să vrea de dinţii şi limba lui pe pielea ei. El era infectat cu otravă de vampir, iar ea cu prostie.

Stătuse cu el în acea seară ca să îl ţină ocupat şi să îl împiedice să se hrănească cu sânge de om şi să devină vampir. Transformarea nu avusese loc, dar, în schimb, s-a hrănit cu simpatia ei. Jacks i-a spus povestea fetei care i-a făcut inima să bată din nou – Prinţesa Donatella. Ea trebuie să fi

fost dragostea lui adevărată, dar în loc să joace acel rol, Prinţesa Donatella îl alesese pe altul şi îl înjunghiase pe Jacks în piept.

După ce auzise acea poveste, Evangeline începuse să îl compătimească pe Jacks, considerându-l un Prinţ al Inimilor la care ea apelase cândva după ajutor. Dar Jacks era cu totul găunos şi fără inimă, iar ea trebuia să se oprească din a spera că ar putea fi mai mult de atât.

— Am făcut o greşeală în acea noapte în criptă.

Evangeline alungă roşeaţa din obraji şi îl privi pe Jacks drept în ochii săi inumani.

— Dar oferă-mi încă o şansă şi nu voi ezita să te înjunghii.

El zâmbi, etalându-şi gropiţele pe care nu le merita.

— Aproape că sunt tentat să te testez, dar va trebui să faci mult mai mult de atât dacă vrei să scapi de mine.

Jacks scoase un măr de un alb intens din buzunar şi începu să îl arunce dintr-o mână în alta.

— Dacă *chiar* vrei să plec din viaţa ta pentru totdeauna, ajută-mă să găsesc pietrele lipsă şi să deschid Arcada Valory. Apoi îţi promit că nu mă vei mai vedea niciodată.

— Oricât de mult aş vrea să fac asta, nu voi deschide niciodată acea arcadă pentru tine.

— Cum rămâne cu Apollo?

Evangeline simţi o durere acută când îşi reaminti de prinţ şi încă o flacără de furie pentru Jacks.

— Să nu îndrăzneşti să îi pronunţi numele.

Zâmbetul lui Jacks deveni un rânjet. Părea ciudat de mulţumit de furia ei.

— Dacă mă ajuţi, îl voi trezi din starea suspendată în care se află.

— Dacă tu chiar crezi că te voi ajuta, ţi-ai pierdut minţile.

Prima ei înţelegere cu Jacks a fost începutul acestui dezastru. Gata cu înţelegerile, parteneriatele, cu totul.

— Nu am nevoie de tine să-l salvez pe Apollo. Am găsit o altă cale, adăugă ea.

Evangeline îşi ridică bărbia ca şi cum ar fi vrut să facă un semn înspre uşa sigilată a bibliotecii. Încă era pe jumătate acoperită de umbră, dar putea jura că văzuse capul de lup încoronat zâmbind de parcă ştia că ea va fi cea care va reuşi, în sfârşit, să deschidă uşa.

Jacks privi uşa o ultimă dată şi râse, încet şi batjocoritor.

— Crezi c-o să găseşti un remediu pentru Apollo acolo?

— Ştiu că acolo e.

Jacks râse din nou, de data asta mai întunecat, apoi muşcă vesel din măr.

— Spune-mi când te răzgândeşti, Vulpiţă.

— N-o să mă răzgân…

Dar el dispăru înainte să poată termina propoziţia. Tot ce rămase în urmă era ecoul râsului său.

Evangeline refuza să se lase iritată. Un bibliotecar bătrân îi spusese că în spatele acestei uşi se află fiecare carte şi poveste pierdută despre Valori. Deşi membrii primei familii regale din Nord erau oameni, era acceptat de toată lumea că aveau puteri remarcabile. Se spunea că Honora Valor, prima regină a Nordului, fusese cea mai bună vindecătoare din toate timpurile. Evangeline avea motive foarte bune pentru care să creadă că printre zvonurile despre ce se ascunde în spatele acestei uşi erau şi poveşti despre vindecare, care, cu puţin noroc, includeau şi un mod de a trezi pe cineva dintr-un somn suspendat.

Evangeline îşi scoase pumnalul, o lamă ornată cu nestemate, din care lipseau câteva. Era, de fapt, al lui Jacks – acelaşi pumnal pe care i l-a aruncat în noaptea pe care au petrecut-o în criptă. Îl lăsase în urmă în dimineaţa următoare şi nici ea nu era încă destul de sigură de ce îl luase. Nu voia să păstreze arma – nu acum –, dar nu avusese timp să o schimbe încă şi era cel mai ascuţit obiect pe care îl avea.

O mică împunsătură cu pumnalul şi urmă un şiroi de sânge. Apăsă uşa cu degetul şi şopti: „Te rog, deschide-te”.

Încuietoarea scoase un sunet. Clanţa se răsuci cu uşurinţă.

Pentru prima dată în secole, uşa se deschise.

Şi Evangeline înţelese în sfârşit de ce Jacks râdea.

2

Evangeline păşi prin uşa deschisă şi simţi cum pământul de sub picioarele ei se sfărâma de parcă tălpile ei călcau pe biscuiţi în loc de pietre. Era cam ca speranţa ei: se dezintegra rapid.

Camera aceasta trebuia să conţină rafturi cu cărţi despre Valori, răspunsuri la întrebările ei, un remediu pentru prinţul Apollo, dar înăuntru nu adia decât o briză de aer stătut în jurul unei arcade cioplite dramatic în marmură.

Evangeline îşi închise ochii şi îi deschise înapoi, de parcă asta ar fi putut face arcada să dispară şi să o înlocuiască cu cărţile preţioase. Din păcate, clipitul lui Evangeline nu era magic.

Totuşi, refuza să se dea bătută.

În Imperiul Meridian, de unde provenea, această arcadă ar fi fost doar curba decorativă a unei pietre sculptate, destul de mare cât să înrămeze un set de uşi. Dar acesta era Nordul Magnific, unde arcadele erau cu totul altceva. Aici, arcadele erau portaluri magice construite de Valori.

Această arcadă avea îngeri măreţi, îmbrăcaţi cu armură, sculptaţi pe coloane, ca nişte războinici aflaţi în taberele separate ale unei bătălii eterne. Unul dintre îngeri avea capul aplecat şi o aripă ruptă. Părea aproape trist, în timp ce celălalt arăta nervos. Amândoi aveau săbiile scoase şi le încrucişau în centru, avertizându-i pe toţi cei care voiau să intre.

Dar Evangeline nu era oricine. În orice caz, natura interzisă a arcadei o făcu să vrea să privească tot mai insistent înăuntru.

Poate această arcadă era pasajul către cărţile şi remediul de care avea nevoie pentru Apollo. Dacă bătrânul bibliotecar avea dreptate în legătură cu camera asta, cum că ar conţine toate poveştile despre Valori, poate îngerii protejau cărţile de blestemul povestirii, ca să rămână neatinse. Poate tot ce trebuia să facă era să îşi apese sângele pe una din săbii, iar ei se vor da politicos la o parte şi o vor lăsa să intre.

Făcu încă un pas, simţind un fior de speranţă în timp ce îşi împunse degetul din nou şi îl apăsă pe una din săbiile îngerilor.

Încăperea fu inundată de lumină. Pe săbii, pe îngeri şi pe întreaga arcadă apărură încrengături de vene aurii. Totul deveni luminos şi magic. Simţi

furnicături pe piele în timp ce praful din jurul ei se ridică şi începu să sclipească precum nişte stele micuţe. Aerul rece era acum cald. Ştia că trebuia să intre în această cameră, să găsească arcada, să o deschidă…

Dintr-odată, simţi că rămâne fără aer când se gândi la avertismentul pe care Tiberius, fratele mai mic al lui Apollo, i-l dăduse: „Tu eşti cea care o va deschide. Lucrurile magice mereu fac ceea ce au fost create să facă".

Iar Tiberius credea că Evangeline fusese creată pentru a deschide Arcada Valory.

S-a dat în spate, amintindu-şi din nou de râsul lui Jacks. De data asta nu părea întunecat deloc. Părea amuzat, distrat, *fericit.*

— Nu, şopti.

Piatra încă sclipea de la firele aurite care traversau coloanele. Privea cum împânzeau arcada cu totul, dezvăluind nişte cuvinte care nu fuseseră vizibile până atunci.

Concepută în nord, născută în sud, veţi cunoaşte această cheie, pentru că va fi acoperită în aur roz.

Ea va fi atât ţărancă, cât şi prinţesă, o fugară acuzată pe nedrept, şi doar sângele ei, vărsat voluntar, va deschide această arcadă.

Lui Evangeline îi îngheţă sângele în vene.

Acestea nu erau doar cuvinte. Aceasta era – se temea de ceea ce putea să însemne. Dar nu se putea preface, căci nu ar fi schimbat nimic. Aceasta era profeţia Arcadei Valory, cea pe care Jacks a manipulat-o pentru a o împlini. Ceea ce însemna că nu se afla în faţa unei arcade oarecare. Aceasta era Arcada Valory.

Panica înlocui orice alt sentiment.

Nu ar trebui să fie posibil. Arcada trebuia să fie făcută bucăţi. Deşi erau două ipoteze cu privire la conţinuturile magice ale Arcadei, toată lumea era de acord cu un singur lucru: Arcada Valory a fost dezmembrată şi piesele i-au fost ascunse pe teritoriul Nordului pentru a evita ca cineva să afle profeţia şi să refacă arcada.

— Nu, nu, nu, nu, nu…

Frenetic, Evangeline încercă să şteargă sângele de pe pietre înainte ca Jacks sau oricine altcineva să afle ce a făcut. Îngerii nu îşi schimbară poziţia, dar se temea că în orice moment s-ar putea deschide o uşă din spatele lor sau că se vor da la o parte.

Scuipă, apoi şterse cu mâneca mantiei sale, dar arcada sclipitoare nu se stinse.

— Ştiam că vei putea deschide uşa.

Vocea răguşită era prea bătrână ca să fie a lui Jacks, dar sunetul ei făcu inima lui Evangeline să îngheţe la fel de uşor.

— Îmi cer scuze, Maiestatea Voastră. Văd că v-am speriat din nou.

— Din nou?

Se întoarse.

Bărbatul din cadrul uşii era aproape la fel de mic cât un copil, dar mult mai bătrân decât Evangeline, cu o barbă lungă şi argintie, ornată cu fire de aur, care se asorta cu accentele robei sale albe.

— Tu…

Încă era prea emoţionată ca să spună ceva.

— Tu eşti bibliotecarul care mi-a arătat prima dată uşa acestei camere.

— Ai ţinut minte.

Deşi părea mulţumit, zâmbetul bătrânului nu o liniştea. La fel ca şi arcada, aproape părea că sclipeşte, barba lui transformându-se dintr-un gri obişnuit în argintiu scânteietor.

— Aş vrea să avem mai mult timp să stăm la taclale, dar trebuie să te grăbeşti să găseşti pietrele care lipsesc.

Bătrânul îşi ridică privirea înspre locul din care lipseau patru pietre, înspre vârf. Găurile păreau să fie mai mici decât palmele ei – nu bucăţile enorme de piatră crăpată pe care şi le imagina. Dar Evangeline ştiu imediat că *acestea* erau bucăţile care trebuiau găsite pentru a deschide cu adevărat Arcada Valory.

Sângele ei nu era destul. Se simţi uşurată.

— Trebuie să le găseşti, insistă bibliotecarul, una pentru noroc, una pentru adevăr, una pentru bucurie, una pentru tinereţe. Dar trebuie să ai grijă. Pietrele sunt obiecte puternice şi viclene. Traducerea…

— Nu! îl întrerupse Evangeline. Nu voi găsi pietrele. Nu voi deschide *niciodată* această arcadă. A fost o greşeală să îmi pun sângele acolo.

Bătrânul se încruntă la ea.

— Nu e o greşeală, este destinul tău…

Vocea lui păru să devină dintr-odată mai îndepărtată şi din gura lui începu să iasă fum în loc de sunete.

El se crispă şi încercă să vorbească iar, dar, din nou, nu ieşiră decât nişte vapori gri şi albi. De data aceasta, fumul formă cuvintele „La naiba”, de parcă genul ăsta de lucruri se întâmplau tot timpul.

Barba bibliotecarului se transformă complet în fum, exact ca şi cuvintele

sale. Mâinile sale erau dintr-odată transparente, la fel ca roba şi ridurile lui, care acum arătau ca nişte perdele.

— Ce eşti? întrebă Evangeline, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

Întâlnise destui vampiri şi destule Sorţi, iar sora ei vitregă era vrăjitoare, dar creatura care se găsea acum în faţa ei… nu ştia cum să o descrie.

— Sunt bibliotecar, spuse în final, dar cuvintele ieşiră precum ceva dus de vânt din depărtare, ştiu că asta mă face să par suspect, dar te asigur, dacă ai şti adevărul… Dacă ţi-aş putea spune…

Dispăru cu totul înainte să poată termina, lăsând-o pe Evangeline singură cu norii de fum şi cu sentimentul deranjant că poate Prinţul Inimilor nu era singura forţă supranaturală de care trebuia să se ferească.

3

Câteva zile mai târziu, inima lui Evangeline încă nu îşi găsise liniştea. Nu voia să se gândească la ce se afla înăuntrul Arcadei Valory. Nu voia să îşi pună întrebări în legătură cu secretele ei. Nu voia să îşi aducă aminte cât de disperat părea bătrânul bibliotecar când i-a spus „Dacă ai şti adevărul…”

— Nu mai avem mult timp, spuse Havelock cu un glas răguşit, în timp ce trăsura lor mergea încet pe altă stradă pietruită, acoperită de zăpadă albă-albăstruie.

Havelock era gardianul personal al lui Apollo, dar acum juca rolul escortei personale a lui Evangeline în timp ce căutau în secret un remediu pentru starea lui Apollo. Pe parcursul ultimei săptămâni, vizitaseră mulţi mistici şi multe farmacii, doctori atât fizici, cât şi psihici. Au deschis uşi închise şi au intrat în biblioteci pline de fabule, dar nimic nu i-a putut ajuta. „Nimeni nu s-a mai aflat într-o stare de somnolenţă suspendată încă de pe vremea lui Honora Valor”, le spusese toată lumea, apoi le aruncaseră priviri curioase şi îi părăsiseră repede fără prea multe cuvinte.

Nimeni nu ştia că Prinţul Apollo era încă în viaţă şi nici nu se putea răspândi vreun zvon. Apollo era prea vulnerabil în starea în care se afla. În ceea ce priveşte ce ştia publicul, Prinţul Tiberius, fratele mai mic al lui Apollo, îl omorâse. Evangeline se simţise puţin vinovată ştiind că totul era fals, dar având în vedere faptul că Tiberius încercase să o omoare, a decis să lase vina deoparte.

— Asta ar putea fi ultima noastră şansă să îl salvăm, continuă Havelock.

Evangeline ştia că el nu avea pe deplin dreptate. Ar putea oricând să deschidă Arcada Valory pentru Jacks – dar nu i-a menţionat asta lui Havelock încă spera că mai exista un mod de a-l salva pe Apollo.

— Ai văzut ultima gazetă de scandal? întreabă Havelock.

— Încercam să o evit, răspunse Evangeline.

Totuşi, când Havelock îi întinse ziarul rulat în trăsura răcoroasă, ea îl luă…

ZVONUL ZILNIC

Slavă lui Lucien Jareth Acadian

Cel mai proaspăt moştenitor al tronului, Lucien Jareth din Casa Acadian, trebuie să ajungă în Valorfell mâine şi deja sunt mai multe zvonuri despre el decât pot număra. Am auzit că atunci când nu construieşte case pentru săraci sau găseşte familii care ar putea adopta căţeluşii şi pisicuţele de pe stradă, învaţă copiii orfani să citească. Legătura noastră regală de la Palatul Lupului a confirmat, de asemenea, că pregătirile pentru următoarea Nocte Neverending sunt deja în mişcare.

Evangeline se opri din citit, nemaiputând să reziste să parcurgă mai mult. Se simţea aşa încă de săptămâna trecută. Încă din momentul în care a fost declarată inocentă pentru omor, ziarele au trecut la poveşti despre noul moştenitor la tron, un văr îndepărtat de-al lui Apollo, Lucien Jareth Acadian. Aceste poveşti au fost mereu însiropate, făcând persoana lui Lucien să pară mai degrabă sfântă decât omenească.

— Mă întreb câte din lucrurile astea sunt adevărate, comentă ea.

— Nu ştiu. Cred că singurul lucru de care putem fi siguri e că va ajunge mâine.

„Mâine.”

Cuvântul părea dintr-odată atât de ameninţător. Chiar dacă acest Lucien era un pilon al virtuţii, care iubea orfanii şi îşi petrecea timpul salvând căţeluşi, tot îi va lua tronul lui Apollo mâine. Asta dacă nu reuşea Evangeline să îl vindece pe prinţ cât mai repede cu putinţă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, spuse Evangeline cu mai multă încredere decât avea, LaLa ne va putea ajuta.

Trăsura se opri când ajunseră la turnuri. Pentru Evangeline, turnurile întortocheate, în care se găseau apartamente şi magazine, arătau mai degrabă ca nişte grămezi de basme acoperite cu zăpadă.

Aici locuia Ariel „LaLa” Lagrimas. Cunoscută şi ca Mireasa Nemăritată, LaLa era o Soartă, ca şi Jacks – doar că ea era prietenă cu Evangeline. Când Evangeline fusese otrăvită de Tiberius, LaLa a fost cea care o vindecase şi Evangeline spera cu disperare că LaLa va putea face acelaşi lucru şi pentru Apollo.

Evangeline chiar venise înainte de toate să o viziteze pe LaLa, dar semnul de pe uşa ei zicea „Plecată în Aventură!” Evangeline nu ştia pe unde se aventura prietena ei, dar trimisese soldaţi regali să aştepte întoarcerea ei – care, după spusele lor, se întâmplase în acea dimineaţă.

Evangeline îşi putea vedea respiraţia ieşind sub forma unor norişori albi şi pufoşi în timp ce urca treptele spre casa LaLei. Până atunci nu observase niciodată că balustrada avea fragmente din povestiri sculptate în ele. Fragmente precum:

Odată ca niciodată era o fată cu o coadă stufoasă, care tremura de fiecare dată când venea zăpada.

Şi: *Era odată o casă din care mereu ieşeau râsete pe horn în loc de fum.*

Apartamentul LaLei chiar părea să fie acel tip de casă din care râsete ies pe horn, în loc de fum. Faţada era ornată cu multe plăntuţe de un galben vesel, cu o uşă rotundă şi albă care avea un ciocănel cu un cap de dragon.

— Oh, prietena mea preţioasă!

LaLa deschise uşa înainte ca Evangeline să bată şi o întâmpină cu zâmbete şi căldură, îmbrăţişând-o de parcă cele două se ştiau de o viaţă întreagă, nu doar de câteva săptămâni.

— Ţi-ai ales momentul perfect pentru o vizită. Am atâtea să-ţi povestesc!

În timp ce Havelock stătea de veghe afară, LaLa o conduse pe Evangeline în apartament pe scările care păreau decorate vesel, deşi reşedinţa ei dădea impresia că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Chiar când trecu pragul, Evangeline observă că nu mai era acelaşi spaţiu primitor de dinainte… Şemineul era închis, şi deşi mobila deschisă la culoare era încă acolo, pereţii erau goi şi mesele pustii. Chiar şi micile lanterne în formă de căsuţe pentru păsări ale lui LaLa lipseau, cu excepţia uneia care stătea pe o grămadă de cufere lângă uşă.

— Pleci?

Evangeline simţi un val de dezamăgire. Spera să greşească, dar până şi hainele LaLei păreau să afirme asta. De obicei, LaLa purta paiete, pene sau fuste sclipitoare de sirenă, dar azi rochia ei era de culoarea smântânii proaspete, cu mâneci lungi care acopereau flăcările de dragon tatuate pe braţele ei maronii. Tivul era până în pământ, după moda din Nordul Magnific, dar când păşi înspre canapea, Evangeline observă o pereche de ghete de călătorie ieşind de sub ea.

— Plesneam de nerăbdare să-ţi spun – m-am logodit!

LaLa îşi întinse mâna către Evangeline, etalându-şi o manşetă groasă de logodnă – aurie, sclipitoare şi la fel de frumoasă ca zâmbetul extatic de pe buzele LaLei.

— Îl cheamă Lord Robin Slaughterwood. E un nume de familie mai sinistru, ştiu, dar nu e de parcă o să îl iau, ştii tu de ce…

LaLa încheie cu un râs la care Evangeline nu se aştepta.

LaLa îi recunoscuse cândva lui Evangeline că Sorţile mereu se luptau cu impulsul de a fi ce au fost făcute să fie. LaLa era Mireasa Nemăritată, astfel, dorinţa ei principală era să găsească pe cineva care s-o iubească, chiar dacă era mereu destinată să fie lăsată la altar, plângând cu lacrimi atât de puternice încât dacă un om le-ar fi băut, ar fi murit de inimă frântă. Totuşi, uite-o pe LaLa cu o manşetă de logodnă nouă şi cu speranţă în ochii ei frumoşi.

— Mă bucur aşa mult pentru tine! spuse Evangeline.

Era puţin surprinsă să realizeze că vorbea serios. Dacă Evangeline ar fi fost în acelaşi loc cu nouă luni în urmă, poate ar fi întrebat-o pe LaLa dacă această fericire de scurtă durată merita, având în vedere inevitabila inimă frântă care urma. Lumea îi zicea inimă frântă, dar Evangeline credea că pierderea unei persoane iubite frânge mai mult decât doar o inimă. Când şi-a pierdut prima iubire, i-a fost zguduită întreaga lume. Totuşi, în ciuda acelei dureri, acum spera nu doar să îl salveze pe Apollo, ci şi să mai aibă încă o şansă la iubire împreună cu el.

— Sper că e aproape Castelul Slaughterwood, zise Evangeline, mi-ar plăcea mult să vă pot vizita.

— Aş adora asta, spuse LaLa radiind de bucurie. Castelul Slaughterwood este doar la o zi distanţă şi am cerut o nuntă lungă, deci sper că voi putea să dau multe petreceri.

Ghetele LaLei trosneau pe podeaua de lemn în timp ce ea merse înspre un cufăr şi scoase o prăjitură stup – pentru că desigur că şi-a împachetat nişte prăjitură –, nişte tacâmuri şi farfurii aurite în formă de inimă.

Evangeline ştia că trebuie să o întrebe de un remediu pentru Apollo. După cum îi amintise Havelock, nu mai avea mult timp. Dar este important să sărbătoreşti fericirea cuiva, iar LaLa era singura ei prietenă din Nord.

Evangeline îşi acordă câteva minute să se bucure de tort şi de buna dispoziţie a prietenei ei în timp ce LaLa îi povesti cum l-a întâlnit pe Robin şi cum s-au logodit doar în câteva zile.

— Dacă vei vrea vreodată să te recăsătoreşti, să te prefaci că eşti o domniţă neajutorată. Pentru mine, mereu a funcţionat în Nord.

Evangeline râse, dar probabil nu prea convingător.

Faţa LaLei păli instantaneu. Ochii ei trecură peste rochia lui Evangeline,

care îşi dădu jos pelerina şi dezvălui o rochie de doliu Nordică – mătase albă pură împânzită elaborat de fire de catifea neagră.

— Oh, draga mea. Îmi pare aşa de rău – am uitat că eşti în doliu după Apollo. A fost cam urât din partea mea, nu?

Ca Soartă, LaLa nu avea aceleaşi emoţii ca şi un om, dar acesta era unul din lucrurile despre prietena ei care îi plăceau lui Evangeline. În timp ce lipsa de umanitate a lui Jacks îl făcea cu sânge rece şi lipsit de conştiinţă şi reprezenta necazul existenţei sale, în cazul lui LaLa, o făcea mai autentică şi directă.

— Te rog să nu te simţi rău. Nu sunt în doliu cu adevărat, recunoaşte Evangeline.

Restul cuvintelor ieşiră cu repeziciune.

— Apollo încă trăieşte. Poveştile pe care le-ai auzit despre fratele lui, cum că el l-a otrăvit, nu sunt cu totul adevărate. De fapt, Jacks a făcut-o – l-a băgat pe Apollo într-o stare de somnolenţă suspendată ca să mă manipuleze.

Evangeline nu era sigură de cât de multe ştia LaLa despre Arcada Valory. Apollo i-a zis cândva că Nordicii credeau că povestea era mai mult basm decât adevăr şi foarte puţini ştiau care era profeţia. Aşa că Evangeline i-a explicat aproape totul.

— Jacks crede că profeţia este despre mine şi că eu sunt singura cheie capabilă să deschidă arcada. Mi-a spus că îl va vindeca pe Apollo doar dacă găsesc pietrele şi dacă voi deschide arcada pentru el.

— Vai de mine…

LaLa păli, iar pielea ei deveni gri. Frica i se putea citi în ochi.

Era prima dată când Evangeline o vedea aproape speriată.

— Nu-ţi face griji, adăugă Evangeline repede, nu plănuiesc să deschid arcada pentru Jacks. Am venit aici ca să văd dacă l-ai putea vindeca pe Apollo.

— Îmi pare atât de rău, dragă prietenă. Deşi ştiu unele lucruri despre vrăji şi poţiuni, cele pe care le-am folosit nu erau întru totul pentru bine şi niciodată nu am introdus pe cineva într-o stare de somn suspendat. Este vorba de magie foarte veche. Cred că Honora Valor o folosea în timpul războaielor, când erau mult prea mulţi răniţi ca să îi îngrijească în acelaşi timp. Îi suspenda pe cei pe care ea sau ceilalţi vindecători nu îi puteau îngriji pe loc.

Evangeline încercă să nu se simtă dezamăgită. Cam asta îi spusese

fiecare vindecător.

— Eşti sigură că nu ştii altceva? Accept orice informaţie ai avea. Noul moştenitor ajunge mâine şi…

— Ar trebui să deschizi arcada pentru Jacks, o întrerupse LaLa.

— Ce?

Evangeline crezu că poate nu a înţeles bine.

Acum câteva momente, Evangeline jura că LaLa părea tulburată, dar acum privirea ei era calmă.

Oare o citise Evangeline greşit înainte, sau o făcea acum?

— Nu vrei să-l salvezi pe Apollo? întrebă LaLa.

Evangeline simţea un fior de vinovăţie. Existaseră momente în care şi ea îşi pusese această întrebare. Voia să-l salveze, dar uneori se temea că nu îşi doreşte asta destul. Nu putea spune că ea şi cu Apollo erau îndrăgostiţi, dar simţea o legătură între ei. Erau conectaţi. Nu era sigură dacă era o rămăşiţă de-a vrăjii de dragoste a lui Jacks, dacă erau jurămintele de la nuntă sau dacă pur şi simplu Destinul le-a unit căile, dar ştia sigur că viitorul ei era legat de al lui.

Se gândea la scrisoarea pe care o avea în buzunar, pe care o ştia pe de rost, atât de des o recitise.

> Dragă Evangeline,
>
> Îmi doresc să-mi fi cunoscut părinţii. Cred că te-ar fi iubit şi îmi imaginez că mi-ar fi spus că nu te merit.
>
> Noi doi nu ne cunoaştem atât de bine. Ştiu asta. Dar vreau să ştii că vreau să te fac fericită.
>
> Poate că săptămâna asta am încercat puţin prea tare. Nu am făcut asta până acum şi nu vreau să stric totul. Sunt sigur că o voi face la un moment dat în viitor. Dar îţi promit asta, Evangeline Fox: orice s-ar întâmpla, mereu voi încerca. Te rog doar să faci la fel.
>
> Mama mea obişnuia să spună că „secretul pentru a rămâne îndrăgostiţi este să ai pe cineva care să te prindă când începi să te pierzi”, iar eu promit să te prind mereu.
>
> Cu loialitate şi pentru totdeauna al tău,
>
> Apollo

Evangeline găsise această scrisoare în camera lui Apollo după ce fusese declarată nevinovată pentru uciderea lui. La început, cuvintele au făcut-o să plângă. Apoi, au făcut-o să spere.

Apollo era sub influenţa unei vrăji de iubire tot timpul cât ei erau

logodiţi, dar ea jură că au existat momente de afecţiune reală între ei. Această scrisoare părea o confirmare a acestui fapt. Simţea că era *reală* şi o făcea să creadă tot mai mult că Apollo chiar avea momente în care nu era sub influenţa unei vrăji. Această scrisoare nu era scrisă de un tânăr fermecat, ci oferea o privire reală asupra prinţului – un prinţ care simţea aceleaşi lucruri ca ea.

— Sunt dispusă să fac orice ca să-l salvez pe Apollo, mai puţin să deschid arcada pentru Jacks. Sigur nu crezi că eu chiar ar trebui s-o fac, nu?

LaLa strânse din buze, părând indecisă, dar când vorbi din nou, vocea ei era hotărâtă, calmă şi cu totul zguduitoare.

— Arcada Valory nu conţine ceea ce crezi tu. Dacă aş fi în locul tău, aş deschide-o.

— Ştii ce e înăuntru? se interesă Evangeline.

— Valory e fie un cufăr cu o comoară, care adăposteşte cele mai mari daruri magice ale Valorilor, fie o uşă înspre o închisoare fermecată în care se află tot felul de fiinţe magice, printre care o abominaţie pe care Valorii au creat-o…

LaLa se opri şi se strâmbă.

— Urăsc blestemul povestirii, completează ea.

Îşi puse farfuria cu tortul mâncat pe jumătate pe masă cu un sunet puternic, o luă pe Evangeline de mâini şi părea să se concentreze din greu. Dar de data asta, când încercă să îi dezvăluie lui Evangeline ce credea că se află după Arcadă, singurele cuvinte care îi ieşiră pe gură fură neinteligibile.

4

Mama lui Evangeline, Liana, obişnuia să se trezească înainte de răsărit în fiecare dimineaţă. Purta mereu câte o rochie cu motiv floral care lui Evangeline i se părea romantică. Apoi, se furişa delicat în jos pe scări şi intra la ea în birou, unde se aşeza lângă şemineul în care trosneau lemnele şi citea.

Liana Fox credea că modul ideal de a începe o zi este cu o poveste.

Când Evangeline era micuţă, de multe ori se trezea şi ea devreme. Nevrând să rateze nimic din magia care părea că o înconjoară pe mama ei, Evangeline o urmărea în birou, se urca în poala ei şi adormea la loc.

Mai târziu, Evangeline a crescut mult prea mare ca să mai stea în poala mamei ei, dar a devenit mai priceputǎ la a sta trează. Mama ei a început să-şi citească poveştile cu voce tare. Unele erau scurte, altele durau zile sau săptămâni până erau gata. O carte – un mare tratat, scris pe foiţă de aur care provenea tocmai din Insulele de Sud – a durat şase luni întregi până a fost terminată de citit. Când Liana ajungea la ultima pagină a fiecărei poveşti, niciodată nu zicea „Sfârşit”. În schimb, mereu se uita la Evangeline şi o întreba: „Ce crezi că se va întâmpla în continuare?”

— Au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, proclama Evangeline de obicei.

Credea că majoritatea personajelor meritau asta după toate lucrurile prin care trecuseră.

Totuşi, mama ei era de altă părere. Susţinea că majoritatea personajelor ar fi fericite pentru moment, dar nu pentru totdeauna. Apoi, i-a explicat cum anumite lucruri cu siguranţă aveau să creeze haos în viitorul lor – ucenicul răufăcătorului care încă trăia, sora vitregă malefică, care era iertată, dar tot era undeva în lume, aşteptând să atace din nou, dorinţa care s-a adeverit dar nu a fost plătită, sămânţa care a fost plantată dar încă nu a crescut.

— Deci crezi că toţi sunt damnaţi? se interesa Evangeline.

Apoi mama ei zâmbea, dulce şi călduros, ca o plăcintă proaspătă.

— Chiar deloc, fetiţa mea preţioasă. Cred că există un final fericit pentru toată lumea, dar nu cred că toate aceste sfârşituri au loc după ultima pagină a fiecărei cărţi, sau că le este garantat tuturor un final fericit până la adânci

bătrâneţi. Sfârşiturile fericite pot fi prinse, dar este greu să le ţii în frâu. Ele sunt vise care vor să scape de noapte. Sunt comori cu aripi. Sunt lucruri sălbatice care trebuie mereu fugărite, sau vor scăpa cu siguranţă.

Pe atunci, Evangeline nu voia să dea crezare vorbelor mamei ei, dar acum o făcea.

Evangeline putea jura că îşi putea auzi finalul fericit îndepărtându-se de ea în timp ce ieşea din apartamentul LaLei.

Voia să fugă după el, dar, pentru o clipă, se opri în loc şi respiră aerul nordic rece şi îşi dori să se poată cuibări din nou în poala mamei sale. Încă îi era foarte dor de ea. Se întreba ce ar sfătui-o mama ei să facă.

Evangeline promisese că nu va deschide niciodată Arcada Valory pentru Jacks, dar cuvintele LaLei o făceau să aibă dubii: „Arcada Valory nu conţine ceea ce crezi tu. Dacă aş fi în locul tău, aş deschide-o".

Lui Evangeline i se părea clar că prietena ei credea în teoria cum că Valory era un cufăr cu comori vrăjite, dar până şi comorile pot fi periculoase.

Şi dacă LaLa nu avea dreptate? Erau alţii, precum fratele lui Apollo, Tiberius, atât de determinaţi să menţină Arcada Valory închisă încât au încercat să o ucidă pe Evangeline – Tiberius chiar de două ori! Dar oare ştia Tiberius ce se afla de cealaltă parte a arcadei, sau doar se temea de ea pentru că alegea să creadă în ipoteza care susţinea că acolo se află o abominaţie?

Probabil că şi lui Evangeline ar fi trebuit să îi fie frică, dar dacă era sinceră cu ea însăşi, nu conţinutul necunoscut al arcadei o speria, ci ideea unui parteneriat cu Jacks pentru a-l salva pe Apollo.

Evangeline nu putea şi nici nu voia să o facă din nou.

Nu l-a sărutat niciodată pe Prinţul Inimilor, dar a învăţat că înţelegerile cu el erau cam ca sărutul său fatal – magice şi complet distructive. Ar face un târg cu aproape oricine înainte să formeze alt parteneriat cu el.

— Ceva noroc? se interesă Havelock când cei doi erau înapoi în trăsură.

Evangeline scutură din cap.

— Poate ar trebui să îi zicem noului moştenitor de starea lui Apollo ca să mai tragem de timp să găsim remediul. Dacă jumătate din poveştile despre Lucien sunt adevărate, poate ar aştepta până să îi ia locul lui Apollo drept prinţ.

Havelock pufni.

— Nimeni nu e atât de bun precum îl face lumea să pară pe Lucien ăsta.

Dacă îi spunem adevărul, în cel mai bun caz o să îl încuie pe Apollo undeva departe pentru *siguranţa* lui şi n-o să-l mai vezi niciodată. În cel mai rău caz – şi cel mai probabil – noul moştenitor o să-l asasineze pe Apollo în secret şi apoi o să facă acelaşi lucru cu tine.

Evangeline voia să îl contrazică, dar se temea că Havelock avea dreptate. Singurul mod sigur de a-l salva pe Apollo era să găsească o cale de a-l trezi până mâine.

Tic. Tac. Tic. Tac. Nu era vreun ceas în trăsură, dar Evangeline putea auzi timpul cum se scurge, sau poate Jacks era prieten şi cu Timpul şi voia s-o batjocorească şi el.

Palatul Lupului, faimosul castel regal din Nordul Magnific, părea să fie pe jumătate dintr-un basm, pe jumătate fortăreaţă, de parcă primul rege şi prima regină a Nordului nu au căzut de acord despre cum ar trebui să arate.

Era foarte multă piatră defensivă, dar şi vopsele decorative care luminau intrările, iar unele pietre de pe jos erau cioplite interesant cu modele de plante şi flori, cu mesaje care să-ţi amintească pentru ce erau:

„Trifoi Pegasus – pentru uitare”
„Iarba Îngerului – pentru somn uşor”
„Floare de Mătase Gri – pentru tristeţe”
„Hibiscus al Spiritului – pentru doliu”
„Vâscul Unicornului – pentru sărbătoare”
„Frăguţe de Iarnă – pentru bun venit”

Când Evangeline părăsise castelul în acea dimineaţă, peste tot se vedeau pâlcuri de Flori de Mătase Gri şi buchete de Hibiscus al Spiritului, dar acum fuseseră înlocuite cu coroniţe de Vâscul Unicornului.

Lui Evangeline i se făcu un nod în stomac când le văzu. În Nordul Magnific, doliul se termina doar când noul moştenitor era numit în funcţie, ceea ce trebuia să se întâmple abia în următoarea zi. Deşi, după starea alterată a castelului Palatul Lupului, părea că noul moştenitor deja i-a luat locul lui Apollo.

Evangeline auzi menestreli cântând despre Lucien cel Mare şi văzu că servitorii îşi abandonaseră veşmintele negre de doliu, schimbându-le cu şorţuri albe. Câteva cameriste de vârsta lui Evangeline aveau tulpini de Frăguţe de Iarnă împletite festiv în cozile lor, bujori în obraji şi buzele roşii.

Toate păreau să îşi şoptească:

— Am auzit că e tânăr…

— Am auzit că e înalt…

— Am auzit că e mai chipeş decât Prinţul Apollo!

Evangeline se simţea din ce în ce mai tristă cu fiecare cuvânt. Ştia că nu poate să îi blameze pe aceşti tineri – oamenii aveau nevoie de motive de sărbătoare. Doliul era important, dar nu putea continua la nesfârşit.

Îşi dorea doar să aibă mai mult timp. Măcar mai avea o zi până Lucien trebuia să ajungă, chiar dacă nu era nici pe departe suficient.

Evangeline inspiră adânc în timp ce ea şi Havelock mergeau pe coridorul care devenea tot mai friguros şi întunecat. Câteva clipe mai târziu, ajunseră la trapa care îi ducea la Apollo.

Pe Evangeline mereu o neliniştea că uşa nu era păzită de un gardian, dar era prea suspect să laşi un soldat singur pe un coridor gol. În schimb, un membru de încredere din garda regală aştepta în camera de lângă scări.

Micuţa cameră ascunsă arăta acum mai drăguţă decât ultima dată când intrase aici. Evangeline nu ştia dacă Apollo era conştient de împrejurimile sale, dar în cazul în care era, i-a rugat pe gardieni să aducă la viaţă puţin camera. Podelele reci erau acum acoperite de covoare groase, pe pereţii de piatră erau atârnate tablouri cu păduri vibrante şi fusese adus un pat cu baldachin, cu perdele de catifea.

I-ar fi plăcut ca Apollo să stea în camera lui, unde focul putea fi aprins ca să alunge frigul şi unde geamurile se puteau deschide pentru a aerisi încăperea, dar, după cum îi reaminti Havelock, era prea riscant.

La baza scărilor, gardianul care aştepta o salută pe Evangeline cu o plecăciune, după care îi vorbi încet lui Havelock, oferindu-i intimitate în timp ce ea îşi vizita prinţul.

Simţea fluturi în stomac. Spera ca astăzi să fie diferit, dar până acum, prinţul ei părea neschimbat.

Apollo stătea nemişcat, arătând ca sfârşitul tragic al unei balade Nordice. Inima lui bătea atât de încet şi pielea lui măslinie era rece. Ochii săi căprui erau deschişi, dar privirea sa pătrunzătoare era acum lipsită de viaţă şi goală ca sticla.

Se aplecă peste el şi îi aranjă părul de pe frunte, dorindu-şi din toată inima să se mişte, să clipească sau să respire. Voia doar un mic semn cum că s-ar întoarce la viaţă.

— Mi-ai promis în scrisoare că vei încerca mereu. Te rog să încerci să vii

înapoi la mine, şopti întorcându-i faţa înspre a ei.

Nu îi plăcea să îl atingă acum că era atât de lipsit de viaţă, dar Evangeline îşi aminti că atunci când fusese împietrită îi era foarte dor de atingerea unei alte persoane, ceea ce era singurul lucru pe care i-l putea oferi lui Apollo.

Îi puse mâna pe obraz şi îi sărută buzele nemişcate. Gura lui era moale, dar avea un gust greşit, de finaluri nefericite şi blesteme şi, ca de fiecare dată, nu s-a clintit.

— Nu înţeleg de ce faci asta în fiecare zi, răsună vocea lui Jacks prin încăpere.

Evangeline o simţi cum îi trecu peste piele, un foc încet care îi făcu cicatricea în formă de inimă frântă de pe încheietură să o ardă ca un semn făcut cu fierul încins. Încercă să ignore cicatricea şi pe Jacks. Încercă să nu se întoarcă, să nu se uite şi să nu îl bage în seamă, dar probabil ar fi părut mult mai suspect dacă ar fi continuat să îi sărute buzele nemişcate ale lui Apollo.

Încet, se îndreptă prefăcându-se că nu o durea fiecare centimetru din corp, în timp ce Jacks înainta înspre ea.

Acum era îmbrăcat cu mai multă grijă ca de obicei. O serie de legături de argint îi ţineau pelerina de culoarea cerului nopţii pe umeri. Surtucul său de catifea avea aceeaşi culoare, mai puţin firele brodate de culoarea fumului, care se asortau cu pantalonii băgaţi bine în ghetele sale lustruite din piele.

Se uită în spatele lui, înspre Havelock şi celălalt gardian, dar aceştia nu dădeau niciun semn. Cu siguranţă Jacks îi vrăjise. Majoritatea oamenilor credeau că singura putere a Prinţului Inimilor era sărutul său mortal, dar Jacks putea şi să transforme oamenii în păpuşi când dorea. Puterea sa de Soartă era mai limitată în Nord, dar tot putea controla emoţiile şi inimile mai multor oameni în acelaşi timp.

Din fericire, aceste puteri nu îi permiteau s-o controleze pe Evangeline. Încercase în trecut, dar pur şi simplu ea îi citise gândurile. Şi el putea să le citească pe ale ei, dar doar dacă ea le proiecta. Dar împărtăşirea gândurilor sale cu Jacks nu era un lucru pe care Evangeline voia să îl facă chiar acum.

— Săruţi prinţul pentru că îţi place cu adevărat, sau e pentru că tu chiar crezi că îl vei readuce la viaţă prin magie? întrebă Jacks.

— Poate o fac pentru că ştiu că te enervează, răspunse Evangeline ironic.

Jacks rânji mai mult malefic decât primitor.

— Mă bucur să aud că te gândeşti la mine în timp ce îţi săruţi soţul.

Obrajii ei se aprinseră.

— Nu mă gândesc la lucruri drăguţe când vine vorba despre tine.

— Cu atât mai bine.

Ochii îi sclipeau ca nişte nestemate albastre cu fire argintii şi erau mult prea frumoşi ca să îi aparţină unui asemenea monstru. Monştrii trebuiau să arate ca… nişte monştri, nu ca Jacks.

— Ai venit aici doar ca să mă iriţi?

Jacks oftă încet şi dramatic.

— Nu sunt inamicul tău, Vulpiţă. Ştiu că încă eşti supărată pe mine, dar ai ştiut mereu cine sunt. Niciodată nu am încercat să mă prefac, tu singură te-ai lăsat să crezi că eram ceva ce nu sunt.

Privirea i-a devenit metalică şi lipsită de sentimente.

— Nu sunt prietenul tău. Nu sunt vreun băieţel uman care să-ţi spună nimicuri, să-ţi aducă flori sau să-ţi dăruiască bijuterii.

— Niciodată nu am crezut că eşti aşa ceva.

Dar o parte din ea crezuse asta. Nu îşi imaginase că i-ar aduce flori sau cadouri, dar începuse să se gândească la el ca la un prieten. O greşeală pe care nu o va repeta.

— De ce eşti aici? se interesă Evangeline.

— Ca să-ţi amintesc cât de uşor poţi să-l salvezi.

Jacks îşi vârî din nou mâinile în buzunare, de parcă o înţelegere cu el ar fi la fel de simplă precum a-i da unui brutar câţiva bani pentru o pâine.

Poate, la început, aşa pare. Dacă i-ar spune lui Jacks că îi va deschide Arcada Valory, Apollo s-ar trezi în seara asta. Nu ar mai exista vreo grijă legată de acest nou moştenitor. Dar Jacks ar fi tot acolo – ar fi lângă ea până ar găsi toate pietrele lipsă. Evangeline avea nevoie ca Jacks să dispară, poate la fel de mult cât avea nevoie să-l trezească pe prinţ. Cât timp Jacks era în viaţa ei, va continua să i-o ruineze.

Încerca să găsească un remediu pentru Apollo, dar poate ceea ce avea ea nevoie cu adevărat era să scape de Jacks.

— Răspunsul e nu şi va fi mereu nu.

Jacks îşi încrucişă mâinile şi se sprijini de cadrul patului.

— Dacă tu chiar crezi asta, atunci nu ai imaginaţie.

Părul lui Evangeline se zbârli.

— Nu îmi lipseşte imaginaţia. Pur şi simplu sunt hotărâtă.

— La fel şi eu. Asta e ultima ta şansă să te răzgândeşti.

Ochii lui Jacks sclipeau cu o urmă de ceva malefic.

— Sau ce? i-o întoarse Evangeline.

— Chiar o să începi să mă urăşti.

— Poate că vreau să te urăsc.

Colţul gurii veninoase a lui Jacks tremură de parcă această idee îl amuza vag. Apoi se auzi un ceas deasupra. Şapte bătăi zgomotoase.

— Tic, tac, Vulpiţă. Încercam să fiu bun dându-ţi timp să te gândeşti la oferta pe care ţi-am făcut-o în bibliotecă, dar m-am săturat să aştept. Mai ai până diseară.

Încercă să ignore senzaţia de gol din stomac. Dacă strategia de convingere a lui Jacks era să îi inducă o stare de somnolenţă lui Apollo, îi era groază de ce ar putea face după miezul nopţii. Totuşi, nu îşi putea imagina că i-ar fi fost mai bine dacă ar lucra cu el.

Se întoarse ca să plece.

O mână o prinse de încheietură.

— Jacks…

Dar mâna care o ţinea nu era a lui Jacks.

Pielea lui era rece şi fină ca marmura. Mâna care o atinsese ardea.

„Apollo?”

Evangeline se întoarse înspre prinţul ei, copleşită de entuziasm. Şi…

Văzu că se înşelase.

Cu câteva clipe în urmă, ochii lui erau la fel de lipsiţi de viaţă ca nişte bucăţi de sticlă, dar acum străluceau roşiatici, ca nişte rubine în flăcări cuprinse de blesteme.

Evangeline se aruncă înspre Jacks – sau cel puţin asta încercă. Era dificil să se mişte cu strânsoarea de fier a lui Apollo în jurul încheieturii sale.

Îl privi ameninţător pe Jacks.

— Credeam că îmi mai laşi timp până la miezul nopţii…

— Nu eu am făcut asta.

Privirea lui se muta de la ochii sclipitori ai prinţului la încheietura lui Evangeline.

Aceasta încerca din răsputeri să se elibereze, dar degetele lui Apollo o strângeau tot mai tare.

Ea trăgea din ce în ce mai tare ca să scape, iar el strângea cu atât mai puternic. Apoi ea scoase un ţipăt de durere.

Ochii lui încă sclipeau de acel roşu groaznic, dar nu părea să fie treaz – părea posedat, sau poate încerca cu disperare să se trezească.

Ea simţea o presiune în piept de la panică.

— Apollo…

— Nu te poate auzi.

Jacks scoase un cuţit cu o lamă lucioasă neagră.

— Ce…

— O să-ţi rupă oasele!

Dintr-o mişcare, Jacks îi reteză mâna lui Apollo cu cuţitul.

Sângele ţâşni pe rochia ei în timp ce prinţul îi dădu drumul şi roşeaţa din ochii săi dispăru.

Evangeline îşi îngrijea rana – Apollo îi lăsase o brăţară formată din vânătăi albastre şi mov.

Pic.

Pic.

Pic.

Şi ea sângera, dar sângele nu venea din braţul pe care prinţul îl ţinea, ci de la cealaltă mână. Sângele se scurgea dintr-o tăietură diagonală făcută pe dosul palmei, care oglindea rana pe care Jacks tocmai i-o făcuse lui Apollo, de parcă şi ea a fost tăiată. Încercă să se şteargă, sperând că era doar sângele lui Apollo, dar mâna continua să îi sângereze.

Privirea lui Jacks era întunecată ca o furtună şi aţintită asupra rănii ei. Înjurând, scoase o batistă din buzunar şi i-o înfăşură repede peste tăietură.

— Stai departe şi nu-l mai săruta.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Cineva tocmai a aruncat alt blestem asupra ta şi a prinţului tău, rosti Jacks scrâşnind din dinţi.

5

Alt blestem.

— Pare să fie un blestem al oglindirii, explică Jacks.

Evangeline se strădui să nu se panicheze din nou, dar era la capătul puterilor. Dacă ar fi fost o carte, s-ar fi simţit de parcă fiecare pagină era ruptă încet. Era vânătă, sângera, soţul ei era blestemat, iar acum se pare că şi ea era blestemată şi Jacks încă o ţinea de mână.

Îşi smuci mâna din strânsoarea îngheţată a lui Jacks, dar asta nu o făcu să se simtă mai bine. Doar un fior rece îi lâncezea încă pe piele.

Jacks începu să vorbească, iar vocea lui era calmă şi calculată.

— Cât timp rezistă blestemul oglindirii, Apollo va avea aceleaşi răni pe care le ai tu, iar tu vei avea aceleaşi răni pe care le are el. Ceea ce ar trebui să te îngrijoreze este moartea lui. Dacă el moare, atunci o să mori şi tu.

Ochii lui Jacks se mutară înapoi la batista pe care i-o înfăşurase în jurul mâinii. Pentru o clipă, părea să nu mai aibă nimic uman. Calmul îi părăsi privirea şi expresia de pe chipul său deveni răzbunătoare.

Într-o situaţie diferită de aceasta, lui Evangeline probabil că i-ar fi făcut plăcere să îl vadă pe Prinţul Inimilor atât de afectat, dar nu era convinsă de veridicitatea reacţiei lui. Mai ales după ce o ameninţase că mai avea la dispoziţie o noapte ca să cadă la o înţelegere cu el, sau…

— Tu ai făcut asta? îl întrebă.

Jacks o privi.

— Nu te preface că nu m-ai răni niciodată ca să mă manipulezi. Tocmai ce-ai zis că dacă nu îţi voi deschide Arcada Valory, chiar voi începe să te urăsc.

— Eu rănesc pe toată lumea, Vulpiţă. Dar trebuie să trăieşti ca să mă urăşti. Nu vreau să mori şi o să ucid pe oricine încearcă.

După ce spuse astea, se furişă afară din cameră.

Gardianul de la baza scărilor îşi reveni, fiind eliberat de sub controlul Prinţului Inimilor. Apoi mai mulţi soldaţi intrară în cameră şi urmară clipe de agitaţie.

— Ce se întâmplă? Ăla e sânge?

Mai mulţi dintre ei se adunară în jurul lui Evangeline, oprind-o din

încercarea ei de a porni pe scări după Jacks ca să-i ceară explicaţii.

Le arătă celor doi gardieni rana ei pansată în timp ce se gândi repede la o minciună.

— Încercam ceva nou ca să-l trezesc pe Apollo, dar nu a funcţionat. Vă voi explica mai târziu, dar acum trebuie să plec.

Trebuia să meargă după Jacks. Felul în care ieşise din încăpere îi alimenta suspiciunea că ştia cine aruncase acest nou blestem asupra ei şi a lui Apollo, sau cel puţin credea că ştie.

— Vă rog pe amândoi să staţi cu prinţul – şi să îi îngrijiţi rana. Are nevoie de mai multă protecţie decât mine.

Havelock o privea de parcă voia să o contrazică, dar Evangeline nu îi oferi ocazia, aşa că ţâşni în sus pe scări cu viteza unui iepure.

Ajunse la jumătatea drumurilor, când auzi un sunet.

Tu-tu-tu-tuuuuu!

Trompete, un alai întreg, răsunătoare şi de sărbătoare, umplură castelul cu muzică.

Paşii lui Evangeline încetiniră. De ce cântau trompetele? Nu trebuia să le ia în seamă. Nu avea mult timp la dispoziţie dacă voia să-l prindă din urmă pe Jacks, dar apoi auzi chicotelile. La câţiva metri de ea, câteva servitoare tinere stăteau adunate.

— Ştie careva dintre voi de ce se aude muzica?

Cea mai înaltă dintre fete îi aruncă lui Evangeline o privire chiorâşă, dar cea mai scundă îi răspunse politicos:

— Cred că face parte din ceremonia de primire pentru prinţul Lucien. I-a surprins pe toţi ajungând mai devreme.

Lumea începu să se învârtă. De ce nu-i spusese nimeni că ajungea mai devreme? Era ocupată, dar cineva ar fi trebuit să-i spună.

— Sunt sigură că cineva v-ar fi informat, adăugă micuţa cameristă, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar am auzit că prinţul Lucien era îngrijorat că ar fi necioplit din partea lui să vă forţeze să priviţi evenimentul prin care îl înlocuieşte pe iubitul dumneavoastră ca moştenitor. De asta a grăbit ceremonia.

— Cât de grijuliu, exclamă visătoare camerista mai înaltă.

— Deja îmi place de el, aprobă cea scundă.

„Iar eu vreau să-i trag una”, se gândea Evangeline.

Nu era vorba doar de faptul că noul moştenitor venise mai devreme, ci felul cum o făcuse, pe ascuns. Ar fi trebuit să fie invitată la ceremonie.

De ce o lăsase Lucien pe dinafară? Nu credea nicio secundă că era datorită faptului că îi menaja sentimentele. Desigur, nu avea timp să se gândească la asta acum. Trebuia să-l urmărească pe Jacks.

— Prinţesă Evangeline! se auzi o voce din spatele ei.

Fu tentată să nu se întoarcă, dar apoi lângă ea apărură doi soldaţi. Amândoi erau îmbrăcaţi în culorile regale Acadiene – bronz, auriu şi maro –, dar nu îi recunoscu pe niciunul dintre ei.

— Aţi fost invocată în solariul de primire, spuse cel din dreapta, prinţul Lucien solicită prezenţa dumneavoastră imediată.

Evangeline încerca să rămână optimistă în timp ce îi urma pe cei doi soldaţi necunoscuţi, dar tot ce simţea era golul care se forma înăuntrul ei. Era neliniştitor că nu fusese invitată la încoronarea lui Lucien, dar acum era practic târâtă să îl întâlnească.

În timp ce se apropia de destinaţie, aerul se încălzi şi se îndulci cu mirosul de vin fiert şi de sărbătoare sincronizată prost. Solariul era folosit foarte rar pentru întâlnirile de seară. Cu pereţii din sticlă care invitau lumina, era făcut pentru evenimente din timpul zilei sau pentru ocazionala serată la apus. Dar noul moştenitor sigur nu ştia asta. În acea seară, sala de aşteptare de afară era plină de viaţă şi lumină, ceara lumânărilor curgea de pe candelabre, oaspeţii povesteau şi aveau obrajii pictaţi şi se auzeau râsete zgomotoase care lăsau o urmă de beţie.

Nu era singura invitată să-l întâlnească pe Lucien, dar, aparent, ea trebuia să intre prima. Soldaţii o conduseră pe lângă restul lumii înspre o altă pereche de gardieni, care deschiseră uşile rotunjite ale solariului.

Evangeline zâmbi fals, îşi ascunse mâna bandajată în spatele hainelor şi păşi graţios înainte. Nu se aştepta să îl găsească pe sfântul descris de ziare, dar era pregătită să simuleze bucuria la întâlnirea cu tânărul care urma să îi ia locul lui Apollo pe tron.

Lucien ţinea solariul mai întunecat decât sala de afară. Luna spiona scena prin geamurile de pe tavan, o semilună care contribuia la atmosferă, dar care nu aducea multă lumină. În suporturi erau aprinse lumânări, dar scoteau mai mult fum decât flăcări, acoperind camera într-o ceaţă care pe alţii poate că i-ar fi intrigat, dar pe Evangeline o făcu să înainteze mai încet. Totul era întunecat, mai puţin zona din faţa focului aprins, unde moştenitorul stătea tolănit pe un fotoliu, învârtind o coroană din aur.

— Bună seara, spuse ea cu bucurie forţată şi apropiindu-se de lumina

arămie.

Când ajunse la lumina focului, membrele refuzară să i se mai mişte.

Tânărul acesta nu era moştenitorul – sau un tânăr oarecare. Era mult prea artificial de chipeş, ochii îi erau prea luminoşi, falca lui putea tăia diamante şi pielea sa maroniu-aurie chiar sclipea?

Era un vampir.

Şi primul băiat pe care l-a iubit vreodată.

6

Luc îi zâmbi strâmb, încă învârtind coroane pe degete, ca pe jucăria unui copil.

— Bună, Eva.

Evangeline strânse ambii pumni.

Cândva, poate că ar fi fugit către el. Cândva, poate că ar fi plâns pentru el. Acum, voia să arunce cu obiecte în el, eventual grele şi ascuţite.

Luc fusese odinioară băiatul cu care ea credea că se va căsători, dar ultima dată când îl văzuse era închis într-o cuşcă, parte din ceremonia de transformare în vampir. Jacks o avertizase cu privire la salvarea lui, dar ea îşi ascultase inima. Îl salvase pe Luc, iar el, drept mulţumire, încercase să-i sfâşie gâtul cu colţii.

— Ce faci aici? îl întrebă răstit.

Luc se strâmbă.

— Încă eşti supărată pe noaptea aia?

— Adică atunci când ai încercat să mă mănânci?

— N-a fost chiar aşa. Sau… poate a fost puţin aşa.

Rânji din nou, etalându-şi colţii de parcă erau echivalentul unui nou ceas de buzunar, un accesoriu care să meargă bine cu surtucul său, care era din catifea neagră, cu broderie sângerie.

— Nu-i amuzant, Luc. Ce cauţi aici?

— O, haide. Eşti isteaţă, sau cel puţin ai fost. Mă gândeam că te-ai prins deja.

Învârti coroana din nou. Era doar o mică diademă, dar era făcută din aur şi strălucea prin ceaţă, făcând parcă evident faptul care trebuia să fie clar încă de când intrase în cameră: Luc este Lucien.

— Tu ai răspândit zvonurile ridicole despre Lucien Acadian?

Evangeline îşi imagina că tot ce auzise despre Lucien era prea frumos ca să fie adevărat, da nu îşi imaginase vreodată că tânărul care învăţa copiii să citească şi care găsea case adoptive pentru căţeluşii de pe străzi putea fi Luc. Luc era multe lucruri, dar nu era destul de viclean să conducă un regat, nici vorbă să-l fure.

Oare cum reuşise un asemenea şiretlic? Ştia că vampirii aveau alură, o

abilitate care îi ajuta să vrăjească oamenii care îi priveau în ochi, dar Luc ar fi avut nevoie de mai mult de atât ca să se dea drept moştenitorul. Nici măcar nu era de origine din Nordul Magnific.

Dacă ar fi găsit o cale să-l trezească pe Apollo, toate astea nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Mă gândeam că ai fi mai impresionată. Sunt prinţ acum!

Luc aruncă coroana jucăuş, iar aceasta îi ateriză direct pe cap.

Chipul lui Evangeline se crispă.

Luc rânji din nou, expresia potrivindu-i-se cu trăsăturile sale chipeşe.

— Nu înţeleg cum şi de ce faci asta, Luc, dar n-o să meargă. Nu poţi, pur şi simplu, să inventezi un nume şi să-ţi însuşeşti un tron.

— Nu-ţi face atâtea griji, Eva. Doar numele e o minciună.

Începu din nou să se joace cu coroana.

— Haos a spus că schimbarea numelui meu îi va face pe oameni să accepte mai uşor adevărul – se pare că eu chiar sunt o rudă îndepărtată de-a prinţului mort, pierdută în negura timpului.

Evangeline îngheţă iar când auzi cuvintele „prinţ mort” şi rezistă tentaţiei de a da din cap. Nu credea nicio secundă că Luc era înrudit cu Apollo. Desigur, Luc ar crede asta. Mereu fusese puţin înfumurat. Era un defect minor pe care ea îl ignorase în trecut, dar, dintr-odată, nu mai părea atât de inofensiv. Ca om, Luc credea că merita fiecare lucru drăguţ, iar acum, ca vampir, cu siguranţă credea că este vrednic de mult mai multe.

Întrebarea era de ce i-ar da Haos tronul lui? Evangeline îl întâlnise pe Haos în mai multe ocazii. Primele două dăţi când li s-au unit cărările, el se prefăcea că era gardian regal, dar până la urmă a aflat că era Lordul Spionilor şi Asasinilor Vampiri.

Poate l-a pus pe Luc pe tron pentru că Lordul Spionilor se aştepta ca vampirul nou să fie uşor de controlat, deşi asta era greu de crezut şi pentru Evangeline. Luc era prea impulsiv. Chiar dacă făcea ce dorea Haos în ceea ce privea legile şi politica, Evangeline îl putea vedea pe Luc pierzând controlul asupra nevoilor sale vampireşti. Având în vedere că o atacase pe ea – cineva de care se presupunea că îi pasă –, îi venea greu să creadă că ar rezista altora.

Evangeline văzu dintr-odată imaginea îngrozitoare a castelului Palatul Lupului plină de oameni şi servitori care sângerau, morţi sau transformaţi în vampiri.

„Ar fi un dezastru”, ar fi vrut să spună Evangeline, dar ştia că lui Luc nu

i-ar pica bine remarca ei.

În schimb, se întreba de ce Luc o chemase aici, singură. Niciodată nu i-ar fi fost frică de el ca om – l-a iubit –, dar acel băiat a dispărut în momentul în care Luc a fost infectat cu otravă de vampir.

— De ce nu vii mai aproape?

Îi făcu semn lui Evangeline să se apropie, iar ea simţi cum o frige urechea, apoi cum privirea arzătoare i se mută pe gât.

— Opreşte-te, Luc.

— Să mă opresc din ce?

Zâmbi iar, dar nu i se potrivea cu privirea – ochii lui erau întunecaţi, căprui şi înfometaţi.

Trebuia să plece – trebuia să găsească un remediu pentru Apollo mai mult ca oricând, să îl alunge pe Luc de pe tronul lui –, dar dacă îl lăsa pe Luc singur, se temea de ce ar fi putut face. Pe cine altcineva ar mai putea muşca.

— Luc, te rog…

Evangeline se opri când auzi paşi.

Veneau din spatele uşilor şi fură urmaţi de o voce catifelată care anunţă:

— Am fost chemată de prinţul Lucien la cină.

Evangeline se încordă când auzi ultimul cuvânt.

— Spune-mi, te rog, că e vorba de mâncare adevărată.

— Sunt sigur că *ea* se referă la asta, răspunse Luc.

Evangeline simţea din nou un nod în stomac.

— Dacă eşti geloasă, te voi avea pe tine drept cină în schimb.

Luc rânji la Evangeline încercând să fie jucăuş, dar dezvelind prea mulţi dinţi.

Inima începu să îi bată repede, inconfortabil de repede.

— Nu-i amuzant.

— Nu trebuia să fie.

Nările îi fremătau.

Uşa solariului se deschise.

Evangeline se întoarse pregătită să vadă fata care venise la *cină,* dar nu era o fată. Era Havelock.

— Tu cine eşti? întrebă Luc enervat.

Havelock îl ignoră, privind-o doar pe Evangeline.

— Prinţesă, trebuie să vedeţi ceva urgent.

— Nu sunt sigur că e momentul potrivit.

Evangeline se uită îngrijorată înspre Luc. Nu putea să îl lase singur să se înfrupte din vreo fată sărmană. Nici nu era sigură dacă Havelock ştia de existenţa vampirilor şi, în acest moment, probabil că nu-l interesa.

Faţa lui Havelock era inexpresivă şi, când vorbi din nou, vocea îi era atât de puternică încât aproape că deveni înfricoşătoare.

— E urgent.

Evangeline îşi simţi atunci bandajul umed. O picătură de sânge alunecă din rana pe care o împărţea cu Apollo.

Luc simţi mirosul de sânge proaspăt din partea cealaltă a camerei întunecate. Scoase un sunet asemănător cu un mârâit, apoi urmă o lumină, semn că Luc era în mişcare.

Uitase cât de repede se putea mişca un vampir. Era o masă neclară, puternică în timp ce traversă camera şi o prinse cu mâinile sale brutale. Înainte să poată fugi, o mână o înşfăcă de talie, iar cealaltă i se încolăci în păr, încercând să-i prindă gâtul.

Evangeline scoase un strigăt.

Dar buzele lui Luc nu apucară să-i atingă pielea. Întâi îl văzu chiar acolo, cu dinţii lui ascuţiţi, alimentat de foamea primordială, apoi era smuls de lângă ea, iar ea era ţinută în braţe de mâini grijulii care o trăgeau înspre un piept tare şi rece. Mirosea a mere şi cruzime, dar Evangeline tremura prea tare ca să încerce să îl îndepărteze pe Jacks în timp ce o scotea din solariul întunecat.

— O să-l omor pe băieţelul ăla, pufni el.

În jurul lor, luminile coridorului erau orbitoare şi ameţitoare pentru Evangeline, care era deja puţin slăbită. Luc nu reuşise să o muşte, dar rana de pe mână îi sângera din nou şi totul se învârtea cu ea.

— Havelock…

— E bine, răspunse Jacks.

Gardianul era chiar acolo, la câţiva metri într-o parte, privind în gol – probabil sub controlul lui Jacks –, dar, din fericire, nu părea să sângereze sau să fie rănit.

— Dar Luc…

— E pus la pământ acum.

Braţul lui Jacks o strânse mai tare, trăgând-o de-a lungul holului mult prea luminat, departe de solariu.

— Stai…

Evangeline se priponi în călcâie şi se eliberă din strânsoare.

— Cine îl pune la pământ pe Luc?

— Cineva care n-o să poată să îl ţină acolo pe veci.

Gura lui Jacks era lipsită de expresie. Încercă să o tragă după el din nou, dar Evangeline făcu câţiva paşi înapoi.

Era recunoscătoare că Jacks îl oprise pe Luc din a o transforma în gustarea lui, dar faptul că o salvase o dată nu îl făcea pe Jacks un salvator. Încă era răufăcătorul, nu eroul.

— Nu merg nicăieri cu tine.

— Nu eşti în siguranţă aici, spuse Jacks calm, de parcă ea era o pisicuţă de pe stradă pe care el încerca să o prindă.

Observă că ambii pumni îi erau strânşi şi că un muşchi îi zvâcnea furios pe gât.

— Scuzaţi-mă…

Vocea străină răsună de pe hol, venind dinspre intrarea în solariu.

— E gata prinţul Lucien să mă primească la cină acum? continuă.

Evangeline se întoarse, alarmată din nou când văzu micuţa fată care stătea abia la câţiva paşi distanţă. Faţa ei era delicată, rochia ei de un roz ca petalele, şi cu toate astea, vederea ei o umplea pe Evangeline de groază. Era Marisol, sora ei vitregă.

Evangeline nu o mai văzuse pe sora ei încă din dimineaţa în care Marisol orchestrase arestarea lui Evangeline pentru uciderea lui Apollo. Marisol ştia că Evangeline era inocentă, dar dedesubtul exteriorului ei dulce ca mierea bătea o inimă roasă de gelozie, care o îndemnase pe Marisol să o acuze pe Evangeline de o crimă pe care nu ea o comisese.

Văzând-o acum, frumoasă ca o prinţesă, era dureros pentru Evangeline, redeschizând toate rănile pe care Marisol i le cauzase prin trădarea ei.

Faptele lui Marisol o răniseră iniţial pe Evangeline atât de mult, încât o făcuseră să se gândească să-şi folosească funcţia regală ca să îi interzică accesul în Palatul Lupului – posibil chiar în tot Nordul Magnific. Dar oricât şi-ar fi dorit Evangeline ca Marisol să părăsească regatul, nu putea să o alunge. Sentimentele lui Evangeline pentru sora ei vitregă erau complicate. Voia să o ierte pe Marisol. Voia să fie mai bună decât a fost Marisol cu ea. Dar poate Evangeline nu era mai bună. Pentru că, deşi îi era dificil să recunoască, era pregătită să o lase pe Marisol să treacă prin uşile solariului, să stea faţă în faţă cu Luc şi să se bucure de durerea pe care o merita.

7

Ar fi fost uşor pentru Evangeline să rămână pur şi simplu pe loc. Să o lase pe Marisol să intre în solariu fără să o avertizeze. Istoria lui Marisol cu Luc era vina ei. Ea aruncase o vrajă a iubirii asupra lui Luc ca să i-l fure lui Evangeline. Apoi, după ce Luc fusese desfigurat după un atac al lupilor, Marisol îl refuzase şi începuse să-l evite. Luc merita şansa să o confrunte.

Dar Evangeline ştia că nu asta voia el de la Marisol.

Evangeline simţea cum un val de agitaţie punea stăpânire pe ea.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Jacks, dar unii oameni primesc ceea ce merită.

Evangeline ştia că avea dreptate. Marisol nu era inocentă. Făcuse lucruri groaznice, dar asta nu însemna că Evangeline putea să îl lase pe Luc să o omoare.

Înainte să îşi piardă avântul, Evangeline se repezi spre sala regală. Marisol păli când o văzu apropiindu-se, apoi ochii i se măriră şi mai mult când îl văzu pe Jacks în urma ei. Îl examină atent, de la ghetele sale lustruite la pelerină, până la linia crudă pe care o desena gura lui.

Marisol îl cunoscuse pe Jacks la Nocte Neverending şi fusese fermecată instantaneu. Pe atunci el avea părul albastru-închis, nu auriul briliant care îl încorona acum, dar era clar că îl recunoscu. Respiraţia i se acceleră, apoi privirea sa se opri asupra lui Evangeline, probabil amintindu-şi cum aceasta o avertizase pe Marisol în privinţa lui Jacks.

— Eşti aşa o ipocrită!

„Ţi-am zis că o merită”, îi transmise Jacks telepatic lui Evangeline.

Îl ignoră, alungându-i gândurile odată cu tăişul din vocea surorii ei vitrege. Tot ce trebuia să facă era să o avertizeze. Apoi, cu puţin noroc, poate va scăpa de ea pe veci.

— Trebuie să pleci de aici, începu Evangeline, pleacă din Palatul Lupului şi din Nord.

Marisol pufni.

— Nu mă poţi obliga să merg nicăieri. Eşti doar o ruinată cu un soţ mort. Servitorii poate că te numesc prinţesă, dar majoritatea încă sunt convinşi că ţi-ai omorât prinţul.

Evangeline tresări.

Chipul lui Jacks avea o expresie severă.

— Eşti o persoană foarte neplăcută.

— Pur şi simplu zic adevărul.

— Şi eu, adăugă el.

Obrajii lui Marisol se aprinseră, dar îşi ridică bărbia cu un aer de superioritate.

— Mă duc să îl întâlnesc pe prinţul Lucien acum.

— Dacă treci prin uşile alea, nu o să mai ieşi de-acolo, o avertiză Evangeline.

Marisol îşi dădu ochii peste cap.

— Doar atât poţi?

— E adevărul.

„Prinţul Lucien e de fapt Luc şi e vampir!" voi să strige, dar se temea ca nu cumva cuvântul „vampir" să se întoarcă împotriva ei. Jacks îi spusese cândva că toate poveştile despre vampiri erau blestemate, dar în loc să blocheze adevărul, ca restul poveştilor blestemate din Nord, poveştile cu vampiri manipulau sentimentele oamenilor. Nu conta ce auzea cineva despre vampiri, pentru că mereu va fi mai intrigat în loc să se simtă înfricoşat.

Marisol le întoarse spatele şi porni spre uşile solariului.

Evangeline se întoarse spre Jacks, dar simţi un strop de indecizie.

Pe vremuri, credea că sentimentele ei pentru Marisol erau complicate, dar erau, de fapt, foarte simple. Tot ce voia Evangeline de la sora ei vitregă erau nişte scuze. Voia ca ea să simtă nişte regrete sau remuşcări pentru lucrurile egoiste pe care le făcuse. Dar nu voia ca ea să moară.

Totuşi, singurul mod de a o salva acum era să îi ceară ajutorul lui Jacks.

Evangeline înghiţi în sec şi simţi un gust metalic, ca un preţ pe care ea nu voia să-l plătească. Îşi reaminti că nu putea avea încredere în Jacks. Nu trebuia să se lase păcălită crezând că era prietenul ei sau că ar putea să îi ceară ajutorul. O va face o singură dată, acum.

— Te rog, foloseşte-ţi puterile ca s-o opreşti, îi şopti Evangeline.

El ridică mirat o sprânceană.

— Îmi ceri cumva o favoare?

— Îţi cer să dai dovadă de puţină umanitate.

Ceea ce părea la fel de periculos. Căci dacă Jacks ar face asta gratuit, ar fi din nou uşor să cadă în capcană crezând că vede în el ceva ce nu era

acolo. Dar, după privirea sa lipsită de orice emoţie, nu exista acel risc.

— Ceri lucrul greşit, răspunse el.

Gardienii se pregăteau să deschidă uşile.

Stomacul lui Evangeline se strânse. Dacă Jacks nu o oprea pe Marisol, atunci va trebui să încerce din nou ea. Nu ştia ce urma să facă, dar începu să meargă după sora ei vitregă.

— Nu!

Jacks o prinse de mână. Strânsoarea lui era fermă şi rece.

Evangeline încercă să se elibereze.

Dar apoi o văzu pe Marisol. Cu câteva secunde în urmă, sora ei vitregă era la uşi, pentru ca acum să dea înapoi încet, ca o mică pasăre speriată, cu părul fluturându-i în faţă. Se împiedică de tivul rochiei, împleticindu-se pe podeaua de piatră înainte să o rupă la fugă în direcţia opusă.

Până la urmă, Jacks îşi folosise puterile ca să o salveze.

Deşi parcă îi fusese luată o povară de pe umeri, Evangeline tot simţea o presiune în piept. Aştepta să vadă cu ce îi va fi datoare lui Jacks acum. Acesta îi dăduse drumul la mână, dar se uita la ultima cicatrice în formă de inimă frântă rămasă pe încheietura ei. Amintirea celeilalte datorii pe care nu o plătise – sărutul final pe care i-l datora.

Jacks nu menţionase datoria de ceva timp, dar simţi un nou val de emoţii când începu să se întrebe dacă o va face curând – dacă acest sărut final era lucrul la care s-a referit când a promis că va începe să îl urască cu adevărat.

Havelock îşi drese glasul.

— Mă scuzaţi, Maiestatea Voastră.

Speriată, Evangeline se trase înapoi de lângă Jacks. Nu era sigură când se furişase gardianul, dar a fost nevoie doar de o singură privire înspre faţa lui îndurerată ca să ştie că nu voia să audă.

Nu acum.

Evangeline nu se gândea că mai rezistă mult. Nu era sigură nici că putea face faţă provocărilor pe care le înfrunta deja. Dacă nu ar fi fost Jacks, Marisol ar fi moartă acum. Evangeline nu regreta că îi ceruse să o salveze, dar nu îi mai putea cere nimic mai mult. Trebuia să plece departe de el şi de tot. Încerca din răsputeri să facă lucrul corect, să ia decizia nobilă, să fie eroina, dar se simţea extenuată.

Jacks îi spusese de nenumărate ori lui Evangeline că eroii nu aveau parte de finaluri fericite, dar în acel moment, Evangeline nu căuta fericirea. Voia doar o pauză. O clipă de pace înainte să se confrunte cu altă catastrofa.

Cerea oare prea mult?

Îşi privi mâna bandajată. Rana pe care o împărtăşea cu Apollo nu mai sângera, iar restul corpului ei – în afară de inima necăjită – era în regulă. Aşadar, Apollo nu se afla în pericol iminent. Orice voia Havelock putea aştepta.

— Plec, anunţă ea, şi nu vreau să mă urmărească nimeni.

Încă nu ştia încotro se îndrepta, dar se putea hotărî mai târziu. Poate că îi va vizita pe LaLa şi pe noul ei logodnic şi va mânca tort până când lumea se va îndulci din nou, sau poate se va urca pe un cal şi va călări până va ajunge într-o poveste nouă. Tot ce ştia era că trebuia să plece din Palatul Lupului.

Evangeline crezuse mereu că măreţul castel din Nord era magic, ceea ce era – dar era plin de felul greşit de magie. Aproape fiecare amintire pe care o avea dintre aceste ziduri era mânjită cu un fel sau altul de trădare sau blestem.

Fustele ei alb-negre foşneau pe podele în timp ce se îndepărta de Havelock şi Jacks.

— Măreţia Voastră, începu Havelock alergând după ea, nu puteţi pur şi simplu să plecaţi…

— Îmi cer scuze, îl întrerupse, te apreciez, Havelock, dar nu mai rezist altor veşti proaste chiar acum. Deci dacă nu vrei să îmi zici că au ajuns aici nişte unicorni care împlinesc dorinţe, am nevoie de o clipă, probabil puţin mai multe, pentru mine.

Şi grăbi paşii. Veşmintele ei erau grele, dar cizmele erau foarte solide, ceea ce îi uşură coborârea scărilor şi graba înspre o uşă care dădea afară. Aerul nopţii din Nord era rece, acoperit de un cer plin de constelaţii străine pe care încă nu le învăţase.

Poate ar putea pur şi simplu să se întoarcă în sud, acasă, în Imperiul Meridian. Ar putea părăsi Nordul, cu tot cu blestemele sale. Dar în timp ce se gândea la asta, Evangeline ştia că nu asta îşi dorea. Nu voia altă poveste. Voia să o repare pe asta. Voia să îl salveze pe Apollo. Voia şansa să îl cunoască atunci când nu era sub stăpânirea unei vrăji. Voia să creadă că această poveste nu s-a terminat încă. Voia finalul fericit pentru care venise.

Evangeline păşi în grădină, iar petalele îngheţate ale florilor scrâşniră sub tălpile sale. Apoi auzi o altă pereche de paşi – mai uşori decât ai ei, dar tot mai aproape.

Cicatricea în formă de inimă frântă de pe încheietura ei începu să o ardă. Uneori putea ignora această senzaţie, dar acum era mai puternică decât de

obicei, de parcă Jacks voia ca ea să ştie că nu poate scăpa de el.

Evangeline grăbi pasul, sperând să îl piardă în umbrele grădinii întunecate, dar Jacks nu se opri din a o urmări, iar ea avea impresia că aşa va fi mereu.

Aproape că îi veni să râdă când se gândi că ea chiar credea că ar putea fugi de el. Că pur şi simplu ar lăsa-o să scape.

Evangeline se forţă să se oprească sub lumina arămie a unui felinar în formă de floare. Frigul o muşca de obraji şi îi biciuia mâinile, dar Jacks nici măcar nu tremura în timp ce venea înspre ea, indiferent faţă de aerul tăios care îi îngheţa vârfurile firelor de păr şi genele. Aluneca prin noaptea îngheţată ca o stea căzătoare, cu ochii lui nepământeni şi mişcări graţioase.

Îşi încrucişă braţele, ceea ce probabil nu părea aşa dur cu batista lui Jacks încă pe mâna ei; încă ceva să-i reamintească de ajutorul lui, chiar dacă era vorba de o problemă pe care tot el o crease.

— Jacks, lasă-mă în pace.

Mai făcu un pas înspre ea.

— Eşti puţin înfricoşătoare acum, ştii asta?

Îl aţinti cu privirea.

— Era un compliment, Vulpiţă.

Îşi întinse mâna înspre ea şi îi aranjă o şuviţă răzleaţă pe după ureche cu o atingere lină.

Ea simţi fluturi în stomac. Diferiţi de cei pe care îi simţea mereu când îl vedea pe Apollo. Pentru că Apollo nu o speria de moarte.

— Ce faci? se răsti ea.

Jacks chicoti.

— Dacă aş fi ştiut că o simplă atingere te sperie, aş fi încercat asta mai devreme.

Vârful degetelor sale se jucau cu urechea ei.

Evangeline se dădu la o parte, aproape alunecând pe pământul îngheţat. Ura că picioarele ei erau aşa instabile, că o mică atingere o putea afecta astfel.

Câteva secunde după aceea, pământul încă tremura. Nu se simţea tocmai ca un tremur, mai degrabă ca un fior care cuprinsese grădina, şi, dintr-odată, Evangeline se temea că nu era doar de la membrele sale instabile.

În afara cercului de felinare, lumea era mai întunecată. Tufişurile şi copacii se transformaseră în ceaţă. În timp ce Evangeline se uita în jur, avea exact acelaşi sentiment ca acum aproape o săptămână, când Jacks o

urmărise în bibliotecă.

Cineva îi privea.

— Cred că e cineva aici, şopti ea.

Ochii îi erau mijiţi până văzu pe cineva apropiindu-se din depărtate. Era destul de departe încât putea fi confundat cu nişte umbre, dar lui Evangeline i se părea că arată ca un călăreţ pe cal.

Jacks se încruntă.

— Probabil e bârfitorul ăla de la ziarele de cancan.

Dar Evangeline nu era de acord. Acest călăreţ părea mai lat în spate şi puternic… Şi cunoscut.

Făcu un pas înspre umbre.

— Ce faci? întrebă Jacks.

— Nu-ţi face griji, răspunse Evangeline, sunt sigură că, oricine ar fi, nu poate fi mai periculos decât tine.

Adevărul era că ceva legat de acest călăreţ o ademenea. Singurul care mai făcea asta era Jacks. Cicatricea în formă de inimă frântă de pe încheietura ei îi lega, gâdilatul şi arsura îi reaminteau că nu putea scăpa de el. Cu acest călăreţ era diferit. Nu simţea vreun fior. Era mai degrabă un magnet, trăgând-o înspre el cu o forţă invizibilă. Zăpada zbura pe lângă umerii ei în timp ce ea continua să meargă pe cărarea luminată de lună.

Frunzele foşniră, calul necheză şi o rază de lumină căzu pe călăreţ, destul cât Evangeline să poată recunoaşte silueta chipeşului Apollo.

8

Timpul se oprise sau poate era doar inima lui Evangeline. Apollo era treaz. Cu totul treaz. Poate asta încerca Havelock să-i spună.

Evangeline simţi un val imposibil de speranţă ridicându-i-se în piept.

Când îl privi pe prinţ în ochi, realiză că nu mai erau roşii. Spre deosebire de ultima dată când îl văzuse, Apollo părea să fie conştient.

Lângă ea, Jacks împietrise, iar ea nu putea decât să zâmbească. Cu Apollo treaz, Jacks nu mai avea nimic de valoare cu care să negocieze. Nu mai trebuia să deschidă Arcada Valory. Coşmarul se terminase. Cel puţin asta voia să creadă Evangeline.

Neclintirea lui Apollo de pe cal era cu totul imposibil de citit. Nu se îndepărta de ea, dar nici nu se apropia. Dintr-odată, Evangeline îşi aminti de altceva – ceva ce ar fi vrut să uite pentru totdeauna. Chiar după ce vraja iubirii aruncată de Jacks se risipise, înainte ca otrava lui Jacks să îşi facă efectul, Apollo devenise furios şi devastat şi probabil nu o iertase încă.

„Vulpiţă, gândi Jacks, cred că ar trebui să plecăm.”

„Nu încă. Dar tu poţi pleca”, îi răspunse telepatic.

Jacks scrâşni din dinţi. Apoi îi auzi vocea din nou, de data asta mai lină, de parcă încerca să îşi folosească puterile ca să o convingă.

„E o idee groaznică. O idee periculoasă. Trebuie să pleci din grădină acum.”

Evangeline îl ignoră. Era determinată să spere la ce-i mai bun – poate că Apollo nu o iertase pentru vraja iubirii, dar faptul că era aici o făcea să creadă că poate era dispus să o facă.

— Mă bucur atât de mult că te-ai trezit.

Apollo inspiră adânc, apoi spuse:

— Pentru numele zeilor, eşti atât de frumoasă.

Niciun cuvânt nu s-a simţit vreodată mai puternic.

Evangeline făcu un pas încrezător înainte.

— Nu! exclamă ferm.

Inima lui Evangeline îngheţă.

Apollo îşi trecu mâna prin părul negru.

— Îmi pare rău. Eu… Chiar nu vreau să te rănesc. Eu doar…

Se opri şi, cu ajutorul unei raze de lună, putea vedea cum faţa i se contorsionează de durere. Era crudă şi rănită cum nu o mai văzuse niciodată.

Nu era acelaşi prinţ cu care se căsătorise. Acel prinţ avea o existenţă fermecătoare. Era protejat de gardieni, căutat de oameni şi foarte plin de el însuşi. Când se întâlniseră prima dată, l-ar fi putut descrie ca fiind elegant şi perfect. Dar acum Apollo avea un trecut: o vrajă a iubirii îi dăduse viaţa peste cap şi alt blestem aproape că îl omorâse. Cumva se luptase cu blestemul şi câştigase, dar după expresia lui, încă îl bântuia.

Apollo respiră adânc din nou, o privi îndurerat şi-i spuse:

— Nu ştiu cât timp mai am, dar vreau să ştii că te-am auzit. În fiecare zi în care ai venit la mine în cameră – ţi-am auzit vocea prin acea ceaţă rugându-mă să încerc.

Calul său făcu un pas înainte.

Evangeline simţi din nou o urmă de speranţă. Realiză că Apollo arăta exact ca în noaptea în care o ceruse de soţie. Ca şi atunci, era pe un cal şi era îmbrăcat cam ca acum, puţin nearanjat, dar cu aceeaşi tolbă de săgeţi de aur în spate. El a fost Arcaşul în acea noapte, iar ea Vulpea lui – din *Balada Arcaşului şi a Vulpii,* povestea ei preferată din copilărie – şi îndrăznea să se întrebe dacă şi acum era acelaşi lucru. Poate intenţiona să facă un alt gest măreţ, o încercare de a o lua de la început.

— Asta înseamnă că mă ierţi? întrebă ea.

— Vreau, răspunse Apollo, dar cuvintele lui erau straniu de forţate.

„Vulpiţă”, mârâi Jacks în capul ei, dar ea nu auzi ce urmă, pentru că Apollo vorbi mai departe.

— Îmi doresc să putem încerca din nou, dar cred că trebuie să pleci.

— Poftim?

— Pleacă, Evangeline.

Un nou val de durere trecu peste faţa lui Apollo, formând riduri pe fruntea lui.

— Nu vreau să te rănesc.

— Care e problema?

Mai făcu un pas înspre el.

— Opreşte-te! strigă. Trebuie să pleci.

Prinţul scoase o săgeată de aur din tolbă. Lumina lunii se reflecta în ea în timp ce o ţinea în mână.

Evangeline se opri.

— Ce faci?

— Vulpiţă, dă-te la o parte!

Jacks o împinse în spatele lui.

Ochii lui Apollo se înroşiră iar, la fel ca atunci când o prinsese de încheietură.

— Fugi! strigă Jacks.

Evangeline tot nu înţelegea ce se întâmplă, dar îşi ridică poalele rochiei şi începu să fugă cât de tare putea, dar nu fu destul de rapidă.

O săgeată străpunse aerul şi o lovi în picior. Ţipă şi căzu când fulgerul îi sfârtecă carnea. Durerea era ca un demon, estompând totul, mai puţin împunsătura, în timp ce încerca să ajungă înapoi în siguranţa castelului.

Sângele îi păta hainele în timp ce şchiopăta.

Pe lângă ea mai trecu o săgeată care îi rată braţul şi se opri într-un tufiş de lângă ea. Totuşi, simţea o arsură în umărul ei, de parcă fusese împuşcată.

Evangeline nu ştia cum reuşise să ajungă la uşa de la Palatul Lupului. Din umăr îi curgea sânge pe braţ şi înspre palmă. Era umed, lipicios şi lăsase o urmă roşiatică atunci când întorsese clanţa şi intrase în căldura castelului.

Vedea pete de lumină. Privirea i se înceţoşă când văzu o săgeată aurie ieşindu-i printr-o gaură însângerată din rochie.

Nu observase o altă săgeată în umăr, dar rana o durea la fel de tare. Curgea atât de mult sânge peste hainele ei albe.

Gândurile îi erau un amestec între panică şi confuzie în timp ce se prăvăli pe o bancă din lemn şi continuă să sângereze peste tot pe perna brodată. Perna era de culoarea spumei laptelui, cu mici flori roşii, doar că acum sângele ei le transforma în flori mai mari şi mai întunecate.

Avea nevoie de ajutor.

Încercă să se ridice.

Piciorul străpuns de săgeată îi cedă, făcând-o să cadă înapoi şi să piardă chiar mai mult sânge.

— Ajutor!

Cuvântul îi ieşi atât de încet încât nu era sigură dacă îl zisese cu voce tare. Poate era doar în capul ei. În jurul ei, castelul era tot mai înceţoşat. Pleoapele îi erau grele şi câmpul vizual i se restrângea în întuneric prin care se vedeau puncte de lumină.

Închise ochii, doar pentru o clipă. Voia să se odihnească doar puţin.

— Evangeline…

Suna ca vocea lui Jacks. Dar i-a zis numele, nu Vulpiţă. Jacks nu i-a zis niciodată pe nume. Apoi murmură altceva. Câteva cuvinte pe care nu le mai auzi.

— Îmi pare rău, conchise el înainte ca totul să se întunece.

9

Evangeline se străduia să deschidă ochii, dar pleoapele îi erau imposibil de grele. Nu era sigură dacă dormea sau era trează. Credea că îl văzuse pe Jacks lângă ea înainte ca totul să se întunece, dar braţele care o cărau acum fierbeau, sau poate ea era cea care fierbea.

Putea auzi o conversaţie, dar nu reuşea să descifreze ce se spunea. În mare parte cuvinte şoptite şi mârâituri venind de la două voci care se certau, cu câteva cuvinte inteligibile.

— Ea… Venin.

— Om… Risc.

— Vrei… Moară.

— Nu…

Cel care o capturase o strângea mai tare, strângând-o la pieptul său acoperit de piele care mirosea a metal şi fum. Cu siguranţă nu era Jacks.

Dintr-odată, Evangeline avu un sentiment de panică.

— Lasă-mă, spuse cu greu.

— Relaxează-te, nu-ţi voi face nimic, anunţă o voce necunoscută.

— Nu.

Încercă să îşi zgârie răpitorul, dar descoperi că nu îşi putea mişca degetele. Corpul îi ceda. Era făcută din membre nefolositoare şi pleoape stricate. Pielea ei era sânge uscat şi gândurile, gri.

Dar mai era un gând mai luminos şi mai înfricoşător decât toate celelalte. Dacă era rănită, la fel era şi Apollo. Sângera pe undeva, probabil chiar afară, în grădina întunecată.

— Apollo… Prinţul Apollo… Are nevoie… De ajutor…

Cel care o căra se încordă. Apoi auzi altă voce, atât de înceată încât ştia că era în mintea ei.

„Îmi pare rău, Vulpiţă. Nu pentru Apollo trebuie să îţi faci griji. El…”

Evangeline îşi pierdu cunoştinţa încă o dată înainte să audă restul gândurilor lui Jacks. Deşi ştia ce urma să zică, prinţul Apollo era cauza rănilor ei.

Secundele trecură de parcă erau ore. Evangeline nu putea sta trează mult

timp, dar când era trează, durerea lungea fiecare moment până se simţea ca un secol, o viaţă întreagă de durere în schimbul unei secunde de trezire.

Era destul de trează cât să simtă nişte braţe reci ţinând-o. Braţele lui Jacks. Totul era neclar şi distant, dar ştia, cumva, că aceste braţe o ţineau mai aproape decât cele calde.

Totuşi…

Evangeline pluti din acele braţe într-un vis care îi amintea mai degrabă de paginile îngălbenite de timp ale unei poveşti: *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

Evangeline iubise mereu această poveste, deşi, acum când se gândea la ea, era pătată cu o tristeţe pe care nu-şi amintea să o fi simţit înainte.

Povestea începea la fel ca întotdeauna, cu cel mai talentat arcaş din Nordul Magnific. Era tânăr, chipeş, admirat şi fusese angajat să vâneze o vulpe.

Era cea mai vicleană vulpe pe care o cunoscuse vreodată şi a urmărit-o săptămâni întregi. Vulpea se apropia de el când dormea, îl muşca de urechi şi de nas şi îi făcea viaţa un calvar, dar arcaşul nu reuşea niciodată să o captureze.

Singura bucurie de care avea parte arcaşul erau zilele când vedea fata. Nu îi ştia numele – era doar o ţărăncuţă frumoasă care locuia în pădure –, dar şi-a dat seama că voia să fugă după ea în loc de vulpe.

Fata îi vorbea în ghicitori şi, când nimerea răspunsul, ea îi aducea mici premii.

Şi-a neglijat vânătoarea încercând să găsească un motiv ca să rămână în pădure cu ţărăncuţa. Era isteaţă, dulce şi îl făcea să râdă.

Dar ţărăncuţa avea un secret. Se putea transforma în vulpe – exact vulpea pe care el trebuia s-o vâneze.

După ce a aflat asta, arcaşul a devenit convins că cei care l-au angajat au făcut o greşeală. A restituit banii pe care i-a primit şi le-a spus că vulpea era de fapt o fată.

Dar angajatorii săi ştiau deja asta şi nu erau fericiţi că refuza să o prindă, deci l-au blestemat să vâneze fata pe care acum o iubea.

Inima lui Evangeline bătea mereu mai tare când ajungea la partea asta. De fiecare dată când mama ei îi spunea povestea asta, uita mereu ce zicea înainte să încheie istorisirea. Acum, Evangeline ajungea la final.

Putea simţi încrederea arcaşului amestecându-se cu frica atunci când stătea în pădurea din afara căsuţei iubitei sale.

Arcaşul fusese mereu sigur pe el şi pe ce putea face. Niciodată nu primise o sarcină pe care să nu o poată duce până la capăt. Nu exista vreo bestie pe care să n-o poată urmări, nicio ţintă pe care să nu o poată lovi. Putea nimeri un măr din mâna unui prieten de-al lui de la o mie de paşi distanţă – în timp ce mărul era aruncat în aer! Era o legendă, era Arcaşul şi ar fi sacrificat totul ca să o salveze.

Totuşi, în timp ce se gândea la aceste cuvinte, arcaşul şi-a coborât privirea înspre săgeata pe care o pregătea ca să tragă în fata pe care o iubea tocmai când ea ieşea din căsuţă.

Arcaşul şi-a aruncat arcul şi a rupt săgeata de genunchiul său, sperând să fie atât de uşor să scape de acest blestem groaznic. I s-a spus că blestemul va fi ridicat doar când va omorî fata. Singurul mod de a o salva era să stea departe de ea, dar nu putea crede că ei nu erau meniţi să fie împreună. Trebuia să fie o… Trebuia…

Visul se dizolvă precum creta de pe un trotuar, spălată de ploaie. Evangeline încercă să ţină de el. Voia să ştie cum se termină, dar cu cât încerca mai tare să rămână în vis, cu atât îi era mai greu, până când sfârşi prin a nu-şi mai aminti ce anume visase.

O durea tot corpul atunci când s-a trezit. Nu mai era cărată nici de braţe calde, nici de cele reci. Era pe spate, cu fiecare centimetru din ea arzând, îndurerat, în ciuda faptului că stătea într-un pat foarte moale. Îşi deschise încet ochii, încercând să se obişnuiască cu lumina. Reuşi să desluşească un set de gratii ca ale unei cuşti intersectându-se deasupra ei.

Se ridică brusc.

O durere puternică îi săgetă umărul rănit şi o făcu să cadă graţios înapoi.

— Bine ai revenit, prinţeso.

Vocea era ca de catifea şi nu dură mult până Evangeline îşi dădu seama a cui era.

Haos, Lordul Vampir al Spionilor şi al Asasinilor, se rezema de baldachinul patului cu aerul nonşalant al unei fiinţe care nu are de ce să se teamă.

Evangeline încercă să-şi adune nişte curaj, dar se simţi imobilizată instantaneu. Acum ştia de ce erau gratii deasupra patului ei. Se afla în castelul subteran al lui Haos.

Evangeline mai fusese aici doar o dată, dar îşi amintea clar toate cuştile de mărimea unui om atârnând prin sălile elegante şi totuşi vechi. O treceau

fiorii când se gândea de ce ar putea fi aici.

Şi-a cotrobăit frenetic prin amintiri. Ultimele câteva ore erau în ceaţă, până în momentul în care a leşinat. A fost în Palatul Lupului, sângera peste tot şi Jacks i-a zis pe nume, „Evangeline”, nu „Micuţa Vulpiţă”. Apoi şi-a cerut scuze. Oare de asta? Pentru că a dat-o lui Haos?

— Sunt prizonieră? întrebă ea.

— Poţi pleca oricând, dar mă îndoiesc că vei ajunge departe cu piciorul ăla rănit, răspunse el, făcând un semn din cap înspre piciorul ei.

Expresia vampirului era imposibil de citit datorită căştii blestemate din bronz pe care o purta. Îi stătea fixată pe frunte şi falcă, acoperindu-i gura ca să nu o poată muşca. Totuşi, nu se simţea deloc în siguranţă în castelul lui.

Evangeline scrâşni din dinţi şi scană încăperea cu intenţia de a găsi o cale de scăpare. Era cam de mărimea dormitorului ei din Palatul Lupului, cu un şemineu plin de lumânări, fotolii de catifea închisă la culoare şi un dulap pentru haine şi bijuterii. Avea şi o mare uşă rotundă, dar era în capătul opus, o distanţă care părea infinită pentru piciorul ei rănit. Dar nu putea sta în patul ăsta. Trebuia să plece de aici. Trebuia să îşi dea seama de ce a atacat-o Apollo.

Nu credea că Apollo voia s-o rănească. Asta îi era clar. Părea îndurerat şi anxios. I-a spus să fugă. A încercat să o salveze înainte să încerce s-o omoare. Trebuia să îşi dea seama de ce.

Evangeline începu să se dezvelească, dar se opri când îşi dădu seama că hainele îi fuseseră date jos. Era, practic, dezbrăcată. Îşi strânse cearceafurile mai tare în jurul trupului. Nici măcar nu voia să se gândească la cine o dezbrăcase. Nu purta nimic în afară de o rochie scurtă şi subţire de mătase şi bandajele înfăşurate peste umăr şi picior.

Nu se putea da jos din pat în halul ăsta. Haos probabil nu ar putea să o muşte, dar dacă erau în lăcaşul lui, atunci alţi vampiri ar putea – şi probabil ar face-o. Să se plimbe îmbrăcată doar într-o bucată de mătase se simţea ca o invitaţie.

— Dacă pot pleca oricând cu adevărat, mi-ar plăcea nişte haine şi pantofi.

Haos râse uşor. Vocea lui părea tânără şi, deşi arăta de parcă era doar cu câţiva ani mai mare decât ea, Jacks îi spusese că era la fel de bătrân ca Nordul.

— Poate am exagerat când am zis că poţi pleca oricând.

Uşa rotundă se deschise cu un scârţâit care îi trăda vechimea. Apoi,

silenţios, Jacks păşi înăuntru.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui coborâră înspre cearceafurile cu care se acoperea. Apoi, înainte ca ea să aibă timp să roşească, se uită în altă parte.

Evangeline simţi o oarecare dezamăgire când Jacks se întoarse la jonglatul cu mărul care acum strălucea negru în mâna lui.

Renunţase la pelerina pe care o purtase mai devreme. Începea să îşi amintească, fusese el cel care o purtase în braţe, dar nu se vedea nici urmă de sânge pe surtucul său gri.

— I-ai spus veştile bune? se interesă bucuros.

— Nu încă.

Evangeline îşi plimbă privirea de la unul la altul. Era mai mult decât confuză. Jacks detesta vampirii – sau cel puţin asta credea ea. Ultima dată când fusese aici cu el, părea să urască fiecare clipă. Acum, Jacks părea cu totul liniştit şi felul confortabil în care povestea cu Haos îi făcea să pară de parcă erau prieteni.

— Ce se întâmplă? interveni Evangeline.

Deşi în timp ce întreba realiză ce se întâmpla cu adevărat. Jacks o avertizase că îl va urî dacă nu era de acord să-i deschidă Arcada Valory într-o zi.

Ăsta trebuia să fie motivul. Jacks lucra cu Haos.

Evangeline îşi aminti de discuţia cu Luc, când acesta îi dezvăluise cum Haos îl ajutase să preia tronul. Era bizar gândul că Jacks ar putea fi implicat în asta, dar după ce aflase că Luc era moştenitorul, primul gând al lui Evangeline era că trebuia să îl trezească pe Apollo cât mai repede posibil. Poate dacă mai avea puţin timp, s-ar fi întors la Jacks.

Părea extrem, dar Jacks era dispus să meargă până în pânzele albe pentru ce voia.

— Pare confuză, observă Haos.

Jacks se opri din jonglat cu mărul şi se întoarse înspre Evangeline.

— Soţul tău aproape că te-a omorât. Din cauza lui acum ai un umăr distrus şi un picior rănit grav. Dacă te lăsam pe mâna doctorilor omeneşti, ar fi durat săptămâni întregi ca să ţi se vindece umărul. Piciorul tău va dura mai mult şi probabil nu va fi niciodată la fel. Există şi riscul unei infecţii, dar Haos s-a oferit să ajute la grăbirea procesului de vindecare.

O femeie vampir cu păr negru şi buze roşii intră în cameră şi se apropie de patul în care stătea Evangeline.

— Nu!

Şi-a strâns aşternuturile, înţelegând totul când femeia îşi arătă colţii.

Existau două feluri de muşcături de vampir: una care îi lăsa pe vampiri doar să se hrănească şi cealaltă care infecta prada cu otravă de vampir. Otrava de vampir avea proprietăţi incredibile de vindecare, dar avea şi potenţialul de a transforma persoana infectată în vampir. Faptul că o persoană era muşcată nu însemna că trebuia să se transforme – orice om infectat cu otravă de vampir trebuia să bea sânge de om până la răsărit ca să se transforme în vampir.

Dar Evangeline mai văzuse ce făcea otrava de vampir oamenilor, cum îi făcea atât de disperaţi încât rupeau cuştile doar pentru o muşcătură. Evangeline nu avea nicio dorinţă să devină vampir, dar dacă asta s-ar schimba odată ce ar fi infectată?

— Ar trebui să începem, anunţă Haos, n-o să fie uşor, dar avem cătuşe să te ţinem locului.

Făcu semn înspre un zid. Între două perechi de draperii catifelate, Evangeline văzu două seturi de lanţuri.

— Sau, dacă preferi, te-am putea băga într-o cuşcă.

— Nu!

Evangeline scutură din cap hotărâtă.

— Nu vreau să fac asta. Lasă-mă să mă vindec singură.

Îl privi rugătoare pe Jacks.

El muşcă fără griji dintr-un măr şi se întoarse înspre Haos.

— Cred că ar fi mai bine să foloseşti o cuşcă.

Chiar după ce termină de vorbit, Haos se întinse după un mâner de pe perete. Gratiile se lăsară instantaneu în jurul ei şi pe marginea patului, închizând-o.

— Nu!

Totul se întâmplase atât de repede încât Evangeline nu ştia că strigase până nu auzi voci venind din hol.

Încercă să se prindă de nişte oţel, dar se dovedi a fi o greşeală. Haos o prinse de încheietură prin gratii.

— Îţi fac o favoare.

Ţinând-o de mână, i-o oferi femeii vampir.

Evangeline nu se putu abţine şi ţipă din nou.

O pereche de colţi sclipiră, apoi simţi cum se înfipseră dureros şi rapid în încheietura ei.

10

Totul o ardea. Evangeline căzu înapoi în pat.

Apoi… Durerea dispăru. Nu doar cea de la muşcătură, ci şi cea pe care o resimţea de la rănile ei, care se vindecară aproape instantaneu.

Clipi şi era de parcă îi fusese ridicat un văl de pe ochi.

Când se trezise prima dată, camera era întunecată – plină de fum şi umbre. Acum sclipea mulţumită lumânărilor aprinse. Era cel mai frumos licărit pe care îl văzuse. Totul din cameră părea să strălucească – ramele portretelor, picioarele lustruite ale mesei, chiar şi lanţurile acelea groaznice de pe pereţi.

Apoi era patul, care se simţea chiar şi mai luxos. Perna, salteaua şi cearceafurile îi acopereau corpul mult mai lin decât înainte. Era mătase albă şi Evangeline putea jura că simţea mirosul culorii – curat, proaspăt şi luminos, ca o rază de soare care intră pe geam după ploaie.

Cranţ.

Jacks muşcă din măr, atrăgându-i atenţia înspre capătul patului, unde stătea el arătând ca o inimă frântă etern. Pielea lui palidă strălucea uşor, ochii îi luminau ca stelele furate, părul îi era aurit şi întinderile crude ale feţei sale o umpleau de un dor atât de profund încât era aproape o durere.

Se întreba dacă Jacks arătase mereu aşa, iar ochii ei umani nu puteau să îi întrevadă adevărata înfăţişare, iar acum, cu ajutorul veninului din ea, putea vedea ce era cu adevărat, în ciuda tuturor eforturilor sale de a ascunde asta. Doar o privire făcu să-i clocotească sângele, iar lui Evangeline îi plăcea cum ardea.

Încercă să inspire adânc, dar când trase aer în piept, tot ce simţea era dulceaţa lui întunecată, şi acum se întreba ce gust are. Oare şi limba i-ar fi rece? Oare dacă şi-ar plimba buzele pe gâtul lui sângele ei s-ar opri din clocot şi inima i-ar încetini?

Jacks muşcă iar din măr.

Incisivii ei se lungiră. Îşi apăsă limba pe ei, încercând să împingă vârfurile ascuţite înapoi şi să oprească vibraţia subită din gura ei. Chiar nu voia să îl muşte – sângele lui era destul de uman, iar dacă l-ar muşca pe Jacks, s-ar transforma. Dar doar gândul la cuvintele „muşcătură” şi „Jacks”

o făcea să îi treacă un fior care nu era cu totul neplăcut.

— Ai grijă, începu Jacks, nu mă priveşti de parcă mă urăşti.

— O fac.

Dar sună cu totul diferit, răguşit, fără aer – şi înfometat.

Colţii ei se afundară în buză, destul de tare cât să dea de sânge.

Ochii lui Jacks se agăţară de o picătură.

O expresie imposibil de citit îi fulgeră chipul perfect, apoi îi auzi vocea în cap.

„Nu uita ce se întâmplă dacă noaptea se termină rău. Nu vrei să devii una din ei."

Gândurile lui Jacks erau pline de dispreţ. Poate că era prieten cu Haos, dar părea că Prinţului Inimilor nu îi prea plăceau vampirii.

Îşi aruncă mărul negru pe jos şi începu să meargă înspre uşa rotunjită.

— Nu pleca! mârâi Evangeline fără să vrea.

Ştia că era mai bine dacă el pleca – fără sânge nu se putea transforma în vampir. Dar nu îi venea să creadă că ar pleca aşa, pur şi simplu.

Când el fusese infectat cu venin de vampir, stătuse o noapte întreagă cu el, ca să fie sigură că nu muşcă vreun om ca să se transforme. Dar, în seara asta, el îi acordase doar câteva clipe.

Evangeline apucă gratiile şi trase atât de tare încât le îndoi. Apoi, îngrozită, se dădu înapoi. Nici nu realiză că se mişcase. Chiar şi acum, după ce dăduse drumul gratiilor, mâinile sale erau încă strânse în pumni, de parcă corpul ei încă încerca să scape.

Dintr-odată, Haos era în faţa ei, sprijinit de gratiile pe care mâinile ei încă voiau să le apuce.

— Pentru vampiri, controlul necesită timp, explică Haos, parţial, ne mişcăm atât de repede pentru că formele noastre fizice sunt ghidate de instincte pe care oamenii nu le au.

La fel ca Jacks, vampirul părea mai periculos de nemuritor. Nu îi observase hainele până atunci, dar acum văzu pentru prima dată că Haos nu era îmbrăcat în soldat. Purta pantaloni de stofă negri, o cămaşă neagră elegantă şi casca de bronz blestemată, care avea gravuri detaliate, pe care nu le observase înainte. Ţepii care îi ieşeau peste pometi erau acoperiţi de alţi mici ţepi, care erau îndreptaţi înspre ochii săi hipnotici.

De obicei încerca să îşi ferească privirea de a lui – vampirii înţelegeau prin contactul vizual o invitaţie de a muşca sau un mod de control. Dar acum, Evangeline nu avea control complet asupra ei înseşi. Era exact cum

zisese Haos – orice gând se transforma în mişcare. Se gândi la ochii lui şi, subit, se priveau.

Dar ochii lui Haos nu erau la fel cum şi-i amintea. Putea jura că fuseseră de un verde smarald, dar acum erau umbre pure. Erau negri, fără fund şi devoratori. Nu părea că se uită înspre o pereche de ochi nemuritori, ci de parcă privea Moartea însăşi.

„Haos e un ucigaş", zisese LaLa cândva.

Acum, Evangeline putea vedea asta în ochii lui. Casca poate că îl oprea din a muşca, dar nu îl oprea din a omorî.

Evangeline încercă să se dea în spate şi dintr-odată se lovi de capătul cuştii.

Haos râse, mai adânc şi mai lin ca înainte.

— Nu sunt un pericol pentru tine, prinţesă. De fapt, sunt aici ca să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic în seara asta.

Simţi un miros de mere. Dulce şi răcoritor. Era fructul pe care Jacks îl aruncase pe jos. Plecase din cameră, dar doar gândul la el făcu să-i revină o poftă nouă şi extraordinară, o ardoare despre care ştia, înăuntrul ei, că doar un lucru o putea linişti…

— Mârâi, o avertizează Haos.

Evangeline se prinse de gratiile cuştii iar, cele din faţa lui Haos. Din nou, nu îşi amintea să se fi mişcat. Dar de data asta nu dădu drumul gratiilor. Strânsoarea barelor reci de metal, când simţea cum se îndoaie sub puterea ei, o ajuta să îşi distragă atenţia de la pofta nestăvilită şi durerea din gingii atunci când îşi simţea colţii ieşind din nou.

— Ai grijă.

Haos îşi puse mâinile peste ale lui Evangeline. Dacă nu era veninul dinăuntrul ei, i-ar fi rupt degetele, dar asta nu înseamnă că nu o durea.

— Dă-mi drumul!

Se agită, încercând să scape din strânsoare, până când respiraţia îi deveni greoaie.

Între timp, Haos nu părea deranjat deloc. Mai mult de atât, privirea lui întunecată ardea de un soi de entuziasm în timp ce o strângea tot mai tare.

— Pot face asta toată noaptea, prinţesă.

Atunci, instinctele lui Evangeline preluară controlul. Haos era mai puternic, dar nu însemna că avea toată puterea.

Buza i se opri din sângerat, dar după încă o mică muşcătură proprie, sângele curgea din nou. Aplecându-se înainte, îşi apăsă buzele de cuşcă şi

şopti:

— Te rog, deschide-te.

Gratiile se ridicară imediat.

O străfulgerare de surprindere se văzu în ochii morţi ai lui Haos.

Evangeline simţi entuziasmul victoriei, chiar înainte ca el să o ţintuiască pe pat cu toată forţa lui.

Aerul îi părăsi plămânii în timp ce se străduia zadarnic să scape. Era atât de greu şi fierbinte peste ea. Putea jura că devenea tot mai aprins cu cât se zbătea mai mult. Totuşi, nu se putea opri. Nu era sigură dacă era din cauza veninului sau a instinctelor umane, care reacţionau în faţa faptului că era ţintuită pe un pat de însăşi moartea în carne şi oase.

Încercă să îi zgârie casca, dar Haos o prinse de încheieturi fără vreun efort şi îi ţinea mâinile deasupra capului ei.

— De ce faci asta?

— Jacks m-a rugat să mă asigur că rămâi om.

— Nu am nevoie să te asiguri tu! Nu vreau să mă transform.

— Dar nu îţi poţi controla corpul.

— Pentru că eşti tu călare pe el.

Haos se ridică puţin, deşi mâinile sale continuau să îi ţină încheieturile şi picioarele îi erau aşezate ferm peste ale ei.

Înăuntrul ei ştia că e pentru binele ei. Avea dreptate, nu avea control deplin, dar niciodată nu s-a simţit mai încolţită. Credea că era incomod în cuşcă, dar acum era chiar mai rău. Cu Haos peste ea, nu doar gura ei ardea, ci întreg corpul. Pielea îi era roşie, inima îi bătea puternic şi căldura emanată de Haos făcea ca totul să fie mai rău.

Se gândi la Jacks şi la felul în care pielea lui i-o răcorea imediat pe a ei. Îşi aminti cum o atinsese în seara aceea, în criptă – gura lui pe gâtul ei, pieptul apăsat pe al ei. Nu o muşcase, doar o atinsese. Asta era tot ce îşi dorea.

— Lui Jacks nu o să îi pese dacă mă laşi, insistă ea, cât timp sunt o cheie care poate deschide lucruri, nu îi pasă de nimic altceva.

— Aici greşeşti, prinţeso. Jacks nu vrea să ai parte de viaţa asta.

Haos o privi din nou în ochi, flăcările amestecându-se cu umbrele din privirea sa moartă.

Evangeline se opri. Preţ de o clipă, voia să îl creadă pe vampir. Îi plăcea ideea că lui Jacks îi păsa de ce se întâmpla cu ea, dar era mult mai plauzibil ca Jacks să vrea ca ea să creadă că îşi face griji pentru ea doar ca să o

manipuleze.

— Jacks ţi-a spus să zici asta?

— Nu-mi spune Jacks ce să zic.

— Dar ţi-a cerut să mă ţii om.

Evangeline încercă să îl lovească cu piciorul.

Haos se lăsă peste ea cu toată greutatea lui.

— Fac asta pentru Jacks din loialitate, dar ăsta nu e singurul motiv pentru care sunt aici.

— Atunci care e celălalt motiv?

— Mă dezamăgeşti că trebuie să întrebi.

Haos îşi înclină capul. Falca de bronz a căştii sale îi atinse obrazul, zgâriindu-i pielea uşor.

Pe fruntea ei apărură broboane de transpiraţie când observă cuvintele de pe casca lui sclipind. Erau într-o limbă străveche, pe care ea o mai văzuse, una pe care o recunoştea, dar nu o putea descifra – limba Valorilor.

— Ce scrie? se interesă ea.

— E blestemul care mă împiedică să-mi dau jos casca.

Şi Haos voia să scape de cască. Nu-i de mirare că era aşa înfierbântat, aşa înfometat. Nu ştia de cât timp casca îl împiedica să se hrănească, dar Evangeline îşi imagina că trebuie să fie o agonie pentru un vampir să trăiască fără sânge. Ea era infectată cu veninul doar de puţin timp şi tot simţea că înnebuneşte.

— Stai să ghicesc – vrei să îţi deschid casca cu sângele meu.

Scoase un sunet mult prea contorsionat ca să fie confundat cu un râset.

— Din păcate, sângele tău nu e capabil să rupă blestemul. Dar… Fiecare blestem are… O portiţă.

Haos pronunţă ultimele cuvinte ezitant, de parcă voia să zică altceva, dar cuvintele se schimbaseră ca prin magie.

Asta o făcu pe Evangeline să se gândească la LaLa, când voia să îi spună ce credea că se află în Arcada Valory, dar blestemul povestirii o oprise.

Dintr-odată, Evangeline ştia ce voia Haos. Voia acelaşi lucru ca Jacks. De asta cei doi lucrau împreună.

— Vrei să deschid arcada. Crezi că în Valory se află cheia blestemului tău?

— Nu cred. Ştiu asta.

Se simţea o urmă de durere în vocea lui. Trase aer în piept şi se lăsă pe ea, f[cându-i pielea fierbinte din nou.

— Ce naiba faci? mârâi Jacks.

Evangeline se întoarse înspre vocea lui. Stătea în cadrul uşii. O venă îi pulsa furioasă pe gâtul său fin, ca de marmură. Pielea lui părea atât de rece, iar ea era atât de înfierbântată. Tot ce voia era să-şi pună gura pe gâtul lui şi poate să îl lingă o dată. Inima începu să îi bată mai tare după gândul acesta şi colţii îi ieşiră din nou.

— Jacks, pleacă de aici! ordonă Haos. Asta dacă nu te-ai răzgândit cu privire la transformarea ei în vampir.

Haos îi strângea mai tare încheieturile lui Evangeline, ţintuindu-le, odată cu ea, de pat. Ea se agita sub controlul lui. Din nou, o zdrobea cu toată greutatea lui.

Ceva scrâşni zgomotos dinspre uşă.

Ochii ei se întoarseră înapoi la Jacks, care ţinea în mână marginea uşii, acum transformată în aşchii.

„A făcut asta cu mâinile goale?”

Arăta destul de furios încât să poată. Ochii lui argintii se făcuseră negri când o priveau chinuindu-se sub Haos.

Evangeline ştia în adâncul ei că ar trebui să se liniştească. Dacă scăpa de Haos şi reuşea să îl muşte pe Jacks, viaţa pe care o avea – viaţa pe care voia să o păstreze – s-ar fi terminat. Dar voia şi asta. Voia ca Jacks să îi pună capăt strădaniei. Voia să îl smulgă pe Haos de pe ea şi să o imobilizeze el în schimb.

Evangeline trase aer în piept şi privirea i se intersectă cu a lui Jacks încă o dată.

El îşi frecă falca cu mâna. Simţurile îmbunătăţite ale lui Evangeline auzeau cum scrâşnea din dinţi. Apoi auzi scârţâitul ghetelor lui Jacks în timp ce se întoarse şi dispăru pe hol.

11

Evangeline simţea că îi sosise sfârşitul. Toate membrele ei, care îi păreau atât de puternice mai devreme, erau acum mult prea slăbite ca să le mişte. Deveni din nou o fată, cu simţuri şi dinţi normali şi un sentiment puternic de disconfort în timp ce stătea sub Haos, conştientă că rochia i se ridicase deasupra coapselor, până la şolduri.

O trecu un val de groază când se gândi că fusese aşa toată noaptea – şi că Jacks o văzuse în halul ăsta.

Îi fusese atât de cald înainte, încât nu realizase cât de expusă era, dar acum simţea aerul rece alunecând peste pielea ei în timp ce Haos îi dădea drumul şi se ridica din pat în sfârşit.

Evangeline îşi ţinea ochii închişi şi încerca să îşi încetinească respiraţia. Era copilăros să se prefacă că doarme, dar nu voia să dea ochii cu el – sau chiar cu oricine. Aseară nu fusese ea însăşi.

Îl simţea pe Haos privind-o dintr-un motiv pe care nu era sigură că voia să îl ştie. Apoi, îi simţi mâna aranjându-i rochia înapoi până la genunchi.

Avea pielea de găină. Rămase nemişcată până simţi că temnicerul ei părăsise încăperea. Încercă să deschidă ochii, dar nu avea vlagă decât să dea puţin din gene. Odată ce efectul veninului trecuse, nu era doar umană, ci cu totul extenuată.

Îşi amintea că Jacks fusese la fel după ce trecuse efectul veninului de vampir. Ea credea că era doar dramatic când se încolăcea printre pietrele funerare şi se prăbuşea în pragul uşilor. Dar acum era impresionată că reuşise să se mişte câtuşi de puţin.

Evangeline nu ştia cât timp dormise, dar în timp ce se freca la ochi şi îndrăznea să se dea jos din pat cu picioarele tremurând, îşi imagină că trebuie să fi dormit toată ziua.

Stomacul îi chiorăia şi gâtul îi era uscat. Era recunoscătoare oricui îi lăsase o tavă cu mâncare, o rochie mai mare şi o cadă de cupru ca să se spele. Apa era rece, dar era fericită că putea să se cureţe de mizerie şi sânge.

Odată ce se simţi curată, începu să mănânce. Pe platou era pâine, brânză de calitate, felii de mezeluri şi, preferata ei, dulceaţă de smochine. Dar cu atât de multe gânduri trecându-i prin cap îi era greu să se bucure de

mâncare.

În momentul în care fusese infectată cu venin, toate gândurile legate de Apollo îi dispăruseră. Dar acum se gândea dacă şi el s-a vindecat de răni odată cu ea sau dacă încă era rănit. Ea spera ca el să se fi vindecat şi să fie în siguranţă. Încă nu credea că era cu adevărat vina lui. Sigur îl forţase cineva.

Trebuia să afle cine şi de ce. Va începe prin a se întoarce la Palatul Lupului şi îl va lua la întrebări pe Havelock. Ultima dată când îl văzuse, voia să îi spună ceva. Se gândea că voia să o informeze că Apollo se trezise, dar Havelock părea mai degrabă alarmat în loc de uşurat. Poate pentru că ştia ceva.

Lui Evangeline îi era puţin frică să se întoarcă la Palatul Lupului de una singură, dar în niciun caz nu urma să rămână nici, cu Jacks şi Haos.

Se întrebă din nou dacă nu cumva Jacks îl forţase pe Apollo să tragă în ea. Dar Jacks avea nevoie de ea în viaţă. Nu ar face una ca asta… Cel puţin asta credea. Era greu să fii sigur de ceva când era vorba de Jacks. Mai puţin de faptul că nu era de încredere, care era un alt motiv pentru care trebuia să plece de aici cât mai repede.

Evangeline luă rochia pregătită pentru ea. Materialul înflorat era la fel de frumos ca un răsărit, dar rochia părea mai degrabă o cămaşă de noapte decât o haină obişnuită, subţirică şi uşoară, cu mâneci căzătoare şi cu decolteu atât de adânc încât practic implora ca vampirii din jur să o muşte.

Nu era surprinsă să vadă un vampir stând de gardă de cealaltă parte a uşii ei – acelaşi vampir care o muşcase aseară.

— Mi-ai putea spune, te rog, unde e ieşirea? întrebă politicos.

Femeia o privi pe Evangeline de parcă era o copilă, o fiinţă care nu părea să îi placă prea mult.

— Nu ai voie să…

— Nu spune asta, o întrerupse Evangeline.

Ştia că acest vampir probabil îi putea rupe gâtul doar cu degetele, dar mai ştia şi că Jack şi Haos nu aveau nevoie de ea doar în viaţă, ci aveau nevoie de sângele ei *voluntar* ca să deschidă Arcada Valory, aşa că se îndoia că vreun gardian avea voie să o rănească.

— Dacă îmi spui că nu pot pleca, eu o să fiu foarte supărată pe Haos, apoi el va fi foarte supărat pe tine, aşa că hai să evităm orice supărare. Lasă-mă să plec şi spune-mi, te rog, unde e ieşirea.

Femeia s-a dat la o parte zâmbind, lăsând-o pe Evangeline să plece, dar

fără să îi zică pe unde să iasă.

Ceea ce era în regulă. Evangeline mai fusese aici. Era sigură că putea găsi ieşirea şi singură. Ultima dată când vizitase locul ăsta cu Jacks, reuşiseră să scape pe nişte scări care urcau până la cimitirul de la suprafaţă.

Astfel, Evangeline începu să urce pe primele scări pe care le găsi. Văzu multe cuşti goale şi lanţuri şi, mai mult de o dată, trebui să grăbească ritmul atunci când auzi sunete de paşi. Era fără aer şi în stare alertă când ajunse la ceea ce spera să fie sala cea mai din vârf.

Aici nu existau lanţuri sau cuşti, doar decoraţiuni elegante, dar înşelătoare – candelabre de aur, fotolii de catifea şi draperii firave. Apoi, în sfârşit, dădu peste o uşă – mare, din metal şi încuiată.

Îşi căută pumnalul care, evident, nu era la ea. Nu-i fusese restituit împreună cu rochia. Sigur îl pierduse în noaptea aceea, în grădină, ceea ce era un lucru bun. Nu i-ar fi plăcut să îl găsească Jacks la ea şi să ştie că îi păstra vechiul cuţit.

Din fericire, lui Haos îi plăcea să decoreze încăperile cu arme, deci îi fu uşor să găsească alt cuţit cu care să se împungă.

Repede, înainte ca orice vampir să simtă mirosul sângelui ei, îi oferi uşii câteva picături. Nu voia să fie o cheie sau parte a unei profeţii, dar nu putea să spună că nu se bucura de avantajul puterii care venea cu un asemenea rol. Se simţi foarte puternică în timp ce rugă uşa să se deschidă, iar aceasta se deschise imediat.

Libertatea avea un gust rece.

Lumea era la fel de întunecată precum nişte secrete bine păstrate, şi Evangeline îşi dorea să fi făcut rost de vreo pelerină înainte să plece. Când se trezise în camera ei fără geamuri, presupusese că era ziuă, dar era, de fapt, noapte. Mai mult de atât, nu era genul de seară în care puteai purta rochii subţiri şi şlapi delicaţi de mătase. Zăpada se topise cât timp stătuse sub pământ, pentru că pe jos erau doar bălţi şi noroi în timp ce îşi începu aventura prin cimitirul care se găsea deasupra regatului subteran al lui Haos.

Cimitirul avea mai mulţi copaci decât îşi amintea, coroanele lor goale acoperind lumina lunii şi făcând totul mai întunecat în timp ce ea încerca să îşi amintească drumul care mergea înspre Valorfell.

O clipă ezită. Acum că era afară şi puţin pierdută, era mai uşor să se gândească că făcuse o greşeală. Poate că întoarcerea la Palatul Lupului nu era cel mai înţelept lucru, dar cealaltă opţiune era să se întoarcă la Jacks şi Haos.

Cu respiraţia destul de rece cât să îi ardă plămânii, Evangeline îşi continuă drumul. Credea că văzuse mausoleul în care petrecuse mai demult o noapte alături de Jacks. Timp de o secundă simţi un fior rece trecându-i peste umeri la amintirea acelui gând. Când fiorul îi coborî pe braţe şi ajunse la cicatricea în formă de inimă frântă, se temu că poate asta însemna că Jacks era acolo. Când privi în jur, în pădure nu mai era nimic în afară de copaci. Atât de mulţi copaci.

Evangeline nu îşi amintea ca pădurea să fi fost atât de deasă. Copacii erau apropiaţi ca şi chibriturile în cutie. Se întoarse, dar sigur porni din nou în direcţia greşită, pentru că se trezi pe o margine de stâncă, deasupra oceanului învolburat.

Încrucişându-şi mâinile, se întoarse pe drumul pe care venise. Aerul devenea tot mai rece şi încercă să se încălzească grăbind pasul. Făcea mai mult zgomot decât ar fi vrut. Atât de mult zgomot încât i-a luat ceva să îşi dea seama că din pădure se mai auzea şi un alt zgomot.

Buf. Buf. Buf.

Tropăitul părea să fie mai degrabă de la un animal. Suna ca un cal care s-a pierdut prin pădure.

Evangeline îngheţă, amintindu-şi de ultima dată când auzise tropăit de cal.

Cu grijă, se ascunse în umbra copacilor.

Apoi făcu un alt pas. Putea să jure că nu făcuse niciun zgomot, dar, o secundă mai târziu, calul şi călăreţul apărură. Umerii îi erau laţi, spatele drept şi, deşi nu îi putea vedea faţa, ştia că era Apollo.

Părea să fie şi el vindecat. Arăta aşa de puternic şi sănătos, iar ea simţi o forţă ciudată care o trăgea înspre el. O forţă cu care trebuia să se lupte în timp ce îl privea din umbre.

Felul în care calul lui mergea făcea evident faptul că nu era doar în trecere. Căuta ceva.

Pe ea.

Înăuntrul ei ştia asta. Dar de unde ştia că se afla aici?

— Evangeline! strigă el, ca o rugăminte la care ea era tentată să răspundă, dar se forţă să stea locului.

— Dacă eşti aici, trebuie să fugi, adăugă mai chinuit ca înainte, dacă pleci chiar acum, nu te voi fugări – acum am control asupra mea, dar nu ştiu cât va dura!

Apollo trase adânc aer în piept.

— Nu vreau să te rănesc, dar ceva mi s-a întâmplat. Să te găsesc… Să te vânez este singurul lucru la care mă gândesc.

Luna ieşi de după nori şi Evangeline îi zări faţa lui Apollo printre copaci. Întreaga lui expresie era marcată de un soi de durere, ceva atât de pur încât se simţea ca o rană adevărată. Voia să fie optimistă şi să îşi spună că totul va fi bine – dacă s-ar fi trezit din vraja lui Jacks, atunci Apollo s-ar putea lupta cu orice îl supunea acum, dar nu ştia ce se întâmplă. Cei doi începeau să se simtă damnaţi.

Încerca să îşi ţină respiraţia, dar o vedea cum i se strecoară afară în aburi albi care spera să nu o dea de gol.

— Nu ştiu sigur dacă eşti aici, dacă mă trage ceva înspre tine, dar dacă mă auzi, ajută-mă, Evangeline.

Vocea îi deveni mai blândă când îi pronunţă numele.

— Găseşte un mod de a rupe blestemul care mă face să te vânez şi promit că nu voi face nimic altceva decât să te protejez.

Îşi duse mâna înspre tolba de pe spatele lui şi scoase o săgeată aurie. Sclipea în lumina lunii, licărind, când prinţului îi tremură mâna. Evangeline încercă să stea nemişcată. Era clar că Apollo se lupta cu orice încerca să îl controleze.

Sau cu oricine o făcea.

Mai devreme desconsiderase repede ideea că Jacks făcea asta, dar Evangeline nu o scotea cu totul din calcul. Acum, în timp ce tremura în pădurea întunecată, se întreba din nou dacă nu cumva Jacks orchestrase asta ca să se asigure că nu putea depinde de nimeni în afară de…

O mână îi acoperi gura şi un braţ se încolăci în jurul pieptului şi braţelor ei.

„Să nu scoţi un sunet, Vulpiţă.”

12

Jacks o trase înapoi în pădure, ridicând-o pe sus în timp ce o ducea cât mai departe de Apollo.

„Dă-mi drumul!” se gândea furioasă.

Doar pentru că era în pericol în jurul lui Apollo nu însemna că era în siguranţă cu Jacks. Şlapii îi căzură în noroi în timp ce se agita în strânsoarea lui.

„Nu mai vrei să mă muşti?” o batjocorea Jacks telepatic.

Obrajii lui Evangeline se înroşiră, dar nu lăsă asta s-o distragă din a-l lovi cu capul în faţă.

O scăpă o clipă, dar apoi o strânse mai puternic, ţinând-o tot mai tare.

„Nu te mai bate cu mine sau o să te omoare”, continuă Jacks.

Îşi folosi cealaltă mână ca să îi întoarcă capul în timp ce Apollo călărea printr-un luminiş. Arăta ca un basm devenit realitate, o siluetă izbitoare – până îi văzu ochii care emanau o lumină roşie. Aceeaşi culoare groaznică pe care o avuseseră şi ultima dată când o atacase.

Evangeline încetă să se mai zbată. Ştia că nu era în siguranţă în braţele lui Jacks, dar, în acel moment, părea cel mai puţin îngrozitor rău.

„Ce i-ai făcut?”

„Crezi că eu am făcut asta?”

Simţea cum inima lui începuse să bată mai tare, ca o simfonie lividă acompaniindu-i cuvintele furioase.

„Nu fi aşa de surprins. Mi-ai zis în nenumărate rânduri că eşti un monstru şi m-ai avertizat că, dacă nu fac ce doreşti, o să te urăsc.”

Jacks o strângea tot mai tare la piept şi, de data asta, cuvintele nu au rămas doar în mintea lui.

— Ţi-am spus, trebuie să fii în viaţă ca să mă urăşti. Nu ţi-am blestemat soţul să te vâneze şi să te omoare. Recunosc, una din primele tale răni a fost, parţial, vina mea. Am aruncat un cuţit în umărul lui Apollo ca să îl opresc din a trage în tine. Aş putea minţi şi să zic că nu mă gândeam la blestemul oglindirii, dar ştiam bine că orice rană a lui te va răni şi pe tine. Mă gândeam doar că o înjunghiere ar fi mai bine decât moartea.

Jacks îi dădu drumul.

Evangeline se împletici înainte. El o prinse de braţ, echilibrând-o, dar apoi îi dădu drumul repede.

— Blestemul ăsta nu e vina mea, dar ştiu ce fel de blestem e şi cred că şi tu ştii, mârâi Jacks.

Privirea ei se întoarse la Apollo şi acum nu vedea doar roşu în ochii lui, îl vedea cu totul – călare pe cal, cu arcul într-o mână, tolba în spate, având o expresie determinată. Din nou, era îmbrăcat ca arcaşul din povestea ei preferată din copilărie.

Evangeline adorase mereu *Balada Arcaşului şi a Vulpii* pentru că şi ea era o vulpe, deşi o fată complet diferită faţă de cea din poveste. Dar era o vulpe şi, dintr-odată, ştia de ce o vâna Apollo.

— Apollo e arcaşul! exclamă.

— Nu, i-o reteză Jacks, Apollo nu e arcaşul. Dar se pare că cineva a reînviat blestemul arcaşului şi l-a aruncat asupra lui. De asta încearcă să te omoare şi va continua să încerce până reuşeşte. Cineva vrea ca tu să mori. Jur, Vulpiţă, că acel cineva nu sunt eu. Dar dacă nu mă crezi, continuă să tropăi prin pădure.

Evangeline simţi cum i se urcă sângele în urechi, dar tot putea auzi o mică voce în capul ei zicându-i că urmează să facă o greşeală. Dar care era greşeala – să aibă încredere în Jacks sau să fugă de el?

„Ştii că am dreptate, Vulpiţă.”

Dar ştia, oare?

Era foarte tentată să îl creadă pe Jacks. Ştia că nu o voia moartă, dar îşi aminti că Jacks o mai păcălise şi înainte. Şi chiar dacă nu Jacks era responsabil de ceea ce i se întâmpla lui Apollo, jurase să nu mai aibă încredere în el niciodată după tot ce îi făcuse.

Făcu un pas mai adânc în pădure, mai departe atât de Apollo, cât şi de Jacks.

Ochii lui Jacks sclipiră. Arăta de parcă voia s-o oprească, dar doar stătea pe loc şi strângea pumnii.

O durea să meargă fără şlapi, dar Evangeline continuă să meargă înainte, departe de cei doi tineri. Continuă să păşească prin pădurea densă, unde erau doar dragoni adormiţi, crengi şi…

Cranţ.

Ceva trosni mai zgomotos decât o simplă crenguţă sub piciorul ei.

Totul se întâmplă în acelaşi timp. Evangeline nu îl văzu pe Apollo întorcându-se. Auzi doar sunetul calului său alergând fioros înspre ea.

„Fugi, Vulpiţă!”

Dar deja alerga cât o ţineau bietele picioare bătătorite, dar nu destul de repede. Îl putea auzi pe Apollo apropiindu-se.

— Evangeline!

Vocea lui era mai răsunătoare şi adâncă, mai mult ca o rugăminte decât un avertisment.

Se întreba dacă Apollo ştia că, dacă o omoară, va muri şi el.

Se opri doar o fracţiune de secundă şi se uită în urmă, peste umăr, doar cât să îl vadă privind-o ciudat şi ţintind înspre inima ei.

Evangeline fugi mai repede.

Săgeata zbură pe lângă ea, dar simţi cum îi zgârie obrazul.

Dar alerga în direcţia cea mai rea, înspre stânca sub care se spărgeau valurile.

— Sari! strigă Jacks.

Dintr-odată, era chiar lângă ea.

— Nu ştiu să înot! ţipă ea.

— Atunci ţine-te de mine.

O prinse de talie şi se avântară împreună.

13

Evangeline nu putea respira.

Se izbi de apa îngheţată la fel ca de pământ. Începu să se zbată din instinct, dar Jacks o ţinea bine. Braţele lui nu o lăsau deloc, o ridicau prin valurile puternice. Apa sărată îi intră în nas şi răceala îi curgea prin vene. Tuşea şi scuipa, abia reuşind să respire în timp ce Jacks înota cu ea înspre ţărm. O ţinea îndeaproape şi o căra de parcă viaţa lui depindea de asta, în loc să fie invers.

— Nu te las să mori.

O singură picătură de apă curse de pe genele lui Jacks pe buzele ei. Era ca o picătură de ploaie, dar privirea din ochii lui părea să fie mai mult ca o furtună.

Ar fi trebuit să fie prea întuneric să îi vadă expresia, dar luna lumina tot mai tare cu fiecare secundă, încadrând pometii lui Jacks în timp ce el o privea cu mult prea multă intensitate.

Dintr-odată, oceanul era silenţios în comparaţie cu inima ei, sau poate era inima lui.

Pieptul lui Jacks se umfla şi se dezumfla, hainele lui erau leoarcă, părul îi era un dezastru – totuşi, în clipa aceea, Evangeline ştiu că ar căra-o prin mai mult decât doar ape îngheţate. Ar duce-o prin foc dacă ar fi nevoie, ar scoate-o din ororile războiului, ar salva-o din oraşe care se prăbuşesc şi din lumi în distrugere. Şi, pentru o singură bătaie de inimă, Evangeline înţelese de ce atât de multe fete muriseră din cauza buzelor lui. Dacă Jacks nu ar fi trădat-o, dacă nu i-ar fi înscenat o crimă, poate că ar fi puţin vrăjită de el.

— Dă-mi drumul!

Se zbătea în braţele care o ţineau, refuzând să cadă pradă vrăjii sale.

— Nu te răpesc, mormăi Jacks, pietrele de la ţărm o să îţi taie tălpile şi nu cred că vrei să sângerezi când ne întoarcem la vampiri.

— Nu vreau să merg înapoi acolo, se strădui să se opună, încă fără suflare din cauza apei.

— Nimeni nu vrea să se întoarcă acolo, dar Apollo te va vâna până vei muri.

Evangeline se strădui să respire.

— Dacă nu eşti tu cel care a făcut asta, nu poţi să îţi foloseşti puterile să îl opreşti?

— Nu.

Pieptul umed al lui Jacks era lipit de al ei în timp ce cei doi mergeau mai departe pe plajă.

— Blestemul se va rupe doar când arcaşul îşi omoară prada. Dar…

Îi curgea apă din părul blond în timp ce ezita.

— Fiecare blestem are o portiţă. Dacă deschizi Arcada Valory, vraja lui Apollo poate fi ridicată.

Evangeline miji ochii. Cuvintele lui Jacks erau similare cu cele ale lui Haos, totuşi…

— Tare convenabil.

— Atunci e clar că nu înţelegi situaţia.

Vocea lui Jacks devenise aprigă.

— Arcada Valory a rămas închisă de mii de ani pentru că era aproape imposibil de deschis. Dacă ar fi existat alt mod de a rupe blestemul lui Apollo prin care să ne asigurăm că nu mori, l-aş fi găsit. Pentru că, chiar dacă ai fi de acord să deschizi arcada, e mult mai probabil să te omoare Apollo înainte. Blestemul arcaşului nu îl va lăsa să se odihnească până nu te va ucide.

Evangeline voia să continue cearta. Ura să se lase pe mâinile lui Jacks, dar îi venea tot mai greu să creadă că Jacks ar pune-o în atâta pericol, mai ales când îi simţea inima bătând la fel de tare ca a ei.

Dacă Jacks spunea adevărul şi nu el îl blestemase pe Apollo de data asta, înseamnă că altcineva o făcuse.

Acest gând o trezea la realitate.

Evangeline îşi reaminti de ultima persoană care a încercat să o omoare înainte de Apollo: Tiberius. Din câte ştia, el era închis în Turn şi nu avea nicio idee că fratele lui trăia. Astfel, se îndoia că el era sursa blestemului. Dar poate că altcineva din Protectorat o făcuse.

Evangeline nu ştia prea multe despre Protectorat – erau o societate secretă pe care mulţi o considerau a fi un mit. Ştia de existenţa lor doar pentru că ţelul lor principal era să se asigure că Arcada Valory nu va fi deschisă, ceea ce constituia şi motivul pentru care Tiberius încercase să o omoare.

Nu avea idee câţi membri avea Protectoratul. Posibil să mai fie câţiva care ştiau că ea era cheia. Deşi, dacă o voiau cu adevărat moartă, tot ce

aveau de făcut acum era să îl omoare pe Apollo, după ce aruncaseră cu blestemul oglindirii asupra lui. Nu prea avea sens să facă asta, decât dacă altcineva ar fi aruncat blestemul oglindirii, ceea ce, de asemenea, părea neplauzibil.

— Trebuie să îi interogăm pe cei care îl păzeau pe Apollo.

— Deja am făcut-o cât timp dormeai, răspunse Jacks, au zis că nu a mai avut alţi vizitatori în afară de noi doi.

— Oare se poate să le fi şters memoria cineva?

Evangeline se gândi în primul rând la Marisol, despre care ştia că era vrăjitoare. Dar Marisol nu ştia că Apollo trăieşte.

— Mă îndoiesc că a fost ştearsă vreo memorie. E posibil ca blestemul să fi fost aruncat înainte să fie otrăvit. După acel bal, au fost multe fete geloase şi speranţe ruinate.

— Asta crezi că s-a întâmplat?

Evangeline îl privea.

Apa curgea din părul blond al lui Jacks, prinzând în ea lumina lunii. Chiar şi după ce au sărit de pe o stâncă şi au căzut în ocean, tot arăta ca un basm nemilos – un prinţ decăzut care refuza să se dea bătut.

— Nu cred că contează. E o pierdere de timp să aflăm cine a făcut asta, pentru că nu va ridica blestemul. Nimeni nu ştie vreun remediu. Singurul mod de a vă salva pe tine şi pe Apollo este de a deschide Arcada Valory.

Evangeline îi studie chipul de necitit al lui Jacks încă o clipă. Pe cât de reţinută era să îl creadă.

— Haos a aruncat blestemul?

— Nu, răspunse Jacks, Haos nu ar face nimic să te pună în pericol adevărat. Nu ar risca pierderea unei alte chei.

— Cumva tocmai ai zis „altă cheie”?

Gura perfectă a lui Jacks deveni brusc sarcastică şi întunecată.

— Credeai că eşti singura?

Evangeline nu răspunse. De fapt, chiar asta credea.

— După spusele lui Haos, ultima cheie a trăit cel mai mult, explică Jacks, şi a reuşit să găsească una din cele patru pietre lipsă, înainte ca Protectoratul să îi taie capul.

Lui Evangeline i se făcu frică şi începu să tremure din cauza înotului lor nocturn, dar, dintr-odată, se simţit foarte muritoare, de parcă fusese transformată dintr-o bucată de fier într-o fâşie subţire de mătase.

14

În acea noapte, Luc apăru în patul lui Evangeline. Tânărul stătea pe o parte, cu părul său şaten peste un ochi în timp ce zâmbea ca un băieţel obraznic care s-a furişat în dormitorul cuiva pentru prima dată.

— Bună, Eva.

Ea încerca să se dea la o parte, dar membrele îi erau prea obosite.

El îşi etală colţii albi şi ascuţiţi, care mai apoi îi străpunseră gâtul, rupându-i carnea şi bându-i sângele. Bău şi bău, gemând de plăcere în timp ce ea plângea de durere… Până când clipi de câteva ori şi ajunse în alt vis.

Era din nou în pădure. Frunzele foşneau sub picioarele ei goale şi ceaţa îi acoperea umerii dezgoliţi. Gâtul ei nu mai sângera, dar sângele începu să îi circule mai repede când îl văzu pe Apollo călare pe un armăsar alb.

— Îmi doresc să nu trebuiască să fac asta…

Vocea lui groasă suna spart în timp ce scotea o săgeată şi trăgea către pieptul ei.

Simţi săgeata perforându-i inima, rupând-o în două, în timp ce corpul ei devenea moale şi se prăvălea în nişte braţe care nu erau acolo înainte.

Braţele lui Jacks. Erau reci şi o susţineau.

— Te-am prins, spuse el blând.

Vocea lui nu era deloc caracteristică. Îşi reaminti că era doar un vis, din nou. Era surprinsă de cât de bine se simţea, cât de în siguranţă atât de aproape de el.

Ea venise în Nordul Magnific în căutarea iubirii, dar poate că doar nu voia să fie singură, nu voia să fie dezlegată. Nu voia să fie persoana care putea dispărea fără să îşi dea cineva seama. Voia să fie importantă pentru cineva. Dacă i se oprea inima, voia ca şi altcineva s-o simtă – la fel cum îi simţea inima lui Jacks acum, că îşi rezemase capul pe pieptul său.

El îi zâmbi, dar zâmbetul său avea ceva întunecat.

— Sunt dezamăgit că ai uitat atât de uşor ce sunt.

Apoi îi dădu drumul.

Evangeline se trezi speriată şi deschise ochii brusc.

Jacks o privea din fotoliul pe care se aşezase. Picioarele sale lungi se odihneau pe pardoseală şi mâinile sale se jucau cu un cuţit şi cu un măr.

— Vorbeşti în somn, spuse el, şi mi-ai zis numele – de multe ori.

Evangeline simţea un val de căldură urcându-i-se pe gât în sus.

— Evident. Aveam un coşmar.

— Nu aşa părea. Vulpiţă, am stat aici toată noaptea.

Inima începu să îi bată mai repede la gândul că el o privise dormind. Oare de asta l-a visat?

— Stai liniştită, n-o să-i zic soţului tău că eşti obsedată de mine.

Jacks aruncă mărul în sus şi îl prinse în vârful pumnalului, un pumnal pe care ea îl recunoscu îngrozită. Era lama cu nestemate albastre şi mov, cea pe care o furase de la el, apoi o pierduse.

— Sper că nu te superi că am luat asta înapoi.

Jacks învârti lama până când aceasta începu să sclipească în lumina lumânărilor.

— Şi nu-ţi face griji, n-o să-i zic lui Apollo nici că te-am prins cu cuţitul meu. Până la urmă, eu şi cu el suntem prieteni şi n-aş vrea să fie gelos, completă Jacks.

Evangeline pufni..

— Cum poţi spune că sunteţi prieteni după tot ce i-ai făcut?

— Ce i-am făcut aşa de rău? o provocă Jacks.

— Oh, nu ştiu – l-ai blestemat… De mai multe ori.

— Fiecare prinţ e blestemat. Un prinţ fără vreun blestem va fi uitat de istorie şi crede-mă când îţi zic că Apollo vrea să fie ţinut minte. Acum…

Jacks arătă înspre o cămaşă de noapte pusă la capătul patului – acelaşi pat în care fusese închisă noaptea trecută.

— Ar trebui să te îmbraci.

Evangeline se strâmbă la vederea rochiei, deşi chiar era frumoasă. Avea genul de mâneci subţiri şi lungi pe care ea mereu le considerase romantice, şi era de un roz foarte palid. Restul era de o culoare puţin mai închisă şi decorat cu o serie interesantă de fire roz-aurii împletite, care coborau până la şolduri, de unde curgeau mai multe straturi de material imposibil de subţire, cu note sclipitoare, formând partea de jos a rochiei.

Dar doar pentru că Jacks o scosese iar din încurcătură aseară nu însemna că sunt aliaţi.

Îşi încrucişă braţele.

— Trebuie să te opreşti din a-mi mai da ordine.

Jacks îi ignoră comentariul.

— Odată ce te îmbraci, putem să începem căutarea pietrelor lipsă.

Sări din fotoliu, merse la capătul patului, luă rochia şi i-o aruncă în faţă.

— Jacks!

Evangeline prinse rochia. Era minunat de moale şi se simţea mai curată decât ea însăşi, dar nu putea să îl lase să îşi bată joc de ea. O lăsă pe pat.

— Tot nu sunt de acord să te ajut să deschizi arcada.

Se holbă la ea de parcă tocmai zisese o glumă proastă.

Dar nu glumea.

— Vreau să ştiu de ce vrei aşa de tare s-o deschizi, adăugă ea.

Jacks arboră zâmbetul său perfect şi crud.

— Sunt flatat că eşti atât de interesată de ceea ce vreau eu, dar ar trebui să începi să te gândeşti la soţul tău mai mult decât la mine.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— În cazul în care ai uitat, Vulpiţă, Apollo se află sub blestemul arcaşului. Dacă nu vei fi de acord să deschizi Arcada Valory şi să rupi blestemul, o să te omoare. Aşa cum arcaşul şi-a omorât vulpea.

Jacks scoase mărul din pumnal şi îl aruncă pervers de vesel în sus.

Evangeline scrâşni din dinţi. Ştia că nu avea rost să se certe cu el. Dar distrusese atât de multe lucruri, încât nu voia să îl lase să îi strice şi povestea preferată.

— Nu ştii asta, nimeni nu ştie sigur dacă arcaşul a omorât vulpea sau nu.

Jacks râse cu poftă.

— Oh, arcaşul a omorât vulpea, cu siguranţă.

— Eu nu cred aşa ceva. S-ar fi putut lupta cu blestemul! Sau vulpea ar fi putut găsi o cale de a rupe blestemul. Nimeni nu ştie cum se termină povestea, deci orice s-ar fi putut întâmpla.

— Dar nu s-a întâmplat altceva, i-o tăie Jacks, baladele nu se termină niciodată cu final fericit, toată lumea ştie asta. Nimeni nu trebuie să citească toată povestea ca să ştie că arcaşul o va ucide. Evangeline, deschide arcada sau vei muri precum vulpea.

Jacks se opri din joaca cu mărul şi băgă pumnalul în el.

Evangeline se strâmbă privind sucul mărului curgând pe jos.

Chiar nu voia să se lase convinsă de el, dar refuzul de a deschide arcada începea să se simtă mai degrabă ca încăpăţânare în loc de înţelepciune. După ce îi zisese LaLa, lui Evangeline nu îi mai era atât de frică de ce poate fi în Valory, dar tot nu voia să lase orice era acolo pe mâna lui Jacks. Nu voia să lucreze împreună sau să aibă ceva de-a face cu el, dar voia să rupă blestemul arcaşului – trebuia să îl rupă sau avea să îşi petreacă restul zilelor

fugind de Apollo, care, la rândul lui, şi-ar petrece restul vieţii vânând-o.

Într-un fel, sună a final. Blestemele îi legau inextricabil pe cei doi, promiţând că vieţile lor vor fi legate pe veci, dar Evangeline nu voia ca ei doi să fie împreună în felul ăsta.

— Bine, renunţă Evangeline.

— Asta înseamnă că o să deschizi arcada?

Jacks ridică dintr-o sprânceană. Un gest mic, dar ea îşi putea da seama că era mulţumit.

Era puţin tentată să continue să se certe cu el. Dar acum că se hotărâse, era gata să înceapă. Cu cât mai repede va găsi pietrele şi va deschide arcada, cu atât mai repede va scăpa de el.

— Da, te voi ajuta să deschizi arcada, dar nu mă îmbrac cu tine aici.

— Păcat, şopti el.

Apoi ieşi din încăpere.

Şi Evangeline se simţi recunoscătoare că nu o văzu roşind.

15

Jacks fluiera vesel în timp ce mergea împreună cu Evangeline pe holul slab luminat ca să se întâlnească cu Haos. Nu-l mai auzise pe Jacks fluierând. Se gândea că acum o făcea pentru că ea era de acord, în sfârşit, să deschidă Arcada Valory. Dar nu se aştepta să-l facă atât de fericit.

Jacks era tot zâmbete şi fluierături şi această fericire o făcea tulburător de curioasă pe Evangeline.

„Oare ce ar putea vrea Jacks din arcadă?"

Îşi găsise alt măr în timp ce ea se îmbrăca – era neînceput şi albastru, iar de data asta, jongla cu el în timp ce cânta un cântec vesel

— Te holbezi.

— Mă întrebam doar de ce ai mereu mere la tine.

Jacks râse înfundat.

— Crede-mă, Vulpiţă, e mai bine să nu ştii.

Muşcă încet din măr, ochii săi întunecându-se în timp ce privirea îi aluneca încet de la buzele ei înspre gât, apoi urmărea linia gâtului până la claviculă, apoi se opri la sânii ei. Respiraţia i se îngreuna cu cât privirea lui Jacks rămânea aţintită pe modelul complex care îi acoperea pieptul, urmărind liniile aurii cu ochii într-un fel care le făceau să pară tot mai strâmte, de parcă degetele lui le strângeau tot mai tare, până când deveni puţin dificil să respire.

— Tu ai început cu holbatul, mormăie el.

Acesta era Jacks pe care îl ştia, sarcastic şi puţin crud.

— Ai ceva veşti despre Apollo? întrebă ea rece.

— Nu. Haos a trimis câţiva vampiri să îl caute aseară, împreună cu câţiva oameni care puteau rămâne afară şi după răsăritul soarelui, dar nimeni nu l-a văzut şi nu l-au menţionat nici ziarele de bârfe. Dacă e deştept, încearcă să se îndepărteze de tine, ca să îi fie mai uşor să se lupte cu blestemul. Dar asta nu poate dura până la nesfârşit.

— Cum rămâne cu Havelock? se interesă Evangeline.

— Ce-i cu el?

— L-a întrebat cineva dacă ştie cine a aruncat blestemul arcaşului asupra lui Apollo?

Jacks o privea cu colţul ochiului.

— Deja ţi-am zis, nu o să ne ajute cu nimic dacă găsim persoana care a aruncat blestemul.

— Dar tot mi-ar plăcea să ştiu. Poate că tu te-ai obişnuit cu oamenii care vor să te omoare, dar eu nu.

— Păcat, pentru că şi Havelock lipseşte. Am încercat să-l găsim după ce am vorbit cu gardienii care îl păzeau pe Apollo, dar nimeni din Palatul Lupului nu ştie unde e. Eu aş crede că e oriunde e şi Apollo.

Jacks se opri dinaintea uşii antice din lemn de la biroul lui Haos. Învârti clanţa de fier, dar uşa nu se clinti.

Bătu, dar vampirul nu răspunse. Se pare că încă nu era aici.

— Deschide-o, îi ordonă Jacks.

Evangeline tresări.

— Măcar ai putea spune „te rog”.

— Aş putea, dar apoi ai putea crede că sunt de treabă şi nu vreau să te induc în eroare.

Cu viteza luminii, Jacks îşi scoase pumnalul, îi înţepă degetul şi rânji în timp ce o privea cum sângerează.

— Mai bine te grăbeşti, până nu vin vampirii.

Evangeline îi aruncă o privire urâtă, dar deschise repede uşa. Deşi se îndoia că vampirii ar ataca-o – cel puţin nu cât timp Haos avea nevoie de ea ca să deschidă Arcada Valory ca să îşi poată da jos casca. Haos poate că era un vampir şi Jacks o Soartă, dar se părea că amândoi aveau nevoie disperată de ea.

Acest gând îi dădu nişte curaj lui Evangeline să exploreze puţin după ce ea şi Jacks intrară în biroul gol. Dacă nu erau lanţurile şi cătuşele pe pereţi, era uşor să îţi imaginezi că erai la Palatul Lupului. Podeaua era din piatră antică poleită, scaunele erau din piele de calitate şi tabla de şah din marmură încastrată în biroul lui Haos era o operă de artă. Piesele erau mai mari decât de obicei, ceea ce făcea mai uşor să observi că nu erau piese obişnuite. Erau sculptate să arate ca Valorii şi, exact ca marile statui din portul Valorfell, toate capetele pieselor erau rupte.

Jacks muşcă iar din măr, umplând camera întunecată cu dulceaţa sa în timp ce o privea pe Evangeline lângă birou.

— Nu sunt sigur că ar trebui să cotrobăi, spuse el.

— Nu sunt sigură că îmi pasă, i-o întoarse, vampirul are nevoie de mine prea tare ca să mă rănească.

Evangeline înconjură biroul cu prea mult tupeu în paşi.

Nu era tocmai sigură de ce căuta, dar ştia că asta era singura ei ocazie să se uite fără să sufere consecinţe. De când ajunsese în Nord, Evangeline fusese mereu persoana cu cele mai puţine puteri, dar acum nu mai era cazul. Era fata din profeţie. Era cheia – un lucru magic, capabil de lucruri magice! Nu trebuia să stea în pragul uşii ca o pisicuţă speriată sau să stea politicoasă pe scaun şi să aştepte.

Deschidea un sertar când o văzu pe colţul biroului – o piatră preţioasă într-un dom de sticlă.

Evangeline ridică clopotul de sticlă şi nestemata începu să strălucească şi mai tare, aruncând licăriri roz şi aurii prin cameră. Arăta ca o dorinţă pe care o putea purta la gât. Sau poate vreo vrăjitoare luase o vrajă şi cumva o transformase în acest colier, deşi „colier” era un cuvânt mult prea comun pentru orice fel de comoară era aceea.

Simţi un mic fior prin degete când atinse lănţişorul.

— Crezi că Haos a luat asta pentru mine?

— Nu.

Vampirul apăru printr-o umbră fulgerătoare şi îi smulse colierul din mână.

— Dă-mi-l înapoi!

Evangeline întinse mâna după piatră din instinct, dar Haos o ţinea de încheietură.

— Nu-i pentru tine.

Greşea. Ea ştia că el greşea. Piatra nu strălucea la fel de tare în mâna lui. Trebuia să fie a ei.

Dădu să-l lovească cu mâna liberă. Nu conta că el era mai puternic sau că probabil o durea pe ea mai tare când îl lovea în piept. Trebuia să pună mâna pe colierul ăla.

— Nu la tine trebuie să fie! strigă în timp ce se repezea la el.

— Nu-i o idee bună, Vulpiţă.

Mâinile lui Jacks erau împrejurul ei şi o trăgeau cu forţă departe de vampir şi de nestemata lui preţioasă.

— Dă-mi drumul, monstrule!

Încercă să îl lovească cu capul.

Jacks îşi luă o mână de pe talia ei şi i-o puse în jurul gâtului, imobilizând-o, în timp ce Haos merse la birou şi închise piatra într-o cutiuţă de fier.

Într-o clipă, Evangeline se simţi de parcă fusese aruncată în apă rece. În momentul în care capacul se închise peste piatră, tupeul, încrederea extremă în sine şi dorinţa de a-i scoate ochii lui Haos cu unghiile dispărură.

Se lăsă moale în strânsoarea lui Jacks.

— Ce s-a întâmplat?

Pielea o ardea, respira agitată şi mâinile lui Jacks încă erau pe ea.

— Te poţi controla dacă îţi dau drumul? întrebă Jacks. Sau trebuie să te legăm de unul din scaune?

Părea că râdea din nou – desigur că frica ei l-ar distra pe Jacks.

— Sunt bine.

Evangeline se zbătu în strânsoarea lui Jacks. Încet, acesta îşi luă mâinile de pe ea, dar nu înainte ca ea să îi simtă pumnii atingându-i uşor partea de jos a sânilor.

Simţit un gol în stomac, dar faţa lui Jacks era atât de nonşalantă, încât ea se gândea că atingerea sigur fusese din greşeală.

Dădu din cap în timp ce se îndepărta de el şi de colierul pe care Haos îl încuiase.

— Ce era chestia aia? se interesă ea.

— Acea *chestie* este piatra norocului, este una din cele patru pietre lipsă, explică Haos.

Evangeline îşi aminti atunci ce îi spusese Jacks despre cheia precedentă, că murise după ce găsise una din cele patru pietre. Nestemata de pe colier trebuie să fi fost acea piatră.

Haos se îndepărtă de birou, dar mişcările lui păreau mai încordate ca de obicei. Strângea şi relaxa pumnii de parcă tocmai terminase ceva dificil.

— Şi pe tine te-a afectat piatra? întrebă Evangeline.

— Piatra afectează pe toată lumea, răspunse el.

— Mie nu mi-a făcut nimic, interveni Jacks.

— Doar pentru că piatra norocului îi face pe oameni neglijenţi, iar tu eşti mereu aşa, comentă Haos.

Jacks ridică din umeri.

— Care-i rostul la a fi nemuritor dacă trăieşti ca oamenii?

— Dar credeam că poţi muri, zise Evangeline.

— De ce? Plănuieşti să mă omori?

Ochii lui Jacks scânteiară.

Haos îl sfredeli cu privirea.

— Nu o tenta.

— Relaxează-te…

Jacks se juca cu una din cătuşele care atârnau de un scaun.

— I-am oferit şansa să mă înjunghie odată, dar nici atunci nu a făcut-o, adăugă el.

— Şi voi regreta pentru totdeauna, i-o tăie Evangeline.

Dar, spre groaza ei, cuvintele nu i se păreau atât de adevărate pe cât trebuia. Îşi reaminti că nu putea avea încredere în Jacks. El era motivul pentru care se afla în dezastrul ăsta. Numai că, din nou, cuvintele nu mai păreau adevărate. De data asta, nu Jacks fusese cel care îl blestemase pe Apollo.

Îşi reaminti de bătaia furioasă a inimii lui Jacks când o scosese din ocean, după ce scăpaseră de Apollo. Pentru prima dată, Jacks nu simţea că are control total. Se simţea ca un războinic turbat dintr-un basm, determinat să facă orice să o salveze. Ştia că motivele lui Jacks nu erau tocmai nobile, dar uneori, raţiunea nu se putea compara cu sentimentele. Din punct de vedere raţional, era convinsă că era mult mai bine să îl urască, dar nu mai putea simţi asta.

Haos îşi drese glasul.

Evangeline îşi ridică privirea şi îl văzu pe vampir stând în faţa biroului, cu braţele încrucişate peste pieptul său lat şi privind-o cu o oarecare îngrijorare. Era greu să îşi dea seama din cauza căştii, dar nu avea de ce să îşi facă griji. Evangeline poate că nu îl ura pe Jacks, dar tot ştia că nu trebuie să aibă încredere în el.

— Mai sunt trei pietre de găsit, explică Haos, fiecare piatră are o putere diferită. Evangeline, pentru că tu eşti cheia, tu vei simţi magia fiecărei pietre cel mai puternic, ceea ce va face identificarea lor mai uşoară. Totuşi, după cum probabil îţi poţi da seama după incidentul cu piatra norocului, puterea pietrelor le face periculoase.

— Care sunt puterile celorlalte pietre?

Îşi reaminti de bibliotecarul-fantomă care le-a zis numele, dar nu îşi mai amintea care erau numele acelea.

Jacks era cocoţat pe braţul unui scaun şi număra batjocoritor pe degete.

— Una pentru noroc, una pentru adevăr, una pentru bucurie, una pentru tinereţe.

— Nu sună atât de rău, spuse ea.

Jacks dădu din cap.

— Bucuria te poate face să îţi pierzi minţile mai tare decât piatra

norocului. Oamenii ar omorî ca să ţină de tinereţea lor. Ar putea aduce şi gelozie sau imaturitate, deci aceea va fi mai greu de furat. Adevărul e că… Adevărul nu e niciodată ce vrei tu să fie, Vulpiţă, adăugă Jacks zâmbind.

16

Evangeline trebuia să fie atentă la pasajul secret.

Haos îi ghida pe ea şi pe Jacks înspre un loc în care vampirul zicea că ea va putea începe căutarea pietrelor. Dar, în loc să aibă grijă pe unde merge sau să citească inscripţiile de pe pereţii umbriţi, tot ce putea să facă era să se gândească la ce îi spusese Jacks: „Adevărul nu e niciodată ce vrei tu să fie”.

O spusese ca pe un avertisment, de parcă adevărul era la fel de distructiv precum săruturile sale. Totuşi, cuvintele sale o făceau să îşi pună întrebări: Care era adevărul lui Jacks? Ce voia din Arcada Valory şi de ce nu voia ca ea să ştie?

Desigur, lui Jacks părea că îi plăcea să o chinuie, deci poate de asta păstra secretul. Evangeline nu era sigură că această explicaţie era convingătoare, dar măcar avea noua speranţă că ar putea afla totul de la Jacks odată ce găsea piatra adevărului.

— Am ajuns.

Haos se oprise dinaintea unei uşi pe care se afla un blazon cu imaginea unui lup, care a fost tăiat pe mijloc fie de vreo bestie, fie de o mână cu o pereche mare de gheare. Apoi îi dădu o cheie de fier cu o fundiţă de catifea.

— Ştiu că poţi deschide orice uşă, Evangeline, dar probabil ar trebui să eviţi vărsarea de sânge cât timp eşti aici.

Evangeline ştia că ar trebui să simtă puţină frică, dar fie îşi făcea efectul blestemul asupra poveştilor cu vampiri, sau ea era pur şi simplu încăpăţânată. Într-o lume a nemuritorilor, ea avea o putere şi nu voia să i se zică să nu o folosească.

Desigur, nu spuse asta în timp ce deschidea uşa cu cheia pe care i-o dăduse Haos.

De cealaltă parte a uşii erau biblioteci, groase şi solide, umplute de manuale antice, acoperind cu totul pereţii până sus la tavanul atât de înalt, încât ar fi nevoie de mai multe scări ca să ajungi acolo. Din fericire, chiar erau mai multe scări de palisandru învechit, la fel şi câteva balcoane mici care decorau rafturile de sus ca nişte stele de fier.

Aerul se schimbă când intră Evangeline, mocnind a hârtie veche, care o chema precum cântecul unei sirene. Ca orice împătimit de basme, mereu i-a

plăcut mirosul cărţilor. Iubea praful de hârtie din aer, felul în care se vedea la lumină ca nişte mici sclipiri magice. Mai mult ca orice, iubea felul în care basmele mereu o făceau să se gândească la mama ei şi la posibilităţile nelimitate.

Podeaua de sub şlapii ei era acoperită de un covor brodat cu imaginea unei arcade flancate de doi cavaleri în armură, dintre care unul nu avea cap. Pe covor se aflau o masă rotundă cu o lampă şi nişte jurnale, toate înconjurate de două fotolii de catifea prăfuite care, din fericire, nu aveau lanţuri sau cătuşe.

— Oricât de drăguţe ar fi toate astea, cum ar trebui să mă ajute să găsesc pietrele lipsă? Credeam că nu sunt de încredere cărţile din cauza blestemului.

Desigur, asta nu o oprise din a căuta răspunsurile prin biblioteci nici înainte, deşi niciodată nu o conduseseră la ceva folositor. Când căuta prin biblioteca regală, vâna informaţii despre Valori, dar nu existau cărţi despre ei. Se gândea că era din cauza blestemului povestirii, dar se părea că blestemul nu învinsese cărţile – ci Haos. Avea toate cărţile despre Valori ascunse în această bibliotecă.

Cotoarele spuneau lucruri precum:

„Cum Nordul a Devenit Magnific: O Istorie Glorioasă”
„Regele-Lup”
„Curtea Minunilor a Valorilor”
„Wolfric şi Honora: Prima Poveste de Iubire a Nordului”

Erau şi câteva titluri care ţineau de Casele Mari, dar majoritatea cărţilor erau legate de misterioşii Valori.

— Ai colecţionat toate aceste cărţi doar ca să găseşti pietrele din arcadă?

— Mă gândeam că aici ar fi cel mai în siguranţă. Din cauza blestemului povestirii, cuvintele din majoritatea cărţilor ăstora se schimbă puţin de fiecare dată când sunt citite.

Degetele înmănuşate ale lui Haos mângâiară un cotor vechi, din piele, iar Evangeline privea cum titlul se schimba din *Castor Valor: Un Prinţ Dintre Prinţi* în *Castor Valor: O Plagă Printre Prinţi.*

— Totuşi, cum nu prea dau voie nimănui să le citească, majoritatea poveştilor s-au păstrat.

Evangeline încuviinţă în timp ce privea nenumăratele coperte din piele,

unele din cuvinte sclipind în faţa ochilor ei, parcă provocând-o să le citească.

Nici nu ştia de unde să înceapă.

— Poate că am putea lua iar piatra norocului ca să…

— Nu! o întrerupseră Jacks şi Haos în acelaşi timp.

— Dar dacă o folosim doar ca să găsim cartea corectă?

Jacks părea să se gândească la asta, dar Haos scutură din cap.

— Ultima cheie a purtat piatra la gât după ce a găsit-o. Credea că îi va aduce noroc, şi asta a făcut, dar a făcut-o şi mult prea relaxată şi, într-un final, a condus-o înspre moarte.

— Dar dacă ar folosi Jacks piatra?

Se întoarse înspre el.

— Ziceai că nu te afectează, adăugă ea.

— Nu. Dar nici n-o să mă ajute. Doar cheia profeţiei poate găsi şi reuni toate cele patru pietre pierdute.

Evangeline voia să creadă că Jacks exagera – sau că poate doar voia să scape de a petrece timp într-o bibliotecă, dar apoi îşi aminti de călătoria lor la Cripta Fortuna şi de cum o privise în timp ce se plimbau printre toate acele comori urmărindu-i reacţia. Având în vedere dorinţa lui Haos de a deschide arcada, se gândea şi că sigur încercase şi el să găsească pietrele – ţinând cont de cât de bătrân era, şi totuşi avea doar una, care fusese găsită de cheia precedentă.

Acum, Evangeline trebuia să le găsească pe celelalte trei. Se întreba dacă ei chiar credeau că o poate face… Sau dacă doar voiau să vadă cât de multe putea colecţiona înainte să moară şi ea.

În ziua următoare, când Evangeline se trezi în camera ei provizorie, se aşteptă să îl vadă pe Jacks la marginea patului ei, pregătit să îi arunce o rochie în faţă şi să îi spună că e timpul să treacă la muncă şi să găsească pietrele.

În schimb, era doar un bileţel împăturit lângă ceainicul de pe tava ei cu micul dejun.

Vulpiţă,

A trebuit să plec. Lucruri de făcut.

Încearcă să nu mori cât sunt plecat.

– J

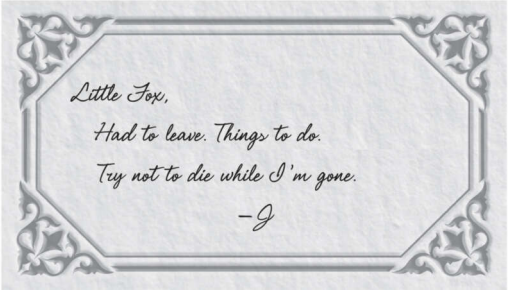

— Încearcă să nu mori, mormăi ea.

Nu ştia de ce era surprinsă, fie de cuvintele directe ale lui Jacks, fie de faptul că dispăruse chiar după ce ea fusese de acord să facă singurul lucru pe care îl voia. Dar era surprinsă – şi poate, puţin rănită.

Ce putea avea de făcut de era atât de important? Ştia că nu o putea ajuta să găsească pietrele lipsă, dar ştia şi cu câtă disperare le voia şi cât de tare voia ca ea să trăiască. Totuşi, o lăsase singură într-un castel plin de vampiri.

Poate că avea dreptate ieri: Jacks şi Haos voiau doar ca ea să găsească cât mai multe pietre înainte ca această aventură să îi ia viaţa.

După ce se îmbrăcă cu una din multele rochii aduse de la Palatul Lupului, Evangeline îşi croi drum prin tuneluri înapoi înspre biblioteca secretă a lui Haos. În ciuda bileţelului lui Jacks, tot se aştepta să apară mergând lin odată cu ea sau să iasă din vreo uşă secretă din perete, dar Jacks nu apăru.

Biblioteca era liniştită fără batjocura, râsul sau jonglatul cu mere al lui Jacks. Singurele sunete proveneau de la lanternele sclipitoare care umpleau încăperea ascunsă cu o lumină caldă, siropoasă.

Încercă să îşi găsească liniştea în cărţi. Poveştile mereu se simţeau ca nişte prieteni, dar toate aceste poveşti erau ca nişte rude îndepărtate faţă de poveştile pe care le ştia ea.

Haos avea dreptate despre felul în care se schimbau poveştile din cărţi. În aproape orice carte ar fi citit, cuvintele se schimbau în faţa ochilor ei. De obicei erau lucruri minore. Vedea descrieri ale Honorei Valor schimbându-i culoarea ochilor din căprui în maro-închis. Poveştile despre Wolfric îi schimbau culoarea părului din blond în roşcat.

Dar unele lucruri nu păreau să se schimbe, cum ar fi numele copiilor Valorilor şi câteva din caracteristicile lor. Aurora era dulce şi mereu descrisă ca fiind cea mai frumoasă fată care a trăit vreodată, urmată de geamănul ei, Castor, despre care se spunea că era destul de nobil. Vesper putea vedea viitorul. Tempest şi Romulus – altă pereche de gemeni – erau inventatori

pricepuţi, cei care au construit arcadele magice. Dane era cam schimbător, iar Lysander avea un dar care avea de-a face cu amintirile. Fiecare poveste spunea că erau frumoşi, blânzi şi generoşi. Familia era apropiată, erau protectivi unul cu celălalt şi toţi îi iubeau, până când…

Se întâmplase ceva oribil.

Dar Evangeline nu putea să vadă care fusese acest eveniment tragic. Ştia rezultatul – Valorii au construit Valory, au închis ceva acolo, apoi le-au fost tăiate capetele, încheind Dinastia Valorilor şi începând Dinastia Marilor Case.

Pietrele au fost create şi ascunse cândva între cele două epoci. Din păcate, Evangeline nu găsea prea multe despre acest timp misterios dintre cele două repere.

Tot ce putea găsi erau poveşti care abordau o parte mult prea mică a ce se întâmplase.

Găsi poveşti de dinainte – a Dinastiei Valorilor, când cavalerii câştigau mereu, binele mereu înfrângea răul, onoarea era mereu recompensată şi basmele mereu se terminau cu un final fericit.

Apoi erau poveştile de după – Dinastia Marilor Case, care de multe ori licărea şi se schimba în Dinastia Marilor Blesteme în timp ce citea.

Unul din volume, *O Istorie a Decapitărilor Faimoase,* avea un capitol întreg dedicat morţii Valorilor, dar nu menţiona Arcada Valory deloc.

Unul din fragmente zicea:

> Ceaţa cădea ca lacrimile asupra Valorfell, acoperind străzile cu umbre şi răcoare în timp ce oamenii plângeau încet în casele lor. Majoritatea ţineau doliu familiei Valor, dar puţini arătau asta deoarece se temeau că Marile Case îi vor executa şi pe ei.

Autorul continua prin a blestema numele originale ale Marilor Case: Fortuna, Slaughterwood, Merrywood, Redthorne, Hawkleaf, Casstel, Bloodgrave, Verita, Ravencross, Darling, Havok, Bellflower şi Acadian.

Acadian era numele de familie al lui Apollo şi citind acest nume o făcea să şi-l imagineze călare pe calul său de vânătoare, luptând cu blestemul, iar acum se întreba unde se afla. Ea era nevătămată, deci putea presupune că şi el era, cel puţin fizic. Emoţional, oare ce efect avea totul asupra lui? În prima noapte după ce se trezise, când îl văzuse în grădină, deja arăta ca un alt prinţ faţă de cel cu care se căsătorise. Fusese rănit şi bântuit. Doar puţin din cele două nu îl puteau distruge, dar dacă blestemul va continua prea

mult? Cine avea să devină Apollo atunci?

Următoarea zi, Evangeline se hotărî să citească mai mult despre Marile Case. Iniţial, au fost treisprezece Mari Case, care au câştigat cel mai mult după moartea Valorilor. Acest fapt o făcea să se întrebe dacă au avut de-a face cu închiderea arcadei şi ascunderea pietrelor. Mai ales pentru că pietrele erau magice şi probabil ofereau o oarecare putere oricui le avea.

Decise să înceapă cu Casa Slaughterwood prima dată, deoarece LaLa se căsătorea cu Lord Robin Slaughterwood. Din păcate, se pare că nu era nicio copertă care să menţioneze Casa Slaughterwood sau, dacă era, blestemul povestirii le schimbase deja. Se întâmpla des.

Următoarea casă pe care o cercetă – Casa Merrywood – se schimbă în „Bittersweet”[{1}]. Deşi nimic legat de această Mare Casă sau despre satul lor originar nu părea amar.

Se zicea că satul Merrywood era un sătuc fermecător, construit într-o pădure, casa târgurilor fermecate din centrul oraşului, a vulpilor magice şi a unui trio de ticăloşi semifaimoşi, despre care se scria că erau şarmanţi şi chipeşi, dar problematici. Trioul era compus din Prinţul Castor Valor, Lyric Merrywood – fiul Lordului Merrywood – şi un arcaş îngâmfat.

Arcaşul nu avea nume, dar Evangeline se întrebă imediat dacă nu cumva era arcaşul din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

— Ai găsit ceva interesant?

Ea tresări când auzi vocea şi scăpă cartea, care căzu pe podea cu o bufnitură puternică.

— Îmi pare rău că te-am speriat, îşi ceru scuze Haos, sprijinindu-se de scaunul din faţă.

Purta o armură de piele care îi încadra perfecţiunea sculptată de vampir, iar ea ştia că nu îi părea rău deloc. Chiar îl distra faptul că o speriase. Ochii lui se încreţiră puţin la colţuri, ceea ce îi dădea un oarecare aer de umanitate.

Dar Evangeline încă ţinea minte cum ochii lui nu păruseră umani deloc atunci când îl privise în ochi şi văzuse moartea.

Vampirul îşi aplecă capul într-o parte, privirea lui lăsând-o să îşi continue studiile asupra grămezii de cărţi de pe masă.

— Citeşti despre Marile Case?

— Da, dar e o Casă despre care nu am reuşit să găsesc nimic. Ai vreo carte despre Casa Slaughterwood?

— Nu există nimic ce merită citit despre Casa Slaughterwood. Sunt doar o adunătură de brute slăbănoage.

Haos merse către un raft şi scoase o carte cu o copertă mov-închis.

— Încearcă asta.

Îi dădu cartea pe care tocmai o luase.

Era subţire, legată cu o fundă groasă neagră, iar pe foiţa de aur scria:

Apariţia şi Decăderea Valorilor: Iubita Primă Familie Regală din Nordul Magnific

Titlul se îmbârliga în timp ce ea îl citea. Unele litere se transformau în ramuri, altele în arme şi o ameţeau pe Evangeline.

Prima pagină făcea la fel. Literele şi cuvintele se tot schimbau, de parcă manualul era atât de entuziasmat că cineva pusese mâna pe el, încât nu ştia ce să spună.

— Pare puţin prea agitat…

Evangeline îşi ridică privirea şi descoperi că Haos plecase deja. Se părea că nu era singurul lucru care dispăruse din bibliotecă. După ce puse cartea primită deoparte – pentru că literele pur şi simplu refuzau să se liniştească –, se aplecă să ridice cartea pe care o scăpase când intrase Haos prima dată.

Doar că, la fel ca vampirul, cartea dispăruse.

Tot ce rămăsese era o foaie.

17

Luase Haos cartea sau aceasta dispăruse? Evangeline nu îşi amintea ca volumele care dispar să fie parte din blestemul povestirii, dar avea mai mult sens decât să o fi furat Haos.

Luă bucata de hârtie de pe jos, întrebându-se dacă nu cumva căzuse din cartea dispărută.

Foaia era veche şi îngălbenită. Scrisul nu îi era cunoscut, dar cuvintele erau câteva pe care le memorase.

Evangeline studie pagina. Un mic dragon era desenat sub cuvintele „Una pentru Noroc”, care erau tăiate – probabil pentru că piatra norocului fusese găsită. „Una pentru Adevăr” era scris lângă un craniu şi nişte oase, „Una pentru Bucurie” se afla lângă o grădină cu flori de primăvară acoperite de steluţe şi „Una pentru Tinereţe” avea un scut cu flăcări pe el.

Evangeline se întrebă dacă ultima cheie scrisese asta. Simbolurile trebuiau să fie indicii pentru locaţia pietrelor.

Dar ce însemnau simbolurile acestea?

Următoarea săptămână se scurse încet, precum ceara lumânărilor. Evangeline îşi petrecea fiecare zi în bibliotecă, încercând să desluşească simbolurile găsite pe lista fostei chei. Oasele şi florile erau prea comune, în timp ce scutul cu flăcări sărea în ochi, dar nu găsi nicio referinţă la aşa ceva în cărţile ei. Nici Haos nu recunoscu imaginea. Îi verifica progresul zilnic, dar mereu pleca repede. Iar Jacks…

Încercă să nu se gândească la Jacks. Lui Evangeline nu îi plăcea cum o durea când se gândea la Cum o abandonase acolo.

Partea cea mai bună a fiecărei zile era ziarul de scandal, care îi era adus la fiecare mic dejun. Iniţial, îl citea ca să vadă dacă nu se mai zicea ceva despre Apollo şi poate era puţin curioasă să vadă dacă îl menţionau şi pe Jacks. Dar acum, se bucura de ziar pentru că era singurul lucru care o ţinea legată de lumea din afara castelului lui Haos.

Astăzi, titlul era puţin şters. Evangeline nu reuşi să citească primul cuvânt, dar celelalte erau destul de lizibile.

ZVONUL ZILNIC

---rie & căsătorie

De Kristof Knightlinger

Toată lumea iubeşte o petrecere tematică, dar nu la fel de mult ca viitoarea Doamnă LaLa Slaughterwood şi logodnicul ei, tânărul Lord Robin Slaughterwood. Ca să îşi sărbătorească logodna recentă şi foarte bruscă, perechea găzduieşte o petrecere de proporţii istorice. Se aude că membrii tuturor Caselor Mari vor fi prezenţi.

Cred că invitaţia mea a fost pierdută, pentru că încă nu a ajuns, dar am aflat că petrecerea va dura o săptămână întreagă şi că este necesară o costumaţie.

Evangeline se gândea că o aştepta o invitaţie la Palatul Lupului şi simţea dorinţa de a accepta, de a merge la petrecere şi de a sărbători cu toată lumea. Era un mic sentiment, dar inima ei era atât de îngreunată de singurătate, încât se gândea că această ultimă supărare o va distruge cu totul.

După o clipă, se simţi frivolă deoarece era tristă pentru că ratează o petrecere, dar ar fi vrut să o vadă pe LaLa, chiar dacă nu era vorba de o petrecere. Dacă prietena ei ar fi fost, în schimb, în doliu, Evangeline tot ar fi

vrut să fie acolo. Voia să fie oriunde. Cu oricine.

Chiar şi Jacks i-ar pica bine să-i ţină de urât.

Simţea alt val de durere când se gândea că tot nu se întorsese, dar alungă acel sentiment când dădu cu ochii de următorul articol.

Fostul Prinţ Tiberius Acadian Arestat
După o Încercare Îndrăzneaţă de Evadare
De Kristof Knightlinger

Acest articol era scurt, mai mult speculaţie decât probe şi fapte. Totuşi, lui Evangeline i se făcu pielea de găină în timp ce citea despre Tiberius.

Nu era vorba frică. Tiberius încercase să o omoare *de două ori.* Ca membru al Protectoratului, Tiberius era convins că ea trebuia să moară pentru că era capabilă să deschidă Arcada Valory şi, la fel ca restul Protectoratului, era determinat să nu lase arcada să fie deschisă vreodată.

Dar subit, Evangeline se întreba dacă a face parte din Protectorat nu însemna doar să omori fete cu părul roz. Poate Protectoratul ascunsese pietrele lipsă.

Desigur, era nebunesc să se gândească să-l viziteze pe Tiberius în închisoare ca să îl întrebe ce ştia despre pietre. Dacă Jacks ar fi fost acolo, cu siguranţă ar fi spus că era prea periculos. Dar Jacks nu era aici şi speranţa lui Evangeline mereu ardea mai puternic decât frica.

18

Evangeline ascultă cu atenţie paşii copitelor, ai oamenilor sau a orice putea indica faptul că Apollo se întorsese să o vâneze.

Cărarea acoperită cu frunze a vechii Păduri Nordice era la fel de tăcută precum ceaţa care îi mângâia gleznele. Totuşi, Evangeline grăbi pasul, dar ghetele sale făceau zgomot când păşea pe pământul îngheţat. Probabil era mai sigur să-l fi rugat pe Haos să vină cu ea, dar se temea că nu i-ar fi plăcut ideea ca ea să îl viziteze pe tânărul care încercase să o omoare. Aşa că nu suflă niciun cuvânt despre planurile ei, furişându-se în timpul zilei, când vampirii dormeau.

Era o cărare veche care ducea la Turn, unde Tiberius era închis, dar ea nu avea neapărată nevoie de un drum. Structura era destul de înaltă ca Evangeline să o poată vedea chiar din cimitirul de deasupra castelului lui Haos.

Turnul se ridica dintr-o pădure veche, care era chiar lângă cimitir. Din ce ziceau poveştile, Turnul nu fusese construit decât după Dinastia Valorilor. Se spune că epoca lor a fost atât de minunată, încât nu trebuiau să îşi facă griji de închiderea oamenilor, pentru că, atunci când erau ei la putere, nu aveau loc crime periculoase.

Era greu de crezut că totul era adevărat, mai ales privind Turnul acum. Pietrele erau atât de vechi încât nici nu mai puteai vedea ce culoare avuseseră cândva. Nu erau geamuri, uşi şi nicio cale de a te uita la pădurea care îl înconjura.

Lui Evangeline îi era puţin milă de Tiberius. Îşi spunea că era prostesc să îi fie milă de o persoană care încercase să o omoare, dar, ultima dată când îl văzuse pe Tiberius, nu avea gânduri criminale, ci era la ananghie.

Plânsese când recunoscuse că îşi omorâse din greşeală fratele, ceea ce era parte din motivul pentru care ea spera că o va ajuta azi.

Deşi chiar se simţea prost pentru condiţiile groaznice ale închisorii, se gândea că poate o va ajuta să găsească informaţii. Trebuia doar să găsească o cale înăuntru. Turnul nu avea o uşă, şi se părea că nu erau nici gardieni care să o lase înăuntru.

Cotrobăi prin coşul cu pâine pe care îl adusese pentru Tiberius şi scoase

un pumnal. Vampirii erau surprinzător de iresponsabili cu armele, deci fusese uşor să găsească un înlocuitor pentru cuţitul pe care Jacks îl luase înapoi. Pumnalul pe care îl alesese era auriu, cu pietre preţioase roz pe mâner şi cu vârf strălucitor.

La o singură atingere, începu să îi curgă sânge din deget.

După o scuză şoptită către Apollo, care acum sigur sângera şi el, începu să marcheze pietrele în timp ce repeta cuvintele:

— Te rog, deschide-te.

— Te rog, deschide-te.

— Te rog, deschide-te.

Nu ştia câtor pietre ar fi trebuit să se roage. Se simţea de parcă vorbea cu întreaga fundaţie a Turnului înainte ca o piatră altruistă să se crape şi să dezvăluie o uşă ascunsă, care se deschise larg.

Inspiră adânc, apoi începu să tuşească. Aerul de dinăuntru mirosea a oase.

Doi gardieni, care până atunci jucaseră cărţi, se ridicară. Unul părea speriat şi doborî scaunul din lemn, care se izbi de podeaua umedă de piatră cu o bufnitură puternică.

— Nu ar trebui să fiţi aici! spuse în timp ce celălalt gardian era mut de uimire, evident recunoscându-i părul roz-auriu.

— Hai să-ţi spun cum facem, răspunse Evangeline luminată, n-o să spun nimănui că uşa acestui loc este atât de prost păzită încât am putut pur şi simplu să intru, dacă mă lăsaţi să vorbesc cu Tiberius.

Încheie fluturându-şi părul roz pentru ca şi gardianul neştiutor să îşi dea seama cine era.

Încă arăta de parcă voia să se împotrivească, sau poate chiar să o închidă într-o celulă, până când al doilea gardian îi dădu un ghiont în picior şi interveni.

— Ne cerem scuze, prinţesă, dar lui Tiberius îi sunt interzişi vizitatorii.

— Atunci să nu spuneţi nimănui că am trecut pe aici.

Înainte ca vreun gardian să poată reacţiona, Evangeline începu să urce scările reci.

În clipa în care piciorul ei atinse prima treaptă, auzi vocea lui Jacks.

„Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o până acum, Vulpiţă.”

Vocea era atât de clară, încât se opri şi verifică dacă nu cumva era în spatele ei, dar acolo erau doar gardienii care închideau uşa prin care tocmai intrase.

Aşteptă încă o secundă, în cazul în care Jacks urma să spargă sau să se furişeze prin locul dintre uşă şi perete înainte să se închidă, dar Jacks nu a apărut şi nici nu îi mai auzi vocea.

Evangeline dădu din cap şi îşi continuă urcuşul pe scări, hotărâtă să nu se gândească la Jacks. Cât timp Tiberius era închis într-o celulă, nu o putea răni. Ea îi va oferi nişte pâine, vor povesti, îi va spune că îl poate ajuta să-şi salveze fratele, el îi va spune unde sunt ascunse celelalte trei pietre şi totul va fi bine în Nordul Magnific.

Urcă încă un set de scări. Era la etajul trei acum şi încă nu se vedea vreun semn că Tiberius ar fi acolo. Nu era urmă de nimeni. Fiecare celulă pe lângă care trecea era goală şi bătea vântul prin ele.

Un păianjen i se urcă pe ghete. Tresări, aproape împleticindu-se pe scări.

— A exterminat o întreagă familie regală şi îi e frică de un păianjen.

După voce urmă un râs batjocoritor.

Umerii lui Evangeline se încordară în timp ce îşi regăsi echilibrul şi se uită în jos pe hol, până îl văzu pe Tiberius Acadian. Roşi, iar el continuă să râdă. Chiar şi în închisoare, încă nu îşi pierduse aerul de prinţ. Ţinea o cană cu apă de parcă era un pahar de vin.

— Ţi-aş da şi ţie, continuă el, dar nu am otravă.

— Mă gândeam că ţi-ai învăţat lecţia în ceea ce priveşte otrăvirea oamenilor.

— Ah, dar tu nu eşti un om, ci o cheie.

Tiberius se strâmbă şi se apropie de gratii.

— Ce vrei? adăugă el.

Evangeline îi întinse o pâinică din coş.

Tiberius o inspectă suspicios. Totuşi, Evangeline putea vedea în privirea lui că îi era foame. Din moment ce era un prinţ, se gândea că va fi tratat mai bine. Dar, din fericire pentru ea, nu părea să fie cazul. Titlul lui nu conta aici şi era clar că Protectoratul îl abandonase. Celula lui era prăfuită şi întunecată, luminată doar de câteva lumânări urât mirositoare.

Evangeline rupse o bucată de pâine şi începu să o mestece.

— Vezi, e în regulă. Nu sunt inamica ta, Tiberius. De fapt, am venit cu veşti bune. Fratele tău, Apollo, trăieşte.

Tiberius împietri, apoi se uită urât la ea.

— Minţi.

— Ai încercat să mă omori de două ori, i-a reamintit Evangeline, chiar crezi că aş veni până aici ca să te mint? Apollo chiar trăieşte.

Aşteptă ca Tiberius să proceseze cuvintele, apoi masca derizorie a fratelui lui Apollo căzu doar cât să vadă Evangeline că o credea – nu părea să vrea să o creadă, dar, din experienţa ei, ce voiau oamenii să simtă şi ce simţeau de fapt erau rareori aceleaşi lucruri.

— Ştiu că dacă ai avea ocazia, tot ai încerca să mă omori, dar cred şi că îţi pasă de fratele tău, iar eu de asta sunt aici. Otrava pe care a ingerat-o Apollo i-a indus o stare de somnolenţă suspendată care se aseamănă cu moartea. Acum cam două săptămâni s-a trezit, dar tot nu e el însuşi. A fost blestemat cu altceva.

— Ce fel de blestem?

— Unul foarte vechi. E acelaşi blestem pe care l-a avut arcaşul din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

— Stai să ghicesc: tu eşti vulpea fratelui meu…

Tiberius rânji.

— Asta e perfect. Apollo trăieşte şi tu vei muri curând, completă el.

Tiberius luă, în sfârşit, pâinea şi începu să mestece cu un aer de superioritate.

— Mai e un lucru pe care nu ţi l-am zis, spuse Evangeline, dacă fratele tău reuşeşte să mă ucidă, atunci şi el va muri. Apollo şi cu mine suntem legaţi unul de celălalt. Orice mă răneşte pe mine îl răneşte şi pe el.

— Asta nu-i problema mea.

Dar Evangeline nu putea să creadă că el era atât de nepăsător precum părea. Ştia că îi păsa de Apollo. L-a privit plângând şi suferind după fratele lui.

Evangeline puse coşul jos şi îşi scoase cuţitul aurit. Îşi dădu mantia la o parte şi îşi ridică mâneca.

— Ce faci? întrebă Tiberius cu ochii cât cepele, în timp ce Evangeline îşi puse lama pe piele şi scrijeli trei cuvinte.

„UNDE EŞTI, APOLLO?”

Urmele erau uşoare, doar cât să zgârie fără să sângereze. Dacă o durea, nu putea simţi din cauza tensiunii pe care o simţea în piept aşteptând, sperând ca Apollo să răspundă şi Tiberius să creadă tot ce i-a zis.

— Ai înnebunit? întrebă Tiberius.

— Priveşte.

Evangeline îşi ascunse uimirea când îi apăru prima literă pe piele. Apollo făcuse mai mult decât să se zgârie. Îşi scrijelise literele în piele până îi dăduse sângele.

„NU MĂ CĂUTA”

Apoi, începu să o doară şi celălalt braţ.

„NU VREAU SĂ TE OMOR”

Tiberius îşi trecu o mână peste faţă, mai palid ca oricând.

Pe Evangeline o trecu un fior când citi cuvintele scrise de Apollo, dar simţi şi o urmă de victorie. Tiberius arăta de parcă acum o credea, dar părea şi speriat de moarte.

— Dacă Apollo reuşeşte să mă vâneze, atunci o să moară – cu adevărat de data asta –, iar tu îţi vei pierde fratele pe veci. Dar dacă mă ajuţi să rup blestemul acesta, tu îţi vei recupera fratele, iar eu mă voi asigura că vei fi eliberat.

Ultima parte o spuse în grabă, de parcă regreta, dar trebuia să fie cât mai convingătoare cu putinţă.

Tiberius se frecă pe gât, încă privind sângele curgând din mâna ei pe podeaua murdară a închisorii.

— Să zicem că te cred – ce ar trebui să fac?

— Spune-mi unde sunt ascunse pietrele din Arcada Valory. Ştiu că te temi de ce poate conţine Valory, dar eu cred că acolo se află o portiţă care mă va ajuta să rup blestemul lui Apollo şi să îi salvez viaţa. Trebuie doar să găsesc pietrele. Te rog, spune-mi unde sunt. Ajută-mă să-ţi salvez fratele.

Tiberius inspiră încet.

— Nu.

— Cum adică nu?

— Refuz cererea ta. Refuz. Nu va schimba nimic, Evangeline. Mai degrabă vreau să te văd moartă decât să te ajut să găseşti pietrele.

Nu îi venea să creadă ce auzea.

— Cum poţi spune asta? E vorba de viaţa fratelui tău.

Ochii lui Tiberius erau sticloşi, dar vocea îi era hotărâtă.

— Deja i-am ţinut doliu şi mai bine să moară o persoană decât nenumăraţi alţi oameni şi să fim martori la sfârşitul Nordului Magnific aşa cum îl ştim noi, ceea e ce se va întâmpla dacă vei deschide arcada, Evangeline Fox.

— Nu ai de unde să ştii.

— Ştiu mai multe decât tine. Măcar ştii ceva despre pietrele pe care le cauţi? Nu sunt doar bolovani. Nu au fost ascunse doar ca să ţină arcada închisă. Pietrele au puteri care comunică între ele. Îşi doresc să fie reunite, iar ultima dată când toate au fost la un loc, una din Marile Case a fost

distrusă. Am văzut ruinele – am simţit magia oribilă şi devastatoare. Doar aducerea pietrelor la un loc are potenţial cataclismic.

Tiberius o privi în ochi printre gratii, cu privirea încă sticloasă.

— Îmi iubesc fratele, dar salvarea vieţii lui nu merită riscul. Dacă ai o inimă, lasă-l să tragă cu o săgeată în ea. Transformaţi-vă într-o altă baladă nordică tragică şi lăsaţi-ne pe noi să fim în siguranţă faţă de puterea închisă în Valory.

19

Evangeline decise că această pădure era fermecată. Trebuia să îşi fi dat seama înainte – mirosul copacilor verzi şi bogaţi era puţin prea dulce, de parcă zăpada care se afla pe ramuri era amestecată cu zahăr.

Îi plăcea această mireasmă, dar ar fi schimbat-o cu drag pentru zăpadă normală, non-magică, dacă asta ar fi însemnat că pădurea înceta să se rearanjeze.

Evangeline nu ştia de cât timp se plimba pe această cărare. Era aceeaşi cărare pe care o luase în drum spre Turn, doar că în loc să o ducă înapoi la castelul subteran al lui Haos, cărarea tot şerpuia printre copaci. Cerul devenea violet. Curând se va lăsa seara şi o treceau fiorii doar când se gândea cât de pierdută s-ar simţi atunci.

Faptul că această călătorie fusese zadarnică făcea totul mai rău. Greşise atât de tare. Chiar şi acum îi era greu de crezut că Tiberius alesese frica de o profeţie veche înaintea iubirii pentru fratele lui.

Nu i-ar putea spune asta niciodată lui Apollo – dacă ar reuşi să-l salveze.

Respiraţia ei se transforma în aburi în timp ce ea privea cuvintele proaspăt zgâriate de pe braţul ei: „NU VREAU SĂ TE OMOR”.

Frunzele din spatele ei foşniră, o pasăre ţipă şi Evangeline se sperie.

Repede, îşi scoase pumnalul auriu din coş şi îl ridică în timp ce se întoarse.

— Bună, Eva.

Luc ieşi dintre nişte copaci înzăpeziţi, cu un rânjet care putea fi băieţesc, dacă nu erau colţii.

— Ce faci aici? îl întrebă Evangeline.

Se simţea uşurată că nu era Apollo, dar nu lăsă cuţitul. Luc poate că nu fusese blestemat să o vâneze şi să o omoare, dar ultimele două dăţi când o văzuse încercase să o muşte.

— Nu e nevoie să ţii cuţitul ăla îndreptat înspre mine.

Gura frumoasă a lui Luc se transformă într-un zâmbet trist.

— Am venit să îmi cer scuze pentru ziua aceea. Chiar nu voiam să te muşc. Adică, voiam să te muşc, dar nu să te rănesc. Mi-a fost dor de tine, completă el.

O privea printre genele sale, ochii săi auriţi sclipind în întuneric.

Pulsul i se acceleră şi ura că încă avea acest efect asupra ei. Deşi avea impresia că doar alura de vampir, şi nu Luc o afecta astfel.

Nu era sigură când trecuse peste Luc. De fapt, nu era sigură că o făcuse. Mai degrabă, simţea de parcă îşi lăsase dragostea pentru Luc în urmă, odată cu persoana care fusese ea înainte. Atunci când credea că prima iubire, iubirea adevărată şi iubirea eternă erau una şi aceeaşi.

Obişnuia să creadă că iubirea era ca o casă. Odată ce a fost construită, trebuia să locuieşti acolo pe veci, dar acum se întreba dacă iubirea era, mai degrabă, un război cu inamici noi care apar mereu şi cu bătălii continue. A câştiga în dragoste însemna mai puţin a câştiga lupta şi mai mult a continua să lupţi, să alegi persoana pe care o iubeai drept persoana pentru care ai muri, din nou şi din nou.

Luc fusese acea persoană atât de mult timp. Chiar dacă acum nu mai era, în timp ce se uita la el, era uşor să îşi imagineze că ar putea redeveni acea persoană.

Făcu un pas înspre ea, zâmbetul său transformându-se dintr-unul trist într-unul strâmb, atât de familiar încât o făcea să o doară. Nimic nu mai era familiar în ultima vreme. Petrecuse atât de mult timp singură în biblioteca lui Haos încât, chiar şi acum, în pădurea întunecată, apropierea de Luc se simţea surprinzător de caldă.

— Ştii, adăugă el blând, muşcatul e cam ca şi sărutatul, dar mai bun, dacă o faci cum trebuie.

Luc îşi înclină capul şi se apropie de gâtul ei.

— Nu!

Evangeline îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi se uită în altă parte, concentrându-se la noapte, la stele şi la vârfurile copacilor în timp ce încerca să scape de vraja lui.

— Nu mă poţi muşca, Luc. Nu sunt o gustare.

— Nici măcar puţin?

Evangeline îl privea ferm.

El oftă.

— Chiar ai trecut peste noi, Eva?

Timp de o secundă, Evangeline nu ştiu cum să răspundă. Se gândi că era vorba doar de muşcat, dar privindu-l pe Luc acum, putea vedea ceva ce semăna cu singurătatea în expresia lui nemuritoare. A fi un vampir chiar nu era cum se aşteptase el.

Luc privi în sus, înspre noaptea întunecată. Singurul cer pe care îl va vedea vreodată acum că era vampir. Erau câteva stele, împrăştiate ca nestematele de pe un colier rupt, dar, în mare parte, se vedea doar semiluna, batjocorindu-i cu un zâmbet tăios, care nu va da niciodată lumină caldă. Evangeline nu îşi putea imagina cum ar fi să nu mai simtă niciodată lumina soarelui sau să nu mai poată niciodată să iasă afară ziua. Se întreba dacă chiar asta urmărea el. Nu pe ea, ci o mică rază de soare. Ceva din trecutul său de care încă se ţinea.

Credea că faptul că Luc devenise prinţ putea să-l facă fericit – cel puţin o vreme. Dar probabil era prea mult de lucru şi prea puţină distracţie. Deşi nu îşi putea imagina că cei din consiliul lui Luc aveau destul de multă încredere în el cât să îl lase să facă ceva important.

— Ce faci aici, Luc?

— Am auzit câţiva gardieni zicând că te-au văzut pe lângă Turn, aşa că am fugit chiar după apus. Voiam să te găsesc, să te întreb dacă ai vrea să mergi la o petrecere cu mine.

— Nu pot.

— Nici măcar nu ştii ce fel de petrecere e.

Luc îşi băgă mâna într-unul din buzunarele de la spate şi scoase o invitaţie aurită, scrisă cu cerneală albă sclipitoare, atât de sclipitoare încât putea să o citească la lumina lunii.

Cuvintele „Veselie, Bucurie şi Căsătorie” erau scrise sus.

— E o petrecere cu costume, zise Luc ridicând din sprâncene, toate Marile Case vor fi acolo, dacă îţi plac chestiile de genul…

Luc continua să vorbească, dar atenţia lui Evangeline era asupra invitaţiei, care era pentru petrecerea de logodnă a LaLei.

În acea dimineaţă, când văzuse prima dată articolul despre petrecere, primul cuvânt din titlu era şters, dar acum că recitea invitaţia realiză că acel cuvânt era „bucurie”.

Doar cuvântul în sine nu o putea convinge că piatra bucuriei putea fi acolo, dar apoi se gândi la ce zisese Luc despre Marile Case şi îi veni o idee.

Având în vedere cât de multe avuseseră de câştigat Marile Case după moartea Valorilor, suspecta că poate ei au ascuns pietrele lipsă, iar acum se întreba dacă nu cumva le-ar aduce la petrecere. Îşi aminti de cuvintele lui Tiberius: „pietrele au puteri care comunică între ele. Îşi doresc să fie reunite”.

Poate la petrecerea LaLei, pietrele rămase se vor aduna din nou. Înăuntrul ei, ceva luminos şi sclipitor lua naştere odată cu acest gând, iar Evangeline ştiu că trebuia neapărat să meargă la această petrecere.

— Îţi mulţumesc.

Îl pupă pe obraz.

Luc zâmbi.

— Ăsta e un da?

O clipă fusese tentată să-i spună da – în mare parte pentru că, dacă ar afla Jacks, era sigură că se va enerva. Dar, în final, îi răspunse lui Luc:

— Nu, dar mulţumesc pentru invitaţie.

Înainte ca el să poată să răspundă sau să ceară altă muşcătură, Evangeline fugi, sperând că pădurea o va lăsa, în sfârşit, să scape.

20

Haos era plecat când Evangeline se întoarse la castelul său subteran. Se temea că pornise în căutarea ei, deşi nu era nimeni în jur pe care să-l poată întreba.

Suspecta că Haos i-a avertizat pe vampiri că vor suferi consecinţe dacă i se va întâmpla ceva. De la prima ei zi acolo, niciodată nu mai văzuse vreun alt vampir în afară de Haos. Evangeline nu obişnuia să tropăie prin jur căutând vreunul. Îl căuta acum pe Haos pentru că voia să îl roage să îi ofere un mod de transport până la petrecerea LaLei, dar se gândea că asta poate aştepta şi până mâine.

După ce eşuă în găsirea lui Haos în biroul său, Evangeline se puse în pat.

Mai târziu, când era pe cale să adoarmă, credea că îl auzi intrând – cu siguranţă auzise pe cineva, dar când deschise ochii, nu era nimeni acolo.

Camera era goală şi rece. Totuşi, nu putea scăpa de sentimentul că ceva era diferit faţă de acum câteva secunde.

Ziua următoare, chiar după apus, Evangeline porni înspre biroul lui Haos. Avea un altfel de avânt ştiind că va pleca din locul ăsta curând, iar dacă totul mergea bine, va găsi pietrele de care avea nevoie să rupă blestemul lui Apollo.

Se frecă la încheietura de unde cuvintele îi ieşeau pe sub mânecă, gândindu-se la Apollo. Rana care nu era prea adâncă nu o mai durea, dar o durea ceva în piept în timp ce cotea înspre camera cu jocuri şi…

Jacks.

Se opri brusc, papucii de casă alunecând puţin pe podeaua de piatră.

Era la câţiva paşi distanţă, stătea la o masă cu o tablă de şah acoperită pe jumătate cu piese roşii şi negre. Deasupra lui era o cuşcă plină de lumânări de ceară care curgeau şi împrăştiau lumina peste piese şi peste fata frumoasă cu care Jacks se juca.

Fata bătea cu unghiile în masă şi îşi muşca fermecător buzele în timp ce ochii i se plimbau între joc şi Jacks.

El arăta ca o poză a unui prinţ obraznic care stătea într-un fotoliu de catifea neagră. Părul auriu îi strălucea, puţin ciufulit, de parcă fata aceea

tocmai îşi trecuse mâna prin el.

Evangeline simţit un val de – nu era chiar sigură ce era. Cu siguranţă nu gelozie. Jacks părea mai degrabă plictisit când muta câte o piesă roşie. Totuşi, dacă Jacks era atât de plictisit, de ce nu venise să o caute? Avea de gând să îi spună lui Evangeline că se întorsese?

Evangeline nu voia să se lase deranjată de asta. Chiar era un lucru bun că Jacks nu trecuse pe la ea. Totuşi, faptul că îl vedea acum o făcea să se simtă mică şi nesemnificativă.

Credea că el voia să deschidă Arcada Valory mai mult ca orice, dar apoi o abandonase şi acum stătea aiurea şi se juca dame.

Jacks abia dacă îi aruncă vreo privire.

— Ştiu să joc şi şah.

Obrajii lui Evangeline o ardeau de ruşine. Nu voise să proiecteze gândul despre dame.

— Eram doar surprinsă. Nu ştiam că joci jocuri care nu implică rănirea oamenilor.

— Oh, mai e şi jocul ăla, intervine fata, cel în care…

— Poţi să pleci acum, i-o tăie Jacks.

Gura fetei împietri la mijlocul unui cuvânt.

— Tu… Eu… Tu…

Se străduí să zică ceva, apoi se bosumflă înainte să se uite înspre Evangeline.

După o clipă, se ridică şi plecă tăcută.

— Nu trebuia să faci asta, comentă Evangeline.

— De ce?

Jacks se lăsă pe spate şi o privi leneş. Hainele lui erau la fel de relaxate ca postura: un surtuc închis doar pe jumătate, din catifea albastru-închis, o curea prinsă jos, pantaloni gri şi cizme de piele uzate cu curele pe o parte.

— Vrei să-i zic să vină înapoi? adăugă el.

— Nu, răspunse Evangeline, poate prea repede.

În colţul gurii lui Jacks se observa un zâmbet.

— Geloasă, Vulpiţă?

— Absolut deloc – nu îmi place când îţi foloseşti puterile să controlezi oameni.

— M-ai rugat să o fac în trecut.

— Cu motive bine întemeiate.

— De fapt, chiar cred că i-ai fi făcut un favor mare Nordului Magnific

scăpând de sora ta vitregă, dar mereu putem repara acea greşeală.

Jacks rostogolea un măr negru în faţă şi în spate pe masă cu palma.

— Acum, voiai ceva anume sau doar atenţia mea?

Îşi etală una din gropiţe când îi zâmbi batjocoritor.

Lui Evangeline nu îi fusese deloc dor de acea atitudine.

— Întrebi fata greşită, Jacks. Spre deosebire de *ea,* ştiu că nu eşti vreun zeu.

— Dar tot tu eşti cea care s-a rugat la biserica mea.

Îşi ridică picioarele şi le întinse pe masă.

— Ce ai zis atunci? Ştiu că îmi înţelegi inima frântă, adăugă el, apoi râse uşor.

Evangeline simţi cum i se înroşesc obrajii, lucru care pe Jacks îl făcu să râdă mai tare.

— Clar, greşisem, spuse ea.

Fusese foarte naivă când crezuse că Jacks putea înţelege sentimentele umane sau să îi pese de sentimente care nu sunt ale lui. Evangeline nu zise asta cu voce tare, doar se întoarse să plece. Poate că îi fusese puţin dor de el cât a fost plecat, dar, evident, acele gânduri erau nebuneşti.

— Stai!

Jacks sări din scaun şi o prinse de braţ.

— Ce-s astea?

Ea încercă să îşi smulgă braţul din mâna lui, dar degetele îndemânatice ale lui Jacks fură mai rapide. Îi ridică mâneca şi dezvălui cuvintele pe care Apollo le scrijelise stângaci. „NU VREAU SĂ TE OMOR”.

Jacks pufăi pe nas.

— Se pare că soţul tău nu se mai pricepe la scrisori de dragoste.

— Nu-i nimic.

Evangeline îşi retrase mâna, dar Jacks era mult mai puternic.

O trase înspre el dintr-o mişcare rapidă. Atât de aproape încât, dintr-odată, putea vedea detalii pe care nu le văzuse până atunci. Cămaşa de sub surtucul său era incredibil de şifonată şi avea cearcăne sub ochi care o făceau să se întrebe ce făcuse în ultimele zece zile.

— Pe unde ai fost? se interesă ea.

— Omoram domniţe inocente şi loveam cu piciorul căţeluşi.

— Jacks, nu-i amuzant.

— Nici ce ţi-ai scrijelit pe mână.

Se uita înspre cuvinte.

— Când s-a întâmplat asta?

Evangeline încercă să-i evite privirea.

Dacă Jacks se supărase la vederea rănii, nu voia să se gândească la cum ar reacţiona dacă i-ar zice că a primit-o când l-a vizitat pe Tiberius. Jacks probabil ar lega-o de pat ca să nu mai poată pleca vreodată.

Ce trebuia era să îi distragă atenţia cu altceva.

Evangeline reuşi să îşi elibereze mâna şi scoase ziarul care menţiona petrecerea de logodnă a LaLei, apoi i-l dădu lui Jacks.

Jacks aruncă o privire asupra ziarului, apoi adoptă o expresie fermă.

— Nu. Nu te duci la nicio petrecere la Casa Slaughterwood.

— Asta nu e alegerea ta.

Evangeline împunse pagina cu degetul.

— Ştiu că primul cuvânt e şters, dar zice „veselie”, la fel ca piatra veseliei!

— Dar asta nu înseamnă că piatra va fi acolo.

— Dar eu cred că va fi. Vezi unde scrie că membri din toate Marile Case vor fi acolo? Suspectez că pietrele din arcadă au fost ascunse printre Marile Case şi că le vor aduce cu ei la petrecere.

Jacks o privea imperios.

— Chiar dacă teoria ta e adevărată şi Casele chiar au pietrele, de ce le-ar aduce cu ei?

— Cât ai fost plecat, am aflat că pietrele se cheamă una pe alta – vor să fie reunite. Când Haos mi-a arătat piatra norocului, i-am simţit puterea şi o voiam mai mult decât orice în viaţa mea. Astfel, cred că oricine are pietrele le va purta la petrecere pentru că nu le vor scăpa din ochi.

Jacks se gândi puţin. Nu mai părea cu totul împotriva ideii, dar nu părea nici prea fericit.

— Haos nu poate şti că mergem la Casa Slaughterwood.

— De ce?

— Pentru că, dacă află, nu ne va lăsa să mergem.

Jacks mototoli hârtia. Evangeline nu putea fi sigură de asta, dar părea că lui Jacks îi tremurau degetele.

— Care-i problema cu Casa Slaughterwood?

— Casa Slaughterwood e motivul pentru care ne aflăm în tot dezastrul ăsta, Vulpiţă.

21

Evangeline nu ştia ce minciună îi zisese Jacks lui Haos despre planurile lor, dar seara următoare află că dormitorul ei fusese umplut de Haos cu o varietate de rochii elegante, pantofi, pălării, mantii şi bijuterii. Atât de multă mătase roz, satin crem şi flori cusute.

Totul o făcea pe Evangeline să se simtă neaşteptat de vinovată că ascundeau adevărul de Haos.

Când Evangeline fusese infectată cu venin de vampir, el îi rămăsese alături ca să se asigure că nu muşca pe nimeni şi că nu îşi completa transformarea în vampir. Niciodată nu i-a mulţumit, pentru că îi era ruşine de cum fuseseră încolăciţi împreună în acea noapte. Nu ştia nici ce să creadă de faptul că Haos îi aranjase rochia înainte să plece. Era un monstru, cu siguranţă, dar se părea că era şi un gentilom. *Un monstru gentilom.*

Ce îl putea face să fie atât de împotrivă unei vizite la Casa Slaughterwood? Încercă din nou să se uite prin bibliotecă, dar apoi îşi aminti că nu existau cărţi despre Casa Slaughterwood, iar când îl întrebase prima dată pe Haos despre asta, el schimbase subiectul.

Vru să îl întrebe pe Jacks mai multe despre ce îi spusese: „Casa Slaughterwood este motivul pentru care ne aflăm în tot dezastrul ăsta”. Dar el refuzase să elaboreze, iar Evangeline avu impresia surprinzătoare că era vorba de loialitate faţă de Haos. Gândul că Jacks era capabil de loialitate şi prietenie nu era prea confortabil. Era mult mai uşor de crezut că nu are niciun fel de onoare. Totuşi, având în vedere cât de motivat era Jacks, dacă era să fie loial, l-ar putea vedea fiind loial până la moarte.

Când se gândi la asta se înfloră, apoi Evangeline se întoarse la împachetat. Dimineaţa urma să plece cu Jacks la Casa Slaughterwood, iar ea încă trebuia să îşi facă bagajul.

Alese o rochie de catifea roz şi blană albă, gândindu-se că ar putea fi drăguţă pentru călătoria cu trăsura, apoi observă o carte de culoarea lavandei pe noptiera de lângă pat. *Apariţia şi Decăderea Valorilor: Iubita Primă Familie Regală din Nordul Magnific.*

Cel puţin, asta trebuia să zică titlul. Literele încă ţopăiau ca artificiile. Cartea era în continuă mişcare încă de când i-o dăduse Haos, de mai bine de

o săptămână. Încerca să o citească în fiecare zi, dar literele erau prea ocupate. Doar că acum nu erau doar câteva litere – întregul titlu se răsfrângea şi alcătuia numele unei poveşti cu care ea era foarte familiară.

Evangeline lăsă rochia de catifea şi ridică din nou cartea. Cuvintele „Balada Arcaşului şi a Vulpii" străluceau acum pe copertă, dansând împreună cu imaginea unui arcaş şi a unei vulpi.

Aşteptă ca titlul să continue să se schimbe, dar, de data asta, cuvintele de pe copertă stătură locului.

— Ce joc te joci? întrebă ea.

Coperta rămase la fel. Deşi avea impresia că îl văzuse pe arcaş făcându-i cu ochiul, de parcă încerca să o facă să deschidă cartea. O clipă, se întrebă dacă nu se schimbase mai mult decât doar coperta. Dacă şi povestea din interior se schimbase?

Dacă această carte magică se transformase în *Balada Arcaşului şi a Vulpii,* atunci ar putea conţine informaţii despre blestemul arcaşului?

Lui Evangeline nu îi venea să creadă că nu se gândise la posibilitatea asta înainte. Jacks insistase atât de mult că nu exista un leac pentru Apollo în afară de deschiderea Arcadei Valory încât nici nu se obosise să cerceteze mai departe. Dar dacă basmul original avea un răspuns mai uşor pentru ruperea blestemului arcaşului?

Evangeline nu îşi putea stăpâni speranţa în timp ce se aşeză la capătul patului şi deschise cartea.

Din păcate, se pare că, până la urmă, coperta fusese o înşelătorie. Prima pagină a cărţii avea portretul unui tânăr serios şi a unei tinere graţioase. Sub ei erau scrise cuvintele „Vengeance Slaughterwood şi frumoasa lui viitoare soţie".

Evident, cartea îi juca şotii, dar Evangeline tot nu o puse înapoi. Acum câteva minute, se gândea la Casa Slaughterwood, iar acum se părea că această carte urma să îi ofere un răspuns.

Continuă să studieze imaginea. Portretul lui Vengeance era destul de chipeş, dar era ceva crud în expresia sa. Viitoarea sa soţie era extraordinar de frumoasă, dar cartea nu zicea cine era.

Evangeline dădu pagina şi găsi un al doilea portret al lui Vengeance. Aici părea mai rău şi mai bătrân decât în celălalt şi era cu altă femeie, Glendora Redthorne. Nu era nici pe-aproape de frumoasă pe cât era cealaltă fată, dar descrierea zicea acelaşi lucru: „Frumoasa lui viitoare soţie".

Evangeline se întreba de ce ar avea două viitoare soţii. Ce se întâmplase

cu prima?

Dădu pagina din nou, sperând să afle mai multe informaţii despre Vengeance sau restul familiei Slaughterwood, dar găsi doar un alt portret, fără vreo legătură: „Fiicele dedicate ale Casei Darling”.

Pagina de după avea o imagine cu un grup de tineri nobili.

Se pare că această carte nu era doar despre familia Slaughterwood. Era doar un fel de carte cu portrete.

Dezamăgită, Evangeline se gândi să se întoarcă la împachetat, dar, pe pagina următoare, dădu peste o imagine cu trei tineri care stăteau lângă un copac care avea o ţintă legată de el. Unul dintre ei arăta prietenos, unul de viţă nobilă, iar ultimul arăta exact ca Jacks.

Lui Evangeline i se făcu pielea de găină. Hainele lui Jacks erau diferite, un stil de modă veche care o făcea să se gândească la vremurile în care drumurile nu erau cartografiate şi o mare parte din lume era încă neexplorată, dar faţa lui chipeşă era de neconfundat.

Ochii îi căzură în josul paginii.

Îşi ţinea răsuflarea în timp ce căuta numele lui Jacks, dar descrierea zicea doar: „Cei Trei Merrywood”.

Cuvântul „Merrywood” se transformă în „Bitterwood” şi, dintr-odată, Evangeline îşi reaminti că mai văzuse o referinţă la acest trio. Era în cartea care dispăruse după ce o scăpase.

Cartea descria membrii Celor Trei Merrywood ca fiind ticăloşi. Erau Prinţul Castor Valor, Lyric Merrywood – fiul Lordului Merrywood – şi un arcaş fără nume, pe care ea îl suspecta ca fiind acelaşi arcaş din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

Evangeline studie imaginea din nou, încercând să îşi dea seama care din cei trei tineri putea fi Jacks.

Tânărul de lângă Jacks părea cel mai prietenos – închis la piele, cu cel mai călduros zâmbet pe care îl văzuse vreodată şi cu o săgeată într-o mână, ceea ce o făcu pe Evangeline să se gândească imediat că el putea fi arcaşul. Dar apoi îşi aminti că toate scrierile de aici fuseseră blestemate. Nu era sigură că blestemul se aplica şi imaginilor, dar se hotărî să rămână deschisă la minte.

Celălalt tânăr era mai înalt decât cel prietenos, cam la fel de înalt ca Jacks. Felul în care îşi ţinea bărbia sus o făcea să se gândească că el se credea superior, iar o parte din Evangeline înţelegea de ce. Acest tânăr era aproape dureros de chipeş. Genul de chipeş care o făcea să se întrebe dacă

era întru totul om.

În mod normal, aşa îl credea pe Jacks, dar în această imagine, Jacks arăta a om, nu a nemuritor. Evangeline nu se gândise niciodată că poate, înainte, Jacks ar fi putut să fie om. Iar dacă făcuse parte din Cei Trei Merrywood, atunci era clar că fusese om cândva. Îi stătea bine drept om – sau i se părea aşa pentru că i se părea că Jacks era fericit.

În poză, Jacks se juca cu un simplu măr roşu şi râdea cu toată faţa. Nu îl mai văzuse atât de fericit şi Evangeline se întreba ce se schimbase.

— Vulpiţă!

Jacks bătu la uşă şi o strigă de afară.

Evangeline tresări şi aproape căzu din pat când el intră în cameră. Asemănarea lui cu imaginea era perfectă, dar sentimentul pe care îl avea când îl privea acum era cu totul diferit. Era de parcă un sculptor folosise un cuţit pe cineva care fusese cândva sculptat cu toată blândeţea.

— Te holbezi la mine.

Gura lui Jacks se curbă în timp ce vorbi.

Obrajii ei se înroşiră instant.

— Ai dat buzna peste mine.

— Am bătut la uşă şi ţi-am zis numele şi…

Se opri.

Ochii lui aterizară pe cartea din mâinile ei. Strălucire, o sclipire argintiu-întunecat. Fusese o străfulgerare atât de rapidă încât putea fi doar un joc de lumini, sau poate văzuse imaginea, cu toate că aceasta dispăruse subit. Paginile cărţii erau goale.

Coperta era, şi ea, goală. Scrisul auriu dispăruse, făcând-o nesigură faţă de ce putuse vedea Jacks.

— Trăsura ajunge în jumătate de oră, spuse încordat, uită de poveştile triste şi termină de împachetat.

„Poveşti triste.” Dacă asta văzuse, atunci cu siguranţă nu se uita la aceeaşi imagine pe care o văzuse ea.

— Stai.

Evangeline ridică din nou cartea cu paginile goale de parcă desenul ar fi putut apărea din nou.

— Ţi-am văzut portretul în cartea asta.

Ochii lui Jacks se încreţiră de râs.

— Acum mă vezi prin basme. Ar trebui să mă îngrijoreze obsesia ta?

— Nu, răspunse ea încăpăţânată, refuzând să se ruşineze, tu erai. Ai fost

parte din Cei Trei Merrywood!

Jacks oftă, amuzamentul transformându-i-se într-un soi de îngrijorare.

— Orice ai văzut în carte a fost o scamatorie. Cei Trei Merrywood au murit de mult timp, iar eu nu am fost niciodată unul din ei.

— Ştiu ce am văzut.

— Sunt sigur că ştii, dar asta nu înseamnă că trebuie să crezi. Aceste poveşti, aceste poze, ele mint.

— La fel şi tu, continuă Evangeline.

Oricât de ciudă îi era să recunoască, Jacks avea dreptate. Această carte tocmai îşi schimbase coperta sub ochii ei – de două ori –, apoi conţinutul îi dispăruse cu totul, ceea ce făcea ca tot ce văzuse să fie chiar şi mai suspect.

Dar dacă Jacks zicea adevărul, de ce îi deveniseră pumnii dintr-odată la fel de albi ca şi mărul din mâna sa?

PARTEA a II-a

Răutatea poveştilor

22

Trăsura lui Jacks era demnă de un răufăcător. Exteriorul era vopsit negru mat, perfect pentru a se ascunde în alei întunecate şi umbre, dar avea accente aurii în jurul roţilor şi al ferestrelor cât să fie neaşteptat de tentantă.

Nu era aceeaşi trăsură cu care mai călătorise înainte, când se întâlnise cu el cu falsa speranţă că ar putea ridica vraja iubirii aruncată asupra lui Apollo.

Înăuntrul trăsurii, pe podea, erau un covor negru pufos, perne groase de catifea neagră pe locuri, panouri de lac negru pe pereţi şi mai multe accente aurii pe marginea ferestrelor, formând un model decorativ cu ţepi încolăciţi.

Evangeline se simţea neobişnuit de colorată, îmbrăcată cu rochia de catifea roz pe care o alesese noaptea trecută.

Castelul Slaughterwood era la o zi depărtare la est de Valorfell şi, cu cât mergeau mai departe ea şi cu Jacks, cu atât devenea mai frig. Lumea din exterior era un loc minunat, plin de zăpadă, gheaţă şi păsări albastre de iarnă, cu aripi care se transformau în lila îngheţat când zburau.

L-ar fi întrebat pe Jacks ce fel de păsări erau, sau în ce parte a ţării se aflau, dar el dormea.

Capul său auriu se sprijinea de fereastră, mişcându-se doar când trăsura trecea peste un obstacol pe drum. Încercând să nu se holbeze la el – pentru că nu ar fi surprinsă dacă el îşi putea da seama, chiar şi în somn –, Evangeline se întoarse la studiul foii cu indicii pe care o găsise în biblioteca lui Haos.

~~„Una pentru noroc”~~
„Una pentru adevăr”
„Una pentru bucurie”
„Una pentru tinereţe”

Jacks tresări în somn.

Evangeline îşi ridică încet ochii de pe pagină înspre umerii lui care tremurau de parcă avea un coşmar.

O clipă se întrebă ce fel de lucruri l-ar putea bântui pe Jacks. Cândva îi spusese povestea fetei care îi făcuse inima să bată din nou – singura care supravieţuise sărutului fatal. Ea trebuia să îi fie dragostea adevărată, dar, în schimb, ea îl înjunghiase în inimă şi alesese să iubească pe altcineva. În acel moment, Evangeline credea că aceea fusese cea mai mare suferinţă a lui Jacks, dar acum suspecta că în trecutul său existau răni mai adânci.

Se gândi, din nou, la imaginea pe care o văzuse cu Cei Trei Merrywood. Ştia că Jacks i-a zis că au murit şi că acele cărţi minţeau, dar tot nu putea alunga ideea că Jacks făcuse parte din acel trio.

Dacă ar şti mai multe despre ei… Tot ce ştia era că Lyric Merrywood era fiul unui lord.

Arcaşul nu avea nume, dar tot era atrasă de ideea că el era arcaşul din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.*

Apoi mai era Castor Valor, prinţul.

Poveştile spun că toţi Valorii au fost decapitaţi, dar dacă vreunul ar fi putut scăpa de moarte, acela era Jacks. Iar dacă Jacks era singurul Valor care încă trăia, dacă supravieţuise să îşi vadă familia omorâtă, atunci asta

sigur îl distrusese. Asta explica şi de ce voia să deschidă Arcada Valory – drept unul dintre Valori, el ştia mai bine decât oricine ce se afla în Valory.

Jacks îşi întoarse capul şi scoase un sunet undeva între un oftat şi mormăit. Se trezea.

Evangeline îşi întoarse privirea şi se uita afară pe geam înainte ca el să îşi deschidă ochii şi să o surprindă cum se holba la el.

Afară, peisajul se schimbase. Se întreba dacă o luaseră pe un drum greşit. Mormanele de zăpadă şi păsările de iarnă dispăruseră. Norii acoperiseră cerul albastru şi zăpada de pe jos se topise.

În magazinul tatălui său, Evangeline deschisese cândva un cufăr foarte frumos cu cărţi de poveşti aduse din Insulele Icehaven. Copertele erau îmbrăcate în piele de un verde ca menta foarte drăguţ, cu accente roz-aurii şi cele mai frumoase imagini. Era extraordinar de entuziasmată să le deschidă şi să vadă ce fel de poveşti se aflau înăuntru, dar tot ce găsise era cenuşă, de parcă cineva luase un chibrit şi arsese fiecare cuvânt de pe pagini.

Acest loc îi amintea de cărţile alea, dar, în loc de cuvinte, culoarea, simţământul şi speranţa erau cele care dispăruseră – verdele acelor din conifere, uşile vopsite cu roşu şi piatra albăstruie. Chiar şi culoarea zăpezii părea spălăcită, transformând-o într-o nuanţă dezolantă de gri.

În depărtare se putea vedea ceea ce părea să fi fost un sat cândva, dar acum erau doar oasele unor căsuţe şi rămăşiţele unui orăşel abandonat. Chiar şi drumul se schimbase, devenind stricat şi plin de denivelări, scuturând trăsura în timp ce îşi croia drum prin pădurea de copaci fără frunze.

Evangeline tremura. Până atunci nu îşi dăduse seama că în trăsură se făcuse tot mai frig. Cărămizile încălzite de la picioarele ei îşi pierduseră căldura, iar acum se simţeau ca îngheţate. Încercă să îşi strângă mantia pe lângă ea, dar nu ajută la nimic. Parcă frigul era viu. Ceaţa se strecura prin crăpăturile din uşa trăsurii, mirosind vag a descompunere. Îi acoperea cizmele şi îi îngheţa degetele de la picioare în timp ce trăsura trecea peste o ruptură în drum care aproape că o aruncă de pe locul ei.

— Nu te speria, Vulpiţă, e doar locul ăsta, spuse Jacks, dar, de data asta, glasul lui nu mai era jucăuş.

— Unde suntem? se interesă Evangeline.

Vocea ei era puţin firavă – ca o fiinţă speriată care voia să tragă draperiile şi să îşi ferească privirea. Totuşi, nu putea să îşi dezlipească ochii

de la scena neliniştitoare.

Trăsura îşi continua drumul. Satul dispăru şi, o vreme, nu mai era nimic în afară de rămăşiţele unor copaci arşi. Credea că putea vedea un fel de han care era încă intact, dar era prea departe. Apoi se apropiară de un semn care îi tăie răsuflarea.

BINE AŢI VENIT LA MĂREŢUL
CONAC MERRYWOOD

Semnul era la fel de dezolant ca restul, ciobit, şters şi la fel de trist ca sentimentul care creştea înăuntrul ei. Obrajii îi deveniră uzi din cauza lacrimilor. Poate că nu fusese aici până acum, dar semnul îi aminti de felul în care cartea descria Casa Merrywood – cei din familia Merrywood erau descrişi ca fiind oameni fericiţi şi generoşi, iar casa lor era un loc călduros şi plin de iubire. Dar tot ce rămăsese din casa aceasta era cadavrul unei scări cândva magnifice, care se ridica dintr-o grămadă de cenuşă şi urca înspre nimic.

— Uite răspunsul întrebărilor tale despre Cei Trei Merrywood, spuse Jacks întunecat.

— Ei au făcut asta?

— Nu. Aici au murit toţi.

Se întoarse dinspre fereastră. Nu se uită la ea, dar Evangeline putea vedea că lumina din ochii lui dispăruse. Privirea lui era acum la fel de gri ca lumea din afara trăsurii.

Evangeline nu ştia dacă Jacks chiar simţea ceva asemănător unei emoţii umane sau dacă era doar puterea acestui loc teribil.

Apoi îşi aminti cuvintele lui Tiberius despre pietrele arcadei: „Am văzut ruinele – am simţit magia oribilă şi devastatoare. Aducerea pietrelor la un loc are un potenţial cataclismic”. Ea nu a vrut să îl creadă atunci. Ţinuse una din pietre. Se simţea puternică, dar nu catastrofală. Totuşi, ce altceva ar fi putut crea o asemenea dezolare? Ce putea fi atât de puternic încât să distrugă nu doar un loc, ci şi toată speranţa şi bucuria din el?

— Ce s-a întâmplat, mai exact? se interesă ea. Aici a fost Marea Casă care a fost distrusă de pietrele Arcadei Valory?

Privirea lui Jacks se aţinti asupra ei.

— Unde ai auzit asta?

— Probabil am citit într-o carte.

— Minţi.

Buzele îi formară o linie subţire.

— Asta e retorică de Protectorat. Nu pietrele au făcut asta. Sunt puternice, dar distrugerea asta nu a fost făcută de ele, adăugă el.

— De unde ştii?

— Pentru că eu chiar ştiu ce s-a întâmplat aici.

Evangeline îşi şterse lacrimile şi încercă să mijească ochii înspre Jacks.

El răspunse cu un râset.

— Chiar dacă îmi place când dramatizezi, dacă nu mă crezi, tot ce trebuie să faci e să întrebi ce s-a întâmplat.

Dintr-odată se simţi chiar şi mai sceptică. Jacks nu fusese niciodată direct cu informaţiile, dar nu putea să rateze şansa de a-l interoga.

— Atunci ce s-a întâmplat cu adevărat?

El se întoarse înapoi înspre geam. Preţ de un minut, nu crezu că îi va răspunde. Apoi, începu să povestească cu o voce foarte joasă.

— Lyric Merrywood, fiul Lordului Merrywood, a avut ghinionul să se îndrăgostească de Aurora Valor.

Evangeline ştia cine a fost Lyric Merrywood. Desigur, ştia şi de Aurora Valor, cea mai frumoasă femeie care trăise vreodată.

— Lyric, continuă Jacks, a fost singurul fiu al Lordului Merrywood şi era prea bun la inimă ca să realizeze cât de greşit era să o iubească pe Aurora Valor.

— De ce a fost o greşeală? întrebă Evangeline. Credeam că Aurora a fost frumoasă, dulce, blândă şi tot ce ar trebui să fie o prinţesă.

Ultimele cuvinte îi ieşiră cam amare, iar Evangeline realiză că simţea un oarecare dispreţ pentru prinţesă, deşi, din câte ştia ea, Aurora Valor nu făcuse nimic greşit în afară de a fi perfectă în fiecare poveste.

— Nu o placi, ghici Jacks.

— Pur şi simplu pare prea bună ca să fie adevărată.

— Cu siguranţă Lyric nu credea asta, răspunse Jacks, pe un ton care nu îi dădea de înţeles dacă era de acord sau nu. Era atât de disperat de îndrăgostit de ea, încât a ignorat faptul periculos că era logodită cu Vengeance Slaughterwood.

— Aurora era viitoarea lui soţie! exclamă Evangeline.

Jacks privi ciudat.

— Asta am zis şi eu.

— Ştiu – doar că m-am entuziasmat puţin pentru că am văzut o poză cu

Vengeance într-o carte, dar logodnica lui nu era identificată.

Jacks părea puţin surprins, dar continuă:

— Lyric zicea că logodna nu conta pentru că nu se iubeau: Aurora şi Vengeance au fost promişi unul altuia încă de la naşterea Aurorei. Tatăl lui Vengeance, Bane, a fost cel mai bun prieten şi aliat al lui Wolfric Valor. Deci, când Wolfric a devenit rege, a declarat că una din fiicele lui se va căsători cu cel mai mare fiu al lui Bane. Aurora a încercat să rupă logodna ca să se căsătorească cu Lyric, dar tatăl ei a refuzat. Wolfric a spus că Aurora e doar o fetiţă prostuţă care nu ştie nimic despre iubire.

Gura lui Jacks se schimonosi şi, din nou, Evangeline nu îşi dădea seama dacă el era de acord sau nu.

— Aurora ştia că nu avea cum să-l învingă în luptă pe Wolfric, deci i-a spus tatălui ei că va continua logodna cu Vengeance. Dar, în ziua nunţii, a fugit. Atunci, Vengeance a aflat de relaţia ei cu Lyric Merrywood şi… Să zicem că Vengeance şi-a meritat numele.{2}

Trăsura îşi continua drumul în timp ce Jacks povestea. Lăsară ruinele gri în urmă, întorcându-se într-o lume acoperită de zăpadă albă şi proaspătă. Soarele ieşi din nou, luminând cu razele sale vesele şi adăugând sclipiri pe gheaţa de pe copaci.

Jacks se întoarse de la geam de parcă nu putea suferi priveliştea.

Sau poate a făcut-o pentru că nu voia să vadă semnul care urma.

INTRAŢI PE MELEAGURILE
CASEI SLAUGHTERWOOD
Bine aţi venit, dacă sunteţi musafiri!
Temeţi-vă, dacă nu…

Evangeline nu prea credea că semnul ar face-o să se simtă bine în orice circumstanţă. Dar după povestea lui Jacks, această primire era extrem de neliniştitoare.

Îşi reaminti că blestemul povestirii poate că altera nişte părţi din ce i-a povestit Jacks, dar povestea lui explica cele două imagini diferite cu logodna lui Vengeance. Vocea lui Jacks avea o încredere anume, de parcă nu doar auzise povestea, ci chiar o experimentase.

Jacks îi zisese de nenumărate ori că nu îi păsa de nimeni şi nimic, dar acum era greu de crezut. Poate de asta îşi întorsese capul de la lumină – ca să nu bată pe el şi să dezvăluie ce simţea de fapt.

Acest gând o făcea să îl compătimească. Înainte să se gândească de două ori, Evangeline se aplecă înspre el şi-şi puse mâinile peste ale lui.

Jacks oftă, parcă dezamăgit.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, Vulpiţă. Ţi-am zis, locul ăsta întristează pe toată lumea.

Şi-şi retrase mâna strâmbându-se, dar nu putu ascunde tristeţea care se vedea în ochii lui.

Ea nu se putea abţine. Din nou, se gândi la ideea că Jacks ar fi îndurerat pentru că el era Castor Valor. Ultimul dintre Valori, singurul supravieţuitor al unei familii regale, iubită de oamenii din Nord, până când i-au omorât cu brutalitate, şi prieten al unui tânăr care, la fel, fusese omorât. Dar Castor Valor nu fusese prezent în povestea asta şi nici al treilea membru din Cei Trei Merrywood, arcaşul.

Evangeline poate că nu ar mai fi insistat, dar Jacks îi zisese clar că nu voia să fie tratat diferit. Cu cât se gândea mai mult la poveste, cu atât se întreba mai mult dacă Jacks i-a spus-o doar ca ea să creadă că i s-a deschis şi să nu mai pună întrebări.

— În povestea ta nu ai zis nimic de prietenii lui Lyric – Castor Valor şi arcaşul. Vengeance Slaughterwood i-a omorât şi pe ei?

— Doar pe Castor, răspunse Jacks fără chef, el era singurul nobil din grup. A încercat să îl avertizeze pe Lyric despre atac, dar a murit, până la urmă.

Evangeline îi analiza faţa lui Jacks căutând orice semn cum că ar minţi – o fulgerare sau ceva ce i-ar dezvălui că el era, de fapt, Castor –, dar Jacks putea fi dificil de citit uneori. Tot ce simţea ea era că şi el era parte din povestea asta cumva şi că avea legătură cu motivul pentru care voia să deschidă Arcada Valory.

— Dacă nu ai fost unul din Cei Trei Merrywood, de unde ştii toate astea?

— Toată lumea care trăia atunci ştia povestea asta. Aurora Valor a fost o prinţesă, Castor un prinţ, iar Lyric şi Vengeance erau fii de Lorzi.

— Şi arcaşul?

— Era un nimeni, explică Jacks cu răceală, poate nu şi pentru Vulpe. Dar ţi-am zis deja cum se termină povestea aia.

Îi zâmbi cu toţi dinţii, de parcă o avertiza.

O clipă, Evangeline se întrebă dacă nu greşise când se gândise că Jacks ar putea fi Castor. Poate Jacks era, de fapt, arcaşul şi voia să deschidă Arcada Valory ca să salveze Vulpea cumva.

Gândul acesta trebuia să fie cumva romantic, dar, în schimb, nu îi pică bine lui Evangeline.

— Acum, zise Jacks repede, e rândul meu să pun întrebări şi vreau să ştiu de unde ai auzit povestea aia ridicolă, cum că pietrele din arcadă au distrus una din Marile Case.

Evangeline ezită.

— Haide, Vulpiţă, nu te poţi aştepta să îţi spun lucruri fără să faci la fel.

— Am mers să îl văd pe Tiberius, recunoscu ea.

— Poftim?

— Oh, nu, nu ai voie să te superi. Tu ai plecat. Mi-ai scris un bilet care era, practic, doar din două cuvinte şi m-ai lăsat singură într-un castel plin de vampiri.

— Şi de asta ai crezut că e o idee bună să mergi la poveşti cu persoana care a încercat să te omoare de două ori?

— Nu ajungeam nicăieri în bibliotecă. Mă gândeam că poate el ştie unde sunt ascunse pietrele.

Singurul răspuns din partea lui Jacks fu o privire care spunea că ar vrea să oprească trăsura, să o ducă într-un turn izolat, să o încuie acolo şi să arunce cheia.

— E în închisoare. Am fost complet în siguranţă.

— Vrea să mori. E un motiv destul de bun pentru a încerca să evadeze.

— Dar nu a făcut-o, insistă Evangeline, ce altceva trebuia să fac? Chiar tu ai zis că toate cărţile mint.

Jacks îşi dădu furios mâna prin păr.

— Cumva Tiberius a sugerat să venim la petrecerea asta?

— Nu, a refuzat să mă ajute, chiar şi după ce i-am spus că viaţa mea e legată de a fratelui său.

— Şi asta i-ai zis?

Lui Jacks mai că îi ieşea foc din nări.

— Dacă Tiberius spune asta oricui din Protectorat, o să îl găsească şi o să îl omoare pe Apollo, ca să te omoare pe tine, adăugă el.

Pentru o clipă, Jacks părea că vrea, la rândul lui, să omoare pe cineva.

— Calmează-te, Jacks. Când l-am vizitat pe Tiberius la Turn, părea de parcă Protectoratul îl abandonase. Chiar dacă greşesc, nu cred că Tiberius şi-ar pune fratele în pericol din nou. Nu voia să mă ajute să deschid arcada, dar părea nehotărât. Nu cred că vrea să îşi omoare fratele.

— Crezi prea mult în oameni, mormăi Jacks, şi trebuia să îmi spui asta

mai devreme.

— De ce, ca să îl omori?

— Da.

— Nu, Jacks. Nu poţi să omori pe toată lumea pentru că sunt problematici.

— Nu poţi să-i salvezi pe toţi şi apoi pe tine. Cum crezi că o să faci rost de pietre?

Tonul lui deveni ferm şi puţin dur.

— Crezi că cei care le au ţi le vor da pe ochi dulci? Dacă pietrele sunt aici, o să moară oameni la petrecerea asta.

— Nu – nu o să omor pe nimeni ca să iau pietrele. Şi nici tu nu o să o faci!

— Atunci de ce mai suntem aici? se răsti Jacks.

Trăsura trecea peste podul care ducea la Castelul Slaughterwood, iar Evangeline folosi ocazia asta drept scuză să nu se mai uite la Jacks. Exact de asta îşi reamintea mereu să nu aibă încredere în el. Desigur că singurul mod de a obţine ce voia era să omoare pe cineva.

Evangeline nu îl putea lăsa pe Jacks să distrugă totul. Ştia că era frustrat de trecut şi nu îl învinovăţea pentru asta. Se întreba şi dacă nu cumva credea că logodna LaLei nu conta pentru că era Mireasa Nemăritată şi şansele ca ea să se căsătorească erau mici. Dar Evangeline încă refuza să creadă asta. Într-o lume în care existau Sorţi, magie, blesteme şi profeţii, Evangeline nu se putea abţine din a crede că exista şi şansa oricui de a avea un final fericit.

Îşi îndreptă umerii şi se întoarse înapoi înspre Jacks cu o nouă determinare.

— LaLa e prietena mea. Aceasta este petrecerea logodnei ei şi va fi magică. Nimeni nu va muri la această sărbătoare. Nu vei omorî pe nimeni cât timp eşti aici.

Jacks se lăsă pe spate şi îşi luă mărul, strâmbându-se.

— Ăsta e un plan groaznic, Vulpiţă.

Muşcă o bucată mare din măr.

— Cineva o să moară. Fie unul din ei, fie unul din noi.

23

Domeniile Casei erau mai primitoare decât se aşteptase Evangeline – mai ales pentru o Casă cu cuvântul „măcel”[3] în nume. Cu cât te apropiai mai mult de castel, cu atât simţeai mai tare că te aflai într-o poveste cântată de un menestrel în faţa unui foc, în timp ce călătorii beau bere şi mănâncă tocană.

Locul acesta era vechi. Felul acela de vechi care se resimţea şi în aer. Evangeline era încă în trăsură, dar cu cât se apropiau mai mult, putea jura că simţea mirosul de praf, de bătălii purtate acum mult timp şi de fum provenit din focurile făcute în şemineu care au ars acum sute de ani. Chiar şi lumina aurie care ieşea din nenumăratele geamuri părea să fie o rămăşiţă a trecutului.

După ce trăsura se opri, Evangeline îl urmă pe Jacks afară. Nu ştia dacă una din pietrele pierdute era deja aici, la gâtul altor invitaţi, dar nu simţea nimic legat de piatra bucuriei în timp ce ea şi Jacks se apropiau de servitorii care îi aşteptau. Servitorii stăteau aliniaţi de-a lungul aleii ca nişte soldaţi decorativi, îmbrăcaţi în paltoane argintii croite într-un mod care le făcea să semene cu nişte armuri.

Doi servitori veniră ţintă la trăsură ca să le ia bagajele. Câţiva dintre ei îi zâmbeau sau dădeau din cap înspre Jacks, care practic se strâmba, dar tot era sclipitor. Evangeline nu avea acelaşi efect. Ea zâmbea la toată lumea, dar cei câţiva servitori care se uitau la ea îi răspundeau gestului cu formalitate, cu ochii mijiţi şi buzele formând linii drepte.

Încercă să nu lase asta să o deranjeze – poate servitorilor le era frig sau ea părea enervată, dar apoi auzi cuvintele rostite puţin prea tare ca să fie şoapte.

— Tot cred că ea l-a omorât pe prinţ.

— Nu ştiu de ce toată lumea vorbeşte despre părul ei.

— Ar trebui să se întoarcă de unde a venit.

Jacks îşi aşeză mâna pe după umerii ei, trimiţând un şoc prin ea când o trase, dintr-odată, aproape.

— Vrei să omor pe careva dintre ei pentru tine?

— Nu, doar bârfesc.

— Atunci, dacă le induc dorinţa subită să îşi taie limbile? o întrebă dezvăluindu-şi o gropiţă.

Evangeline râse, deşi ştia că nu ar trebui să fie amuzată. Nu avea dubii că Jacks nu glumea la partea cu limbile.

— Să nu-ndrăzneşti…

— Eşti sigură? Merită.

„Toată Casa merită."

Gândul fu atât de subtil încât Evangeline nu era sigură că Jacks voia ca ea să îl audă. Dar, înainte să poată să spună ceva, Lala era în faţa lor, ieşind prin uşile duble ale conacului într-o rochie de paiete aurii în forma solzilor de dragon şi cu braţele deschise.

— Mă bucur aşa mult să te văd, dragă prietenă!

O îmbrăţişă pe Evangeline şi totul era cald, din nou. Până atunci, Evangeline nu îşi dăduse seama cât de tare avea nevoie de o îmbrăţişare. Când fusese ultima dată când cineva o luase în braţe?

Probabil tot LaLa o făcuse, ceea ce o determină pe Evangeline să îşi strângă prietena mai tare.

— Mă bucur atât de tare că sunt aici.

— Nu la fel de mult ca mine. Majoritatea oaspeţilor sunt prieteni de-ai lui Robin, deci am fost foarte fericită când mi-ai scris şi mi-ai confirmat că vii.

Zâmbetul LaLei radia fericire când îi dădu drumul.

— Voi doi sunteţi ultimii care trebuiau să ajungă. Toţi ceilalţi se pregătesc de cină, mai puţin cei care au mers să vâneze ceva biată bestie, cu tot cu Robin, deci va trebui să faceţi cunoştinţă cu el abia mai târziu.

— Tot nu îmi vine să cred că eşti logodită cu el, mormăi Jacks.

Zâmbetul frumos al LaLei deveni dur.

— N-ai dreptul să îmi judeci alegerile, Jacks. Evangeline mi-a spus ce ai făcut. Ştiu cum i-ai înscenat o crimă şi cum l-ai otrăvit pe Apollo.

Jacks dădu din umeri nonşalant.

— Era ca să deschidă arcada. Mă gândeam că ai fi de acord. Sau…

— Şşşş! Nu poţi vorbi despre asemenea lucruri în casa asta.

Jacks mormăi.

— Mai întâi nu pot omorî pe nimeni sau să tai vreo limbă…

— A cui limbă voiai s-o tai? îl întrerupse LaLa.

— Doar a câtorva servitori de-ai soţului tău.

— De fapt, poate n-ar fi o idee rea, aprobă LaLa.

Evangeline avea sentimentul oribil că prietena ei nu glumea.

Din fericire, LaLa zâmbea din nou în timp ce îi conducea pe Jacks şi Evangeline în conac.

Mirosea a vin fiert şi avea toată grandoarea la care Evangeline se aştepta de la una din Marile Case ale Nordului. Tavanele rotunde erau dramatic de înalte şi podelele erau acoperite cu mozaicuri care înfăţişau bărbaţi şi femei în luptă, ţinând săbii, scuturi şi, ocazional, capete însângerate.

Istoria Casei Slaughterwood chiar părea să se potrivească cu numele. În loc de cărţi, pe rafturi erau arme antice – ciocane de război, buzdugane, bâte, arbalete şi securi de război. Fiecare persoană care ajunsese să fie pictată pe pereţi purta armură, în afară de o femeie. Acea femeie avea o faţă plăcută, un zâmbet cald şi apărea în destul de multe portrete în timp ce LaLa îi conducea pe Jacks şi Evangeline în sus pe scări.

Îi luă ceva timp lui Evangeline, dar eventual o recunoscu femeia dintr-o imagine văzută noaptea trecută – Glendora. Ea fusese a doua viitoare soţie a lui Vengeance Slaughterwood şi, spre deosebire de Aurora, Glendora chiar se căsătorise cu el, până la urmă.

Părea teribil de nedrept că Vengeance putea distruge o întreagă Casă şi apoi să îşi întemeieze propria familie. Poate că Evangeline ar fi făcut vreun comentariu, dar nu voia să o supere pe LaLa cu evenimente neplăcute din trecut.

— Suntem aici, anunţă LaLa când ajunseră la etajul al patrulea, asta e una din camerele mele preferate.

LaLa ridică mâinile în timp ce deschise larg uşa cu un chiot vesel.

Pe geam se observa că ningea, ceea ce dădea camerei un aer de seară. Camera era amenajată cu un şemineu imens în care ardea un foc puternic, covoare groase de blană, un scaun lângă geam şi un pat impresionant cu baldachin, echipat cu perdele voluminoase de catifea de culoarea şampaniei.

— Priveliştea este de-a dreptul uimitoare, continuă LaLa, dimineaţa, o să puteţi vedea faimoasa grădină de iarnă a Glendorei Slaughterwood.

— Şi aici ai nişte cadouri pentru petrecere, explică LaLa, arătând înspre o grămadă de pachete, am inclus o rochie pentru diseară, în caz că lucrurile tale sunt prea şifonate, o rochie pentru mâine, de asemenea, în cazul în care ai uitat să-ţi iei cu tine un costum.

— E foarte generos, remarcă Jacks, cumva sunând ca o insultă.

Păşi înspre un birou antic, de pe care luă un suport de cărţi în forma unui mic dragon.

Zâmbetul LaLei se şterse.

— Lasă aia jos, Jacks. Camera ta e în altă aripă.

— Nu.

Se trânti pe un fotoliu de piele şi îşi întinse picioarele pe birou, încă încălţat.

— Stau în camera de lângă Evangeline.

— Nu poţi face asta, protestă LaLa, familia Darling e acolo.

— Atunci mută-i în altă cameră. De fiecare dată când o las pe fata asta singură, cineva încearcă să o omoare.

Tonul lui Jacks era prietenos, dar ochii lui erau două bucăţi de gheaţă.

— Chiar acum, soţul ei e blestemat şi e un blestem din ăla nemernic care îl forţează să o vâneze ca pe o vulpe.

Faţa LaLei păli.

— Evangeline…

— Te rog nu îţi face griji, prietena mea. Nu am menţionat asta când ţi-am scris pentru că nu voiam să îţi stric petrecerea.

Evangeline îi aruncă o privire tăioasă lui Jacks.

El ridică din umeri şi începu să se joace cu micul dragon, de parcă era un măr.

— Nu-i de parcă o să se căsătorească cu el oricum.

— Jacks! se răsti Evangeline.

— Doar spun adevărul. Toţi ştim cine este LaLa cu adevărat – sau cel puţin eu ştiu.

Începu să arunce dragonul tot mai sus.

„Îngrozită” nu era un cuvânt destul de puternic pentru a descrie cum se simţea Evangeline.

— Îmi pare atât de rău, interveni Evangeline către LaLa, Jacks probabil şi-a lăsat manierele în trăsură. Nu e nevoie să îl pui în camera de lângă mine. Ai putea să îl cazezi în şură – sau în temniţă, dacă este una.

— Nu, Jacks are dreptate, zise LaLa, dacă eşti în pericol, ar trebui să fie aproape.

Zâmbea din nou, dar cumva şifonat, ca o haină care fusese purtată şi apoi dată jos de prea multe ori. Nici paietele aurii de pe rochia ei nu puteau să îi facă zâmbetul să strălucească.

Evangeline se simţea parţial responsabilă.

— LaLa, îmi pare rău că mi-am adus tragedia cu mine.

— Te rog, nu-ţi cere scuze. Petrecerile nu sunt distractive fără puţină

dramă. Eu ar trebui să îţi mulţumesc.

LaLa îi zâmbi puţin prea larg lui Evangeline.

Ea se prefăcu că o crede. Îi zâmbi înapoi, de parcă blestemele şi prinţii ucigaşi erau lucruri care existau doar în poveşti. Pentru o clipă, singurul din cameră care părea cu totul onest era Jacks. El trânti dragonul pe masă şi ieşi pe uşă. Deşi câştigase cearta pentru cameră, părea mai nefericit decât înainte.

— Îmi cer mii de scuze pentru el, spuse Evangeline.

LaLa dădu din mână de parcă nu însemna nimic.

— Sunt obişnuită cu stările mercuriale ale lui Jacks. Plus că niciodată nu i-a plăcut de Casa Slaughterwood.

— Mi-a spus că şi Haos avea o problemă cu Casa, replică Evangeline.

Deşi, după povestea lui Jacks din trăsură, era clar că nici lui nu îi plăcea această Mare Casă. Dar acum era curioasă dacă povestea lui era cu totul adevărată. Nu voia să o repete – povestea ucigaşă a lui Vengeance Slaughterwood nu părea deloc potrivită pentru petrecerea logodnei LaLei –, totuşi, se întreba dacă prietena ei i-ar putea confirma adevărul.

— Jacks mi-a mai spus cum Casa Slaughterwood este motivul pentru care suntem în dezastrul ăsta, adăugă ea.

LaLa oftă adânc.

— Casa Slaughterwood a făcut lucruri groaznice, dar toţi am făcut lucruri groaznice în numele iubirii.

Zâmbi, făcând-o pe Evangeline să suspecteze că definiţia LaLei pentru „lucruri groaznice” era cam ca a lui Jacks: nu prea conta, cât timp fiecare primea ce voia.

După câteva secunde viitoarea mireasă părăsi încăperea, nu înainte de a o pupa pe Evangeline pe obraz şi de a-i recomanda să se schimbe repede pentru cină.

După o zi de călătorit cu trăsura, Evangeline ar fi avut chef de o baie lungă, nu de schimbat, dar nu ştia când se va întoarce Jacks şi nu voia să dea buzna peste ea în timp ce se îmbrăca.

Începu să sorteze hainele pe care i le-a lăsat LaLa.

Apoi auzi şoapte.

— Ai grijă…

— Blestemul arcaşului… Vânat… Aproape a omorât-o.

Cuvintele veneau din camera de alături, şoptite încet. Evangeline nu ar fi trebuit să le audă şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să se furişeze mai aproape,

ca să audă mai bine, dar păreau să fie Jacks şi LaLa, evident vorbind despre ea şi Apollo.

Evangeline se apropie de perete şi îl auzi clar pe Jacks întrebând:

— Poţi retrage blestemul?

Inima i se urcă în gât. Nu se poate să se fi referit la *acel* blestem. Blestemul arcaşului era singurul motiv pentru care fusese de acord să deschidă arcada.

Ascultă mai cu atenţie. Vocea LaLei era abia o şoaptă.

— Îmi pare rău. Nimic nu s-a schimbat de când ai venit aici săptămâna trecută. Nu pot face nimic.

— Poţi încerca.

— Ştii că nu există vreun leac.

— Poţi încerca să găseşti unul. Ar putea muri.

— Nu o vei lăsa.

— Eu…

Jacks mârâi atât de furios încât se resimţi în perete.

Pentru o secundă, nu se mai auzi nimic în afară de bătăile inimii lui Evangeline. Jacks fie vorbea prea încet, fie Evangeline nu putea auzi gândurile lui. El îi spusese să nu caute vreun remediu pentru blestemul arcaşului. I-a spus în mod repetat că era în zadar, dar părea că el fix asta făcea. Având în vedere ce a zis LaLa despre „săptămâna trecută”, se pare că asta făcuse Jacks cât timp fusese plecat.

Evangeline îşi reaminti că tot nu putea avea încredere în el. Ştia că era doar o unealtă pentru el şi, aşa cum spusese LaLa, oamenii care se apropiaseră prea tare de Jacks muriseră. Chiar dacă Jacks încerca să rupă blestemul arcaşului, cu siguranţă avea alt plan oribil ca să fie sigur că ea va deschide arcada.

Evangeline nu se putea lăsa să creadă că Jacks căuta un remediu pentru că îi păsa de ea. Ştia că asta era adevărat, dar era tot mai greu să creadă în totalitate. Pentru că *ei* începea să îi pese de *el.*

— Cât de aproape sunteţi de a găsi pietrele? întrebă LaLa.

— Ne trebuie trei.

Un moment… Nimic.

Apoi, foarte încet, din partea LaLei:

— Sper că ai adus destule mere.

24

Poate că Evangeline nu era sigură cu privire la mai multe lucruri, dar era sigură că LaLa îi dăduse cea mai magnifică rochie pentru cină.

Rochia o făcea pe Evangeline să se simtă de parcă purta un final fericit până la adânci bătrâneţi. Îşi făcu un coc în vârful capului, prinzându-l cu agrafe în formă de floricele ornate cu pietre preţioase, ca să îi scoată în evidenţă decolteul îndrăzneţ al rochiei. În mare parte, umerii îi erau goi, în afară de bretelele delicate care coborau într-un V format din material care părea făcut din stele. Corpul era acoperit de fragmente de pietre preţioase, sclipiri roz, albastre şi violet, care mai apoi se răsfirau peste şoldurile ei într-o fustă curgătoare cu o tăietură care îi urca până la coapse. Era îndrăzneaţă şi o făcea să se simtă aventuroasă în timp ce se învârtea în faţa oglinzii de pe dulap, mişcându-şi rochia în aşa fel încât pietrele preţioase să prindă viaţă.

— Ce faci, mai exact? întrebă leneş Jacks.

I se tăie răsuflarea şi cicatricea în formă de inimă frântă de pe încheietura ei luă foc. Nici nu îl auzise intrând. Evangeline se opri în mijlocul unei piruete, rochia încă fluturându-i în timp ce îi văzu reflexia chipeşă în oglindă.

Inima ei tresări puţin. Încercă să se liniştească, dar, în timp ce Jacks era multe lucruri, nu se putea spune că nu era şi dureros de frumos. Se trăgea de la părul lui auriu. Într-o anumită lumină, arăta ca aurul veritabil, strălucind deasupra ochilor care sclipeau mai tare decât ar putea ochii oamenilor să sclipească vreodată. Deci poate se trăgea şi de la ochi. Poate putea da vina puţin şi pe buze. Erau perfecte, desigur, şi acum zâmbeau pline de amuzament.

— Deci asta faci când nu sunt prin preajmă?

Evangeline simţi nevoia să se ascundă în dulap, dar şi-o stăvili întorcându-se înspre el şi zâmbindu-i înapoi.

— Te gândeşti la ce fac eu când nu eşti prin jur?

— Ai grijă, Vulpiţă, pare să-ţi placă ideea.

Jacks făcu câţiva paşi înspre ea.

— Nu îmi place, te asigur, îi răspunse, dorindu-şi ca vocea să nu-i pară

aşa chinuită, îmi place doar gândul că te necăjesc la fel de mult cât o faci tu.

Jacks îşi arătă o gropiţă, făcându-l să pară iluzoriu de fermecător.

— Deci tu eşti cea care se gândeşte la ce fac când nu eşti prin preajmă?

— Doar pentru că ştiu că eşti pus pe rele.

— Rele, repetă el râzând, speram ca până acum să-ţi fi dat seama că sunt mult mai rău decât doar „pus pe rele”.

Jacks îşi încolăci braţul pe lângă al ei.

Ea simţi din nou un nod în stomac. S-ar fi dat la o parte, dar nu voia să îi arate cât o afecta. Deşi avea o bănuială că deja ştia, sau nu ar fi tras-o chiar mai aproape de el.

— Ţine minte, nu vei omorî pe nimeni aici, insistă ea.

Jacks se încruntă.

— Să ştii că unii din oamenii ăştia merită să moară.

— Dar e petrecerea LaLei, îi reaminti.

Părea că vrea să continue. Rămase încruntat în timp ce coborau scările înspre marea sală de mese a Castelului Slaughterwood.

— Măcar ai putea încerca să zâmbeşti? întrebă ea.

El rânji.

— Arăţi a prădător.

— Sunt un prădător. La fel ca toţi de aici, îi şopti.

La uşă, o pereche de cavaleri în armură îi întâmpinară ridicându-şi lăncile care blocau intrarea şi, din nou, Evangeline se simţi ca într-o poveste veche.

Probabil că fusese tăiată o mică pădure pentru construirea acestei săli. Tavanul trebuia să fie cam la înălţimea a cinci etaje, iar Evangeline putu observa imediat de ce.

Chiar după intrare se afla o catapultă masivă şi oribilă. Sala de mese fusese clar construită în jurul armei enorme – de fapt, poate chiar întregul conac fusese construit în felul acesta.

Jacks nu părea prea impresionat de această structură. Abia dacă îi aruncă o privire când trecură pe acolo.

Cu excepţia catapultei, totul era de bun gust. Pereţii erau acoperiţi cu vitralii vechi, care sclipeau în lumina candelabrelor în formă de tulpini de flori încrustate cu pietre preţioase. Apoi mai erau şi florile adevărate. Ghirlande de flori aurii şi albe atârnau pe fiecare perete, umplând aerul cu parfumul lor dulce, în timp ce câteva petale cădeau ca fulgii de nea, aşternându-se pe umerii musafirilor care începură să curgă în sala care nu

părea să aibă sfârşit.

LaLa încă nu îşi făcuse apariţia, dar camera bâzâia de bărbaţi care purtau surtuce brodate şi de femei cu tiare în păr, cercei în urechi şi pietre preţioase sclipind la gât şi pe mâini. Atât de multe pietre preţioase. Oricare dintre ele putea fi una din pietrele lipsă. Dar, până acum, Evangeline nu simţi vreun impuls magic venind de la oamenii pe lângă care trecea. I-ar fi plăcut să vorbească cu câţiva dintre ei, dar toţi încercau din răsputeri să nu o privească.

Această petrecere nu era deloc cum şi-o imaginase. În mintea ei, îşi închipuia un eveniment infuzat de magia pietrei bucuriei, plin de veselie şi zâmbete. Dar se părea că toate zâmbetele erau pentru Jacks.

Musafirii care treceau pe lângă ei îi făceau semne din cap, făceau comentarii cu privire la minunatul lui păr sau îi făceau cu mâna şi îi urau. „Bună seara, Lord Jacks!”

Nimeni nu o saluta pe Evangeline. Servitorii care cărau platouri cu antreuri şi cu pahare grele aveau parte de mai multă atenţie decât ea.

— E pentru că nu faci parte dintr-o Mare Casă, explică Jacks şoptit, ai putea fi chiar şi regina şi tot nu te-ar simpatiza.

— Dar toţi par să te placă pe tine.

Chiar atunci, o pereche de fete se apropie. Una din ele se linse pe buze şi îi zâmbi lui Jacks, iar cealaltă fu chiar mai îndrăzneaţă. Evangeline observă cum a doua fată se uită la Jacks, apoi îşi duse pocalul cu vin în dreptul sânilor şi îl plimbă de-a lungul decolteului ei adânc.

— Cumva le controlezi? se interesă Evangeline.

— Nu e nevoie.

Jacks le făcu cu ochiul fetelor, care începură imediat să chicotească.

Evangeline se decise că nu îi plăcea cum sunau chicotiturile.

Se despărţi de Jacks. Camera părea încălzită, chiar sufocantă, departe de a fi magică.

— Poate ar trebui să vedem dacă nu descoperim ceva pe terasă, propuse Evangeline.

Dar Jacks nu mai era atent la ea.

Ochii lui erau aţintiţi înspre uşa prin care tocmai intrase o femeie tânără. O fată extrem de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de culoarea penei corbului, strâmtă şi cu decolteu larg şi cu mănuşi lungi care erau în contrast cu părul de culoarea luminii lunii, care îi curgea peste spate ca o cortină lungă şi sclipitoare.

— O cunoşti? întrebă Evangeline.

— Îmi pare cunoscută.

Jacks avea ochii încă fixaţi pe femeie în timp ce ea aproape că plutea prin cameră cu un pocal de cositor cu vin.

Evangeline nu avea niciun motiv să nu o placă pe fata cu părul luminos. Totuşi, simţi cum ceva se răsuci înăuntrul ei când îl văzu pe Jacks holbându-se după ea. Îşi croi drum prin cameră până la un grup de tineri îmbrăcaţi frumos, care păreau mai mult decât fericiţi să flirteze cu ea.

Din fericire, acea femeie nu purta vreo brăţară sau vreun colier pe care Evangeline să îl poată vedea. Deşi, chiar dacă purta şi frânghii cu nestemate la gât, Evangeline tot ar fi evitat să vorbească cu ea.

Privea prin jurul măreţei săli ca să îşi continue căutarea. În mare parte, se uita la femei şi la pietrele din jurul gâtului lor. Dar erau şi câţiva bărbaţi cu nasturi cu pietre încastrate pe surtucele lor şi cu medalioane la gât. Unele medalioane chiar aveau forma unor scuturi, deşi niciun scut nu avea un motiv cu flăcări, precum cel de pe foaia lui Evangeline.

Din cealaltă parte a camerei, un tânăr îi zâmbi când o prinse iscodindu-l.

Era chipeş, iar ea nu îi evită privirea. Nu avea un medalion, dar avea nişte pietre preţioase pe surtucul său argintiu. Sclipeau în timp ce luă un al doilea pocal de la un servitor şi i-l întinse. Îi citi pe buze cuvântul „Salut”.

Evangeline trase cu ochiul înspre Jacks.

Încă era distras de acea femeie.

Se folosi de această ocazie ca să plece înspre bărbatul cu pocalul.

De aproape, nu mai era atât de chipeş, dar nasturii săi cu safire erau foarte sclipitori şi vocea îi era blândă.

— Mă bucur să te cunosc în sfârşit. Eu sunt Almond Froggly.

Îi întinse pocalul.

Jacks interceptă vinul înainte ca ea să îl poată lua.

— Pleacă, Almond. Evangeline n-o să se căsătorească cu tine.

Obrajii lui Almond se înroşiră ca ridichile şi, fără vreun comentariu, urmă ordinul lui Jacks.

— Jacks! se răsti Evangeline. Doar vorbeam cu el ca să văd dacă nu are cumva pietrele.

— Nu le are. Cineva atât de plictisitor nu poate avea parte de magie. Plus că nu e din vreo Mare Casă.

— Asta nu înseamnă că îl poţi controla.

— Fără control, fără omorât. Strici toată distracţia de la petrecerea asta,

Vulpiţă.

Jacks luă o gură din pocalul din mâna lui.

— Din moment ce căutăm pietre magice, ar trebui să vorbim cu oameni care par magici.

Înclină pocalul înspre un trio de fete îmbrăcate în rochii glorioase de culoarea pădurii şi tiare care sclipeau precum nestematele.

— Toate sunt din Casa Darling.

Erau şi foarte frumoase. Clar surori, după înfăţişare. Toate aveau mişcări graţioase şi zâmbete liniştite în timp ce beau şi alungau servitorii cu tăvi cu plăcinte cu carne şi brânzeturi cu miere.

Evangeline încerca să îşi amintească ce anume citise despre Casa Darling pe măsură ce se apropiau, iar toate fetele zâmbiră mai larg când îl zăriră pe Jacks.

— E aşa de bine să vă vedem, Lord Jacks.

Cea mai înaltă dintre surori atinse cu mâna obrazul lui Jacks, iar Evangeline simţi acel nod înăuntrul ei din nou.

„Simţi ceva magie?” întrebă Jacks telepatic.

Evangeline dădu din cap dezaprobator. Spera că asta îl va face să plece, dar, deşi Jacks nu era de obicei drăguţ cu nimeni, acum era politicos cu surorile.

— De ce nu ai venit în vizită? se interesă fata care îl atinsese. Şi când te-ai vopsit?

Îşi ridică mâna ca să o treacă prin părul lui auriu. Evangeline simţi un val de disconfort şi dădu să plece din nou. Apoi…

Se lovi de pieptul unui tânăr înalt, cu păr bogat şaten, piele fină de culoarea bronzului şi un zâmbet care îi înmuie picioarele.

25

Evangeline nu era prea mândră să recunoască că era vrăjită uşor. Îi plăceau poveştile drăguţe şi lucrurile frumoase, iar acest tânăr era mult mai mult decât doar frumos.

— Îmi cer scuze, zise ea.

Nici nu putea simţi ruşine pentru că îi fusese tăiată răsuflarea.

Vocea îi era adâncă şi faţa lui chipeşă zâmbea cu totul în timp ce spunea:

— E numai vina mea. Speram să dau peste tine şi poate că am fost puţin prea entuziasmat.

Îşi întinse mâna înspre a ei şi pe Evangeline o trecu un fior. Avea un inel! Un inel cu o piatră neagră, sclipitoare şi nefinisată. Un obiect puternic care arăta de parcă putea fi fermecat.

Se aştepta să simtă un oarecare sentiment magic în timp ce el îi sărută mâna, dar fu doar o gâdilare uşoară mulţumită faptului că cineva o credea frumoasă.

— Sunt Merrick din Casa Redthorne, se prezentă el.

— Eu sunt Evangeline.

— Iar eu Jacks, interveni el răsărind lângă Evangeline, fără urmă de zâmbetul pe care îl oferise mai devreme surorilor Darling.

— Cum e soţia, Merrick? continuă el.

Tânărul păli.

— A murit toamna trecută.

— Cât de tragic.

Vocea lui Jacks era marcată de o falsă surprindere.

— Nu cumva şi soţia de dinainte a murit în toamna de dinainte?

— Ba da. Am fost destul de ghinionist, recunoaşte Merrick.

— Păi, atunci probabil că ar fi mai bine ca Evangeline să nu le urmeze.

Jacks o prinse de braţ.

Ea începu să obiecteze, dar, înainte să termine, Merrick Redthorne dispăruse.

Evangeline se uită urât la Jacks.

— Cu plăcere, zise batjocoritor.

— Nu era nevoie să îl sperii. Nu urma să mă căsătoresc cu el.

— Bun. Pentru că dacă ai fi făcut-o, ai fi murit toamna viitoare.

Îi dădu drumul la braţ.

Evangeline scrâşni din dinţi. Desigur că Jacks avea voie să flirteze cu fete, dar ea nu putea nici să vorbească cu un bărbat.

— Deja sunt căsătorită, Jacks. Vorbeam cu Merrick doar pentru că avea un inel cu o piatră!

— Toţi cei de aici au inele.

— Tu nu.

— În caz că ai uitat, nu sunt ca toată lumea, Vulpiţă.

Ochii îi coborâră asupra buzelor sale, arzându-le din priviri şi amintindu-i instant ce ar putea face cu un singur sărut.

Evangeline îşi muşcă buza doar ca să îl provoace înapoi.

În privirea lui Jacks se putea vedea ceva primitiv – dorinţă sau furie, nu era sigură. Tot ce ştia era că gura ei părea că pulsează sub intensitatea privirii lui şi simţea că nu va putea scăpa în cazul în care el voia să fie cel care o muşca de buze.

O clipă se întrebă cum ar fi. Şi-l imagină devorându-i buzele chiar atunci, în mijlocul petrecerii, trecându-şi mâinile prin părul ei şi trăgând-o aproape în văzul tuturor.

Încercă să alunge ideea, dar se părea că nu fusese destul de rapidă.

Privirea lui Jacks se opri asupra ei, de parcă ştia la ce se gândea, apoi ochii îi coborâră înapoi, de la gură înspre gât, până la sânii ei, unde, dintr-odată, inima îi bătea cu putere.

În fundal se auzeau râsete şi clinchete de pahare, dar erau parcă mult mai departe decât trebuiau să fie. Evangeline nu mai simţea atmosfera sufocantă a tuturor musafirilor; îl vedea doar pe Jacks. O privea cum nu ar trebui să priveşti pe cineva atunci când acea persoană ştie că te uiţi – îndrăzneţ, netulburat şi cu totul nepotrivit.

— Se pare că îţi e cam cald, Vulpiţă. Poate ar trebui să ieşi până afară în timp ce eu mai caut pietrele.

Ochii îi fugiră către tânăra femeie cu părul ca lumina lunii, care acum era înconjurată de şase tineri care, practic, salivau.

— Ea pare puţin magică. Cred că voi începe cu ea.

— Nu are pietrele, zise Evangeline forţat, ce zici de…

Se uită în direcţia opusă, chiar în momentul în care LaLa intra de mână cu un tânăr care trebuia să fie Lordul Robin Slaughterwood. Era roşcat, avea două săbii la brâu şi un râset care răsuna în întreaga sală ca o melodie

de sărbătoare.

— Ar trebui să îi salutăm pe Robin şi LaLa.

Privirea lui Jacks se întunecă.

— Trebuie să căutăm pietrele.

— Ştiu – de asta ar trebui să îi salutăm. Uită-te la cum reacţionează lumea la Robin. Poate chiar el are piatra bucuriei.

Evangeline nu vedea vreo piatră la Robin – chiar şi inelul familiei sale părea să fie făcut din metal, nu din pietre dar zâmbetul său larg era contagios. În timp ce el şi LaLa se plimbau prin sală, lăsau în urmă un şir de râsete. În câteva secunde, petrecerea era mai însufleţită. Discuţiile deveniră mai aprinse şi pocalurile practic săreau de pe tăvi în mâinile oamenilor.

— E şi politicos, insistă Evangeline.

Jacks oftă fără chef.

Evangeline îşi imaginã că ăsta va fi cel mai apropiat lucru de un „da” pe care îl va primi. După o clipă, erau la coada care aştepta să salute perechea fericită.

Desigur, LaLa o îmbrăţişă pe Evangeline imediat.

— Ştiam că rochia aia va fi ca un vis frumos pe tine. Arăţi minunat, dragă prietenă!

— La fel şi tu, răspunse Evangeline.

LaLa radia mereu, iar seara asta nu era o excepţie. Purta o serie de banderole de perle şi aur, din care curgeau şiruri de chiar mai multe perle şi aur prin părul ei lung şi închis la culoare, făcându-l să arate ca o comoară maritimă. De asemenea, avea auriu la ochi, dar rochia îi era ciudat de simplă. LaLa îşi schimbase rochia cu paiete sclipitoare într-o rochie roşie simplă, cu mâneci lungi, care îi acopereau tatuajele cu flăcări de pe braţe.

Evangeline se gândi că poate era ceva legat de Robin – poate că nu îi conveneau tatuajele. Dar nu părea să aibă o dispoziţie dezaprobatoare şi chiar avea un tatuaj cu o sabie pe antebraţ, deci nu putea fi acesta motivul.

— El e logodnicul meu.

LaLa îl privea pe Robin cu adoraţie, iar el îi zâmbea cu toată atenţia unui îndrăgostit. Nu părea să aibă de-a face cu vreo piatră magică. Acum că erau mai apropiaţi, putea vedea clar că Robin nu avea nicio piatră.

Când se întoarse înspre Evangeline, zâmbetul i se schimbă din unul plin de afecţiune într-unul fericit.

— În sfârşit, faimoasa Evangeline Fox! LaLa mi-a spus că poveştile nu sunt adevărate, dar mi-a plăcut mult să le ascult.

Robin o îmbrăţişă strâns, tăindu-i o clipă respiraţia lui Evangeline, înainte să o lase înapoi jos.

— Eşti foarte binevenită în casa mea.

— Vă mulţumesc că m-aţi invitat şi felicitări pentru logodnă. Sunt foarte fericită pentru voi.

— La fel şi eu, mormăi Jacks.

Robin se întoarse înspre el.

— Nu cred că am avut onoarea să ne cunoaştem.

— El e Lord Jacks, i-l prezentă LaLa.

— Lord Jacks, repetă Robin zâmbind perplex, din ce Casă eşti?

— Sunt dintr-o Casă foarte veche.

Jacks sorbi o gură de vin din pocal.

— Toată lumea din familia mea a murit acum mult timp, adăugă el.

Zâmbetul LaLei pieri. O clipă părea că urma să îl sugrume pe Jacks cu mânuţele ei, dar, în schimb, o luă pe Evangeline de braţ.

— Mergem să ne aşezăm la masă? Nu ştiu de voi, dar eu sunt lihnită.

Robin redeveni zâmbitor, dar Evangeline era neliniştită în timp ce păşea alături de LaLa înspre o masă lungă pe care era aranjat un veritabil ospăţ. Erau lebede gătite, capete de capră umplute şi ceea ce părea a fi un cocoş copt cocoţat pe un porc.

Evangeline îl pierdu pe Jacks din priviri, dar nu se putea opri din a se gândi la cuvintele sale. „Sunt dintr-o Casă foarte veche. Toată lumea din familia mea a murit acum mult timp”.

Putea foarte uşor să vorbească despre Valori. Toţi erau morţi, dar la fel şi toţi cei din Casa Merrywood.

Era tentată să o întrebe pe LaLa, dar prietena ei părea atât de afectată, încât Evangeline nu putea să aducă asta în discuţie. Şi probabil era mai bine dacă, în seara asta, Evangeline s-ar concentra pe găsirea pietrelor, nu pe trecutul lui Jacks.

Deşi nu putea scăpa de sentimentul că trecutul misterios al lui Jacks era singurul motiv pentru care voia să deschidă Arcada Valory.

În timpul mesei, Evangeline fu separată de Jacks. El era în celălalt capăt al mesei, aşezat chiar lângă surorile Darling. Părea să fie iar în toane bune şi jongla cu un măr în timp ce îi făcea cu ochiul celei mai înalte surori Darling, cea care îi atinsese obrazul înainte. Ea începu să chicotească tare.

Evangeline îşi feri privirea, determinată să se întoarcă la căutările ei, dar

nu se putea concentra pe nimic în afară de chicotelile fetei Darling. Se auzeau până la ea, atât de uşoare şi piţigăiate încât Evangeline putea jura că se reverberau în pahare. De asemenea, îi stârneau un sentiment teribil înăuntrul ei. Ceva asemănător cu gelozia.

Sau poate chiar era gelozie, oricât de mult ura Evangeline să recunoască.

Nu voia să fie invidioasă pe atenţia lui Jacks. Nu voia să îşi dorească să o facă pe ea să râdă în loc să o tot necăjească. Dar sentimentul era atât de puternic, atât de intens, atât…

Evangeline îşi aminti subit ultima dată când simţise emoţii atât de intense. Se întâmplase atunci când se aflase în prezenţa pietrei norocului. Poate asta însemna că o altă piatră din arcadă era prin preajmă. Îşi reaminti de avertismentul lui Jacks: „Oamenii ar omorî ca să ţină de tinereţea lor. Ar putea aduce şi gelozie”.

Asta e! Piatra tinereţii trebuia să fie aproape. Evangeline simţi un val de uşurare. Nu era cu adevărat geloasă, doar resimţea efectele pietrei tinereţii. Probabil tot asta simţea şi Jacks de fiecare dată când intervenea atunci când ea vorbea cu alţi bărbaţi.

Ochii lui Evangeline săreau de la o persoană la alta din jurul ei. În dreapta ei stătea Almond Froggly, care se concentra pe miedul lui şi nici măcar nu se uita înspre ea. În stânga ei era un loc gol pe care se afla un semn de lemn cu inscripţia „Petra Youngblood”.

— Aici stau eu.

Tânăra cu părul ca lumina lunii se aşează pe scaunul liber.

Evangeline se încordă.

Imediat după se simţi vinovată. Nu avea niciun motiv să nu o placă pe Petra Youngblood. Ar fi însemnat gelozie şi imaturitate – cu siguranţă alt efect al pietrei tinereţii. Încercând din răsputeri să îşi lase sentimentele la o parte, Evangeline se prezentă.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Evangeline.

— Cred că toată lumea de aici ştie asta, răspunse Petra făcându-i cu ochiul.

Era mai prietenoasă decât se aştepta Evangeline. În timp ce povesteau, deveni mai uşor să alunge orice sentiment de gelozie. De fapt, după câteva minute, Evangeline avea sentimentul ciudat că ea şi Petra făcuseră cunoştinţă deja, sau cel puţin se mai întâlniseră înainte de noaptea aceasta.

— Ai fost cumva la nunta mea?

— Oh, nu, râse Petra, sunt o Youngblood.

— Îmi cer scuze, nu îmi este cunoscut numele.

— Exact, zise ea ironic, oamenii ca mine, cei care nu fac parte din vreo Mare Casă, nu sunt invitaţi la nunţile regale din Valorfell. Sunt norocoasă că am fost invitată aici.

— Nu părea să fie aşa, având în vedere cum au reacţionat toţi bărbaţii când te-au văzut.

Evangeline şi-a regretat cuvintele chiar după ce le-a terminat de spus.

Dar Petra zâmbi şi mai larg.

— Se pare că nu eşti atât de naivă precum zice lumea, până la urmă. Deşi poate ar trebui să fii mai atentă la bărbatul cu care *tu* ai venit aici.

Ochii Petrei se plimbară încet printre toţi domnii şi toate doamnele de la masă până când, într-un final, se opriră la capătul mesei, unde…

Jacks dispăruse. Locul lui era gol. Tot ce rămăsese în urmă era un cotor de măr pe o farfurie altfel goală. Şi locul de lângă el era liber – cel pe care stătea fata Darling cea înaltă.

Evangeline simţi un gol în stomac. Spera ca Jacks să nu se fi furişat de la masă cu acea fată ca să facă exact ce Evangeline se temea că ar putea face.

Dar el nu ar face asta. Nu ar putea face asta. Îi promisese că nu va omorî pe nimeni.

Evangeline privi emoţionată prin sală.

Poate doar a dus-o să se uite la catapultă. Sau…

— Poate că ai vrea să te uiţi înspre uşa cu portretul.

Petra îi arătă cu degetul înspre un tablou de pe perete, care era de fapt o uşă întredeschisă.

Evangeline se ridică repede de la masă.

— Stai!

Petra o prinse pe Evangeline de încheietură. Pentru un moment, părea surprinzător de îngrijorată.

— Lasă-i în pace, prinţesă. Doar te-ai face de ruşine.

Într-adevăr, ceilalţi oameni o priveau şi o judecau. Mândria ei dădu o luptă cu impulsivitatea, apoi ea se aşeză înapoi. Exista o şansă să greşească în legătură cu ce făcea Jacks, dar se îndoia de asta. Dacă Jacks plecase în secret cu altă fată, nu se gândea că au mers să joace dame. Urma să o sărute şi să o omoare.

Evangeline se ridică de la masă. I se întorcea stomacul pe dos în timp ce mergea către marginea sălii până la uşa-tablou.

Portretul de pe perete era al Glendorei Slaughterwood, care purta o

rochie roşie brodată, acoperită cu modele de inimi frânte, iar zâmbetul ei părea trist în timp ce Evangeline trecu prin pasajul ascuns în spate.

Coridorul era întunecat, plin de pânze de păianjen şi mirosea a întâlniri secrete, praf şi puţin mai tare a fum de la torţele fixate pe pereţi. Printre flăcări, putea observa cuvinte cioplite în mod repetat în piatră. „Glorie în Moarte. Glorie în Moarte. Glorie în Moarte?

Evangeline îşi încrucişă braţele. Nu era sigură ce reprezenta locul ăsta, dar nu îi plăcea că până şi pereţii păreau să îl încurajeze pe Jacks.

— Jacks! şopti ea.

Niciun răspuns.

— Jacks, încercă din nou, dacă mă auzi, te rog să te opreşti din orice faci.

Nimic. Doar sunetul făcut de pantofii ei pe piatra veche.

Apoi, auzi vocea seducătoare a lui Jacks spunând cuvinte blânde în întuneric. Ea simţea presiune în piept. Nu îşi dădea seama ce zicea, dar Evangeline îi cunoştea ritmul lent al vocii.

Se grăbi ca să dea colţul şi aproape îşi agăţă rochia.

Torţele luminau mai puternic şi fumul era mai dens în jurul părului auriu al lui Jacks în timp ce el îşi apleca capul înspre fata Darling. Gâtul ei era arcuit şi ochii închişi.

Sângele lui Evangeline îi urcă în urechi privindu-l pe Jacks mângâindu-i buzele cu degetele înainte să…

— Opriţi-vă! strigă ea.

Fata deschise ochii şocată.

Jacks se mişcă mai lent. Îşi luă degetele de pe gura deschisă a fetei, dar nu se grăbi să îşi mute privirea înspre Evangeline.

— Sincronizarea ta e groaznică, Vulpiţă.

„Nu îmi vine să cred că urma să o săruţi!” strigă Evangeline în sinea ei.

Jacks ridică din umeri şi îi răspunse în gând.

„Cina devenea plictisitoare.”

— Chiar ai ghinion la băieţi, nu-i aşa? interveni fata Darling privind-o pe Evangeline cu un zâmbet trist deloc convingător, de parcă îi plăcea mult ideea că Evangeline avea ghinion cu băieţii.

Pentru o clipă, era tentată să se întoarcă şi să o lase pe fata asta cu Jacks, ca să vadă cine avea, de fapt, ghinion, deoarece era clar că nu avea nicio idee cine era băiatul cu care urma să se sărute.

Lui Evangeline i-a fost imediat ruşine că s-a gândit la asta. Totuşi, nu era

uşor să o privească în ochi şi să-i zică să plece.

— Trebuie să pleci chiar acum.

— Cred că sunt bine unde sunt. Tu eşti cea care nu are ce căuta aici, *prinţesă,* răspunse ea cu un chicotit, în timp ce îşi duse o mână la pieptul lui Jacks şi îi desfăcu un nasture de la cămaşă.

Ceva se răsuci în inima lui Evangeline. Nu voia să se simtă aşa. Nu voia să simtă nimic pentru Jacks şi mai ales nu voia să fie geloasă pe fata pe care Jacks urma să o omoare. Dar gelozia nu era o emoţie rezonabilă, tot ce vedea era o altă fată care era dorită şi atinsă.

Îşi tot zicea că era de la piatra tinereţii, dar acum erau departe de petrecere şi fata Darling nu avea vreo piatră. Avea o tiară mai devreme, dar acum dispăruse.

„Ar trebui să pleci, fac eu curat după ce termin", se auzea vocea lui Jacks în capul lui Evangeline.

Au făcut contact vizual. Ochii lui păreau mai degrabă negri decât albaştri în lumina torţelor şi cu totul indiferenţi, în timp ce fata Darling îi mai desfăcu un nasture.

„Cum poţi fi atât de nesimţit?" întrebă Evangeline în gând.

Jacks o mângâie pe fată pe obraz, cu ochii încă la Evangeline.

„Cum poţi crede că îmi pasă?"

„Bine atunci, dă-i drumul. Să vedem dacă merită să moară pentru un sărut."

Evangeline îşi încrucişă braţele. Dacă el putea fi atât de groaznic, şi ea putea fi încăpăţânată.

Ochii lui Jacks se întunecară.

— Ce mai caută aici? se plânse fata.

Îşi duse mâna la alt nasture.

El o prinse de încheieturi şi o împinse la o parte.

— Ce te-a apucat? ţipă ea.

Jacks oftă.

— Du-te înapoi la cină, Giselle. Flirtează cu cineva până-ţi găseşti un soţ drăguţ.

— Dar ai zis…

— Am minţit, i-o tăie.

Giselle rămase înmărmurită şi obrajii i se aprinseră. Evangeline simţi o urmă de milă în timp ce Giselle trecu pe lângă ea şi dispăru în întunericul tunelului, lăsând-o pe Evangeline singură cu Jacks.

— Fericită?

Făcu un pas amenințător înspre ea.

Evangeline rezistă impulsului de a face un pas înapoi. Nu credea că se mișcase vreun pic, dar, dintr-odată, peretele rece era fix în spatele ei și Jacks era atât de aproape – și mult mai înalt decât observase până atunci. Trebui să își ridice capul ca să îl privească în ochii lipsiți de viață.

— Mi-ai zis că n-o să omori pe nimeni.

— Nu, *tu* mi-ai zis să nu omor pe nimeni. Ți-am spus că era un plan teribil.

— Dar nu era nevoie să o omori pe ea.

— Ce știi tu de nevoile mele?

Degetele lungi ale lui Jacks îi atinseră tăietura de la fustă.

Ea își ascunse surprinderea. Sigur fusese un accident.

El își arătă o gropiță și își băgă degetele pe sub materialul fustei, mângâindu-i coapsa.

Ăsta cu siguranță nu era un accident.

Vârfurile degetelor sale erau fine și înșelător de blânde în timp ce urcau tot mai sus și mai sus. Și-a spus să se opună – ăsta era Jacks și era malefic –, mâna lui cu siguranță făcea lucruri rele. Dar bătaia rapidă a inimii ei nu era de la frică. Sângele care îi călătorea prin vene mai repede și pielea care o gâdila o făceau să se simtă bine. El o făcea să se simtă bine.

Atingerea lui o făcea să înnebunească.

Evangeline ar fi trebuit să îl împingă. Dar, în schimb, îl prinse de cămașă.

El zâmbi, dar nu cu blândețe. Era ca un final nefericit al unui basm, cu colți ascuțiți în lumina torțelor. Era o greșeală. O greșeală periculoasă. Își reaminti că tocmai atinsese altă fată. Dar era greu să îi pese când știa exact cum să o atingă *pe ea,* cum să o facă să se simtă dorită în tot acest timp.

Își duse cealaltă mână încet înspre șoldul ei.

Inima i se urcă în gât.

— Tot crezi că știi de ce am nevoie?

Se apropie și mai tare. Buzele lui aproape că îi atingeau falca și îi trimiteau un fior prin tot corpul în timp ce îi șoptea.

— Nu sunt om, Evangeline. Nu sunt prietenul tău, nici soțul, nici iubitul tău.

— Niciodată nu am zis că ești.

— Atunci nu încerca să mă faci să mă comport de parcă sunt. Nu se

termină frumos.

Degetele de sub fusta ei deveniră brusc mai dure şi în ochi i se văzu ceva vicios. Destul cât să o facă să simtă frică.

— *Asta* n-o să se termine bine, adăugă el.

Degetele o apăsau mai tare.

Evangeline trase aer în piept şi, în sfârşit, îl împinse.

— Nu există vreo *asta,* sunt căsătorită.

Jacks îşi duse un deget peste zâmbetul de pe buze.

— Tot zici asta, Vulpiţă, de parcă e ceva ce ar trebui să mă intereseze.

Dispăru după o clipă.

26

Mintea lui Evangeline începu să se limpezească după ce Jacks o lăsă singură pe coridorul întunecat. Îşi aduse aminte de scrisoarea pe care o scrisese şi în care îşi reamintea să nu aibă încredere în el. Îşi reaminti de toate lucrurile pe care le făcuse. Apoi îşi aduse aminte de Apollo.

Evangeline închise ochii. Picioarele încă îi tremurau de la mâinile lui Jacks, iar acum stomacul i se întorcea pe dos de vinovăţie. Ce se întâmplase mai-nainte nu se putea întâmpla din nou.

Blestemul arcaşului i-a dat peste cap relaţia cu Apollo. Era greu să spere la un viitor cu cineva care încerca să o omoare. Dar chiar şi dacă nu era Apollo, Jacks nu ar fi fost niciodată o opţiune.

Jacks nu era ceea ce voia ea. Evangeline voia să iubească, să fie iubită şi să simtă iubirea atunci când privea pe cineva. Voia fluturaşi şi sărutări. Voia asta atât de mult, încât uneori credea că îi va plesni inima. Uneori mai făcea greşeli, precum în seara asta, când îl lăsase pe Jacks să o atingă. Dar nu îl va mai lăsa niciodată să facă asta.

Trebuia să găsească piatra tinereţii repede, dar nu voia să se întoarcă la cină. Ar fi preferat să danseze desculţă prin zăpadă decât să se aşeze înapoi la masă lângă Petra Youngblood.

Evangeline spera ca cina să fie destul de însufleţită încât să nu îşi dea nimeni seama că trecuse din nou pragul uşii ascunse. Sala de mese era cu siguranţă mai zgomotoasă decât atunci când plecase. Vocile puternice se amestecau cu clinchetele paharelor şi cu râsete puţin ameţite.

— Domnişoară Fox…

Apelativul fu urmat de o atingere pe umăr care se simţea ca o pană.

Evangeline se întoarse.

În faţa ei stătea zâmbitor Kristof Knightlinger de la *Zvonul Zilnic.* Ca de obicei, purta pantaloni de piele neagră şi o cămaşă cu un jabou spumos.

Simţi un gol în stomac când îl văzu.

— E o asemenea plăcere să vă văd aici.

Flutură entuziasmat stiloul cu pană cu care o bătuse pe umăr.

— Arătaţi radiantă! E atât de bine să vă văd cu nişte culoare în obraji. Desigur, acum trebuie să întreb dacă a pus cineva anume culoarea acolo?

adăugă el.

Kristof aruncă o privire curioasă înspre pasajul secret din care ieşise ea.

— Oh, nu, răspunse Evangeline.

Singurul lucru care putea face această noapte mai groaznică era să scrie Kristof Knightlinger în ziare că îşi făcea de cap cu Jacks. Dacă Apollo ar citi articolul ăla, probabil ar vrea să o vâneze, nu ar fi doar forţat să o facă.

— Doar exploram pasajele secrete. Cu siguranţă nimic ce merită atenţie…

Ezită, temându-se că exagera.

Nu îl ştia bine pe Kristof Knightlinger, deşi articolele scrise de el erau, în general, în favoarea ei. Chiar şi atunci când era căutată pentru omor, el părea să aibă dubii legate de vinovăţia ei. Nu credea că avea intenţii rele, dar cu siguranţă nu aştepta informaţii concrete înainte să publice vreo poveste – de fapt, părea să îi placă mai mult să publice zvonuri în locul faptelor.

Evangeline nu îl putea lăsa să publice nimic despre ea. Cu Apollo pe urma ei, consecinţele ar fi devastatoare dacă Kristof ar scrie în ziare că se afla aici, chiar dacă nu l-ar menţiona pe Jacks.

I-ar fi plăcut să îl roage direct să nu îi menţioneze prezenţa cu totul, dar se temea că asta doar o să-i stârnească curiozitatea.

— Nu am ajuns prea departe. Am auzit nişte zgomote care m-au făcut să cred că îi întrerupeam pe alţii. De fapt, îmi e puţin ruşine, deci aş fi foarte recunoscătoare dacă asta ar putea rămâne între noi.

— Oh, draga mea! Desigur, explorările tale secrete sunt în siguranţă cu mine.

Kristof îşi trecu pana peste buze, de parcă le-ar sigila, dar Evangeline se temea că nu era destul.

Evangeline se gândea să îi spună lui Jacks despre întâlnirea ei cu Kristof – şi că exista şansa să o menţioneze în ziarul lui, dar să îl caute pe Jacks era ultimul lucru pe care voia să îl facă.

Tot ce voia era să se bage în pat şi să doarmă. Fusese o zi imposibil de lungă şi era extenuată. Urcatul scărilor până la etajul al patrulea era asemănător urcatului pe un munte.

Totuşi, după ce se spălă, se schimbă în cămaşa de noapte şi se băgă în pat, Evangeline nu reuşi să adoarmă. De fiecare dată când închidea ochii, se afla înapoi în acel coridor cu Jacks. Pielea i se aprindea şi apoi era din nou

trează.

Nu era sigură cât durase asta, dar, până la urmă, renunţă la somn. Îşi aprinse câteva lumânări şi merse la cufărul în care îşi pusese câteva cărţi, printre care *Apariţia şi Decăderea Valorilor.*

Ultima dată când se uitase înspre carte, coperta era goală, în noaptea asta părea să revină la viaţă. Privea coperta de culoarea lavandei cum se întuneca până când devenea de culoarea prunelor umede. După câteva secunde, un nou set de cuvinte începură să sclipească pe copertă: „Istoria Lipsită de Glorie a Casei Slaughterwood".

Evangeline simţi un fior. Dar ştiind cât de înşelătoare putea fi această carte, încercă să nu îşi facă speranţe false în drumul înapoi înspre pat, după care deschise cartea.

Dinăuntrul ei zbură o bucată veche dintr-un ziar.

Părea atât de veche încât se temea că se va face praf în mâinile ei, dar hârtia cerată era surprinzător de solidă. Scrisul era învechit şi greu de descifrat, dar cuvintele de sus erau destul de familiare.

ZVONUL ZILNIC

MONSTRU!

De Kilbourne Knightlinger

Ascultaţi aici, dragi Nordici. A mai avut loc un atac al monştrilor. Noaptea trecută i-a fost rupt gâtul măreţului Lord Bane Slaughterwood.

Valorii continuă să jure că nu au creat niciun monstru. Dar pentru voi, cei care nu ţineţi socoteala, acesta este al treilea atac violent asupra Casei Slaughterwood. Toate aceste atacuri au început după moartea înainte de vreme a iubitului Castor Valor - despre care multă lume speculează cum că ar fi fost omorât de Vengeance Slaughterwood în timpul linşării tragice a Casei Merrywood. Tot ar putea fi o coincidenţă că monstrul vine după familia Slaughterwood. Au mai fost şi alte atacuri sângeroase, care i-au făcut pe mulţi să creadă că aceste uciderи monstruoase nu sunt menite împotriva cuiva. Dar unii se tem că aceste atacuri sunt doar din cauză că Valorii nu au control asupra abominaţiei pe care au creat-o.

Scrisul devenea ilizibil după asta, fără îndoială din cauza blestemului. Dar, din fericire, scrisul original rămase neschimbat în timp ce Evangeline reciti cele câteva rânduri.

Nu era vreo dată pe articol, dar se gândea că a fost scris după povestea pe

care i-a zis-o Jacks în trăsură – şi părea să confirme tot ce îi relatase el. Menţiona atât moartea tragică a familiei Merrywood, cât şi pe cea a lui Castor Valor.

Evangeline încercă să nu sară la concluzii pripite – până la urmă, ăsta era un ziar de cancan –, dar tot se întreba dacă nu cumva aceasta era informaţia pe care o căuta. Voia să ştie de ce s-a întors Nordul împotriva Valorilor şi asta părea să fie explicaţia. Fiul lor a fost omorât şi, drept răzbunare, au creat un monstru. Articolul chiar folosise cuvântul „abominaţie".

Oare putea fi aceasta abominaţia despre care mulţi credeau că a fost închisă în Valory?

Dar asta nu avea sens pentru Evangeline. Tot ce citise despre Valori zicea că erau magici şi puternici – nu aveau nevoie să creeze un monstru pentru a se răzbuna. Dar poate doar zvonul cum că ar fi creat un monstru era destul cât să îi facă pe oameni să se răzvrătească.

Evangeline ştia din proprie experienţă cât de puternice erau zvonurile. Îşi putea imagina cu uşurinţă ca o familie ca Slaughterwood să fi început zvonurile – mai ales dacă Aurora Valor l-a lăsat pe Vengeance pentru alt bărbat în ziua nunţii.

Se uită din nou la cartea din poala ei. Era deschisă la un cuprins în care erau nume ale mai multor membri din Casa Slaughterwood:

Bane Slaughterwood
Vengeance Slaughterwood
Venom Slaughterwood
Ruin Slaughterwood
Malice Slaughterwood
Torment Slaughterwood
Belladonna Slaughterwood
Glendora Slaughterwood

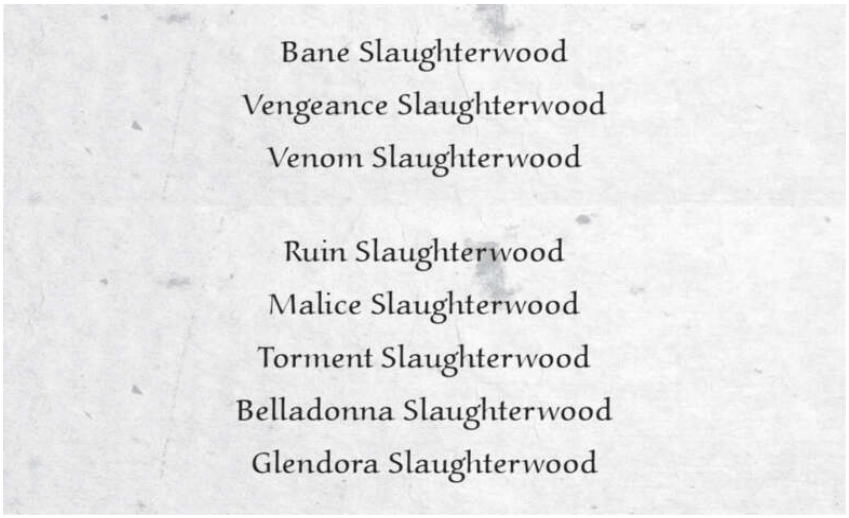

Lista continua pe mai multe pagini.

Evangeline începu cu Vengeance, sperând să găsească mai multe răspunsuri despre Valori şi să compare informaţiile din carte cu ce îi povestise Jacks în trăsură.

Din păcate, paginile erau goale.

Se întoarse la cuprins şi, de data asta, numele „Glendora” îi sări în ochi. Nu era în povestea lui Jacks, dar se căsătorise cu Vengeance şi peste tot prin castel erau tablouri mari cu ea, deci poate Evangeline ar afla ceva.

Capitolul dedicat ei începea cu o poză cu Glendora într-un sicriu. Ochii îi erau închişi şi faţa îmbătrânită cu o serie de riduri.

Cuvintele „Glorie în Moarte” erau scrise sub imagine şi, deasupra, un interval de ani care sugera că murise la vârsta de optzeci şi şase de ani. Pe următoarea pagină scria ceva surprinzător de subiectiv şi Evangeline se întreba dacă nu cumva blestemul povestirii contaminase textul.

Glendora Slaughterwood, cunoscută şi drept Glendora cea Bună, Mama Multora, Soţia lui Vengeance, Iubită de Aproape Toată Lumea.

Biata, biata Glendora cea Bună, toată lumea o adora, cu excepţia soţului ei, Vengeance. Glendora reprezenta binele, bucuria şi sinceritatea – şi născuse atâţia copii. Fără Glendora nu ar mai exista nimeni din neamul Slaughterwood. Dar nimic din asta nu a contat pentru Vengeance.

S-a prefăcut că o iubea, i-a făcut statui şi picturi şi i-a pus pe menestreli să cânte despre bunătatea soţiei sale, doar ca să ascundă faptul că Glendora a fost a doua opţiune a lui şi nici măcar aproape de frumuseţea primei alegeri, fata care l-a lăsat la altar: Aurora

Valor.

Frumoasa, frumoasa Aurora Valor. Cât au fost logodiţi, Vengeance iubea frumuseţea Aurorei. O băuse ca pe otravă până când aceasta l-a ruinat.

Glendora i-a făcut copii, a organizat petreceri şi vânători şi a transformat micile domenii Slaughterwood într-un conac glorios cu pământuri pline de flori şi camere pline de bucurie, dar niciodată nu a fost destul pentru a-i câştiga inima lui Vengeance. Mereu a fost îndrăgostit de fantoma unei fete care ar m…

Evangeline se opri din citit şi se întoarse la rândul care vorbea de flori şi *bucurie.* Degetele îi tremurau de entuziasm în timp ce se grăbi să îşi scoată lista cu indicii pe care o scrisese cheia precedentă.

Aşa cum îşi amintea, florile erau desenate lângă cuvintele „Una pentru Bucurie”. Ştia că putea fi doar o coincidenţă – mulţi oameni plantau flori. Dar nu zicea LaLa că Glendora avea o faimoasă grădină de iarnă? Pasajul o descria pe Glendora ca fiind generoasă, bună şi veselă. Poate era doar o persoană bună – aşa cum părea şi Robin Slaughterwood – sau poate ceva magic o făcuse pe Glendora în felul ăsta.

Evangeline se mai uită o dată la poza Glendorei. Era în alb-negru, ştearsă de timp, dar era destul de clară cât să vadă că femeia purta un colier greu, cu un pandantiv cu o piatră preţioasă.

Oare asta era piatra bucuriei?

Evangeline simţi un val de entuziasm, urmat de speranţa că Glendora fusese înmormântată cu piatra – din moment ce era într-un sicriu în imagine.

Se gândi să îi spună lui Jacks despre descoperire, dar după evenimentele din acea seară, el era ultima persoană pe care voia să o vadă.

Cu alt fior scuturând-o, Evangeline îşi luă o robă. Nu avea nicio idee cât era ceasul, dar se gândea că mai erau câteva ore bune până la răsărit, ceea ce îi dădea destul timp să caute în secret mormântul Glendorei, iar Evangeline ştia exact de unde să înceapă.

„Glorie în Moarte” – cuvintele scrise sub poza cu Glendora erau scrijelite şi pe peretele tunelului secret în care Evangeline se aventurase mai devreme în acea seară. Mai mult de atât, ajunsese acolo trecând printr-un portret al Glendorei.

27

Catapulta din sala de mese părea chiar şi mai înfricoşătoare pe întuneric – o bestie imensă dormind, care ar putea-o urmări pe Evangeline până la portretul Glendorei şi să o înşface înainte să poată trece prin pasaj.

Luase pumnalul de aur în mână. Crezu că auzise un sunet, dar catapulta rămase nemişcată în timp ce trecu pe lângă ea în papucii de casă în căutarea mormântului Glendorei Slaughterwood.

Fusese o provocare să găsească portretul corect doar cu lumina lunii infiltrându-se prin vitraliile sălii de mese. Tot ce putea Evangeline să vadă erau ochii Glendorei, încă trişti, în timp ce deschidea uşa.

Ezită înainte să pătrundă prin pasaj, întrebându-se care era cauza supărării Glendorei. Dacă avea piatra bucuriei, trebuia să fie mult mai fericită, dar poate că în momentul realizării portretului nu se găsea în posesia ei.

În pasaj torţele erau încă aprinse şi îi luminau calea.

Simţi un nod în stomac când ajunse în locul în care îi găsise pe Jacks şi fata Darling. Aerul prăfuit mirosea vag a mere şi Evangeline mai că se aştepta ca Jacks să iasă din umbre.

Din nou, i se păru că aude ceva.

Dar tot ce putea vedea erau păianjeni care se plimbau peste cuvintele „Glorie în Moarte” scrijelite pe pereţi.

Aerul se schimbă după ce trecu de un alt colţ. Printre torţe apărură candelabre – sticlă murdară umplută cu rămăşiţe scheletale şi câteva petale uscate. Mirosul de mere dispăru şi tot ce simţea era aerul stătut şi prăfuit care o făcea să se gândească la oase uscate şi flori moarte.

Din fericire, aroma neliniştitoare slăbi pe măsură ce se apropia de mormânt. Era un monument enorm, păzit de două statui ale unor îngeri care plângeau şi acoperit de un strat de praf care arăta că acest loc nu a fost vizitat de nimeni de foarte mult timp.

Evangeline îşi ţinea respiraţia în timp ce se apropia, pregătindu-se să simtă magia pietrei, dar poate că mormântul îi estompa puterea.

Părea să fie făcut din marmură, lucru confirmat de Evangeline când încercă să împingă capacul, care nici nu se clinti.

— Ai nevoie de ajutor?

Evangeline tresări când Luc ieşi din umbre. Purta o coroană subţire de aur pe cap şi un palton cu guler înalt.

— Luc, ce faci aici? De ce mă urmăreşti?

— Am auzit că, până la urmă, tot ai venit la petrecere, deci m-am hotărât să mă alătur.

Zâmbi strâmb.

— Urma să mă strecor în dormitorul tău, dar apoi te-am văzut furişându-te afară, aşa că am zis să te urmăresc, într-un fel, adăugă el.

— Nu poţi face asta.

— De ce nu? Obişnuiam s-o fac tot timpul. Adică, nu partea cu urmăritul, doar furişatul în camera ta.

O privea printre genele lui lungi şi frumoase, dar Evangeline nu se lăsă vrăjită de privirea lui, la fel ca ultima dată când s-au întâlnit.

— E pentru că sunt vampir? insistă el. Sau încă îţi plângi soţul mort?

Dintr-odată, Luc stătea pe mormânt şi dădea din picioare. Arăta mult mai inofensiv decât ştia ea că era.

Totuşi, Evangeline nu credea că ar muşca-o. Dincolo de aerele de prinţ, Luc părea să fie mai degrabă singur decât înfometat, la fel ca ultima dată când îl văzuse. Evangeline nu era expertă în vampiri, dar se întreba dacă a fi vampir nu era mai mult decât a fi doar înfometat după sânge. Vampirii nu îmbătrâneau. Rămâneau neschimbaţi de-a lungul timpului. Poate că asta nu era doar ceva fizic. Poate şi inimile lor erau la fel, făcându-i să treacă peste lucrurile din trecut mai greu.

— Nu e pentru că eşti vampir, îl asigură ea, de fapt, trebuie să fac ceva înainte să răsară soarele şi am nevoie de forţa unui vampir pentru asta.

Asta părea să-l înveselească. Îi zâmbi din vârful mormântului în timp ce Evangeline privea capacul greu de marmură.

La fel ca Evangeline, Luc era foarte curios. Trecură doar câteva momente până când întrebă:

— Ce vrei din mormânt?

— Ajută-mă să-l deschid şi vei vedea.

Luc sări jos de pe criptă, împinse la o parte capacul şi se întoarse înspre ea cu un zâmbet satisfăcut în timp ce capacul ateriză pe podea.

— Te pot muşca acum?

— Nu, Luc, *niciodată* n-o să te las să mă muşti.

— Niciodată să nu zici niciodată.

Îi zâmbi arătându-şi colţii înainte să se uite înăuntru.

— Eşti sigură că e mormântul corect?

— Da.

Totuşi, simţit un junghi de îngrijorare după ce aruncă o privire înăuntru. Corpul Glendorei Slaughterwood era doar praf şi dinţi. Murise de atât de mult timp încât nu mai erau oase, haine sau coliere. Nu simţea nici vreun sentiment magic. Nu simţea nicio gâdilare, furnicătură sau sentimente subite de bucurie.

Dar Evangeline voia să creadă că mai era ceva.

Trase aer în piept şi îşi băgă mâna în maldărul murdar care era acum Glendora Slaughterwood.

— Eva! Ce faci?

Era evident că Luc credea că Evangeline îşi pierduse minţile. O prinse de umeri şi o trase departe de mormânt, dar, din fericire, ea deja apucase ceva ce se simţea ca un lanţ.

Evangeline se smulse din mâinile lui Luc şi scutură praful de pe piatra care se afla la capătul unui lănţişor, până când ţinu în mână o pietricică galbenă care părea să fie făcută din lumina soarelui.

Luc privea chiorâş înspre nestemată, clar nu credea că era atât de frumoasă precum credea ea.

— Îţi pot face eu rost de bijuterii mai frumoase decât aia.

Îşi întinse mâna după ea.

Evangeline strânse colierul mai tare, simţind un val familiar de protecţie, urmată de uşurare. Trebuia să fie piatra bucuriei. Poate că nu o simţea atât de puternică pentru că deja era într-o dispoziţie plină de speranţă.

— Mersi, Luc.

Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută pe Luc pe obraz şi începu să meargă înspre tunel.

— Stai! Mâine-seară o să fie o petrecere cu costume. Vrei să fii partenera mea?

Evangeline se opri. Dacă mergea cu Luc, l-ar putea evita pe Jacks. Cel puţin până când ar apărea şi o găsea cu Luc.

Desigur, acest gând o tenta pentru că îşi imagina că Jacks nu ar fi prea fericit să o vadă de braţ cu Luc, mai ales dacă piatra bucuriei era prin preajmă şi îşi făcea efectul gelozia magică.

— Îmi doresc să pot zice da, dar mă tem că nu ar fi o idee înţeleaptă.

Oricât i-ar fi plăcut să îl frustreze pe Jacks, asta era petrecerea LaLei şi

nu voia să se lase cu scandal.

— Dar îţi promit că dansez cu tine.

Evangeline ascunse bucuria de culoarea luminii soarelui în cămaşa de noapte, unde o simţea în siguranţă la pieptul ei în timp ce urca scările înspre camera ei. De fapt, era o uşurare că piatra nu se simţea mai puternică. După ciuda pe care o simţise provenind de la ceea ce presupunea ea că era piatra tinereţii, era puţin îngrijorată de ce ar putea face piatra bucuriei.

Se temea că ar îmbăta-o fericirea, sau ar face-o atât de fericită încât şi-ar pierde simţul raţiunii.

Dar, pentru moment, se simţea puţin rău. Pielea o mânca şi avea un sentiment ciudat care o făcea să îşi încetinească paşii când ajunse la etajul al patrulea al Castelului Slaughterwood.

Era linişte, deci mai că putea auzi sunetul lumânărilor în opaiţe. Apoi o văzu – un val de păr de lumina lunii ataşat de o figură întunecată care se grăbea pe hol. Petra.

Evangeline simţi acelaşi disconfort ca de fiecare dată când o vedea. Apoi îl resimţi când se întrebă dacă nu cumva a ieşit din camera lui Jacks.

Evangeline fugi până la colţul holului, pe unde mersese Petra, dar nu se mai vedea nimeni.

Era tentant să se gândească că poate fusese doar imaginaţia ei. Era atât de târziu încât putea fi devreme. Evangeline începea să se simtă obosită din nou. Entuziasmul de a găsi piatra începu să se risipească, lăsând-o obosită. Totuşi, ştia ce văzuse, doar că nu înţelegea ce văzuse. *Ce făcea Petra furişându-se afară la ora aceea?*

Mintea lui Evangeline se întoarse la un eveniment din seara precedentă. Jacks spusese că Petra îi părea cunoscută, apoi Petra o avertizase în legătură cu Jacks. Ea fusese cea care îi dezvăluise lui Evangeline că Jacks se furişase de la masă cu altă fată.

Nu părea să-i placă de Jacks şi totuşi, Evangeline nu putea alunga gândul că Petra tocmai ieşise din camera lui Jacks.

Evangeline se gândea că ar putea sta pe hol şi să se plimbe până când răsărea soarele, sau pur şi simplu ar putea să bată la uşa lui Jacks.

Ciocăni de trei ori. La început mai uşor, dar când nu răspunse, bătu din nou, mai tare.

„Jacks”, se gândi ea.

Din nou, nu răspunse.

Oare dormea sau o ignora?

Dacă Petra îl vizitase, trebuia să fie treaz.

Evangeline se gândi să bată din nou, dar dacă făcea mai mult zgomot risca să îi trezească pe ceilalţi. Totuşi…

Se uită în jos, înspre degetul ei. Dacă s-ar tăia, nu ar trebui să bată.

Folosindu-şi pumnalul, Evangeline îşi împunse vârful degetului şi deschise uşa camerei lui Jacks.

Înţelese din prima că el nu era acolo.

Focul era stins şi soarele răsărea, luminând prin geamurile îngheţate şi dezvăluind că nu dormise nimeni în patul cu baldachin. Cearceafurile nici nu erau deranjate.

Dar Jacks fusese la un moment dat în camera asta, cu siguranţă. Pe birou era o grămăjoară de cotoare de măr. De asemenea, pe scaune şi perne erau aruncate haine.

Din ceea ce putea vedea, Jacks adusese mai multe haine decât ea. Peste tot erau împrăştiaţi pantaloni, curele şi cizme. Ştia că era mai bine să nu atingă nimic, dar nu se putu abţine din a-şi plimba degetele peste o grămadă de surtuce de catifea în diferite nuanţe de albastru, negru şi gri. Erau moi şi miroseau bine.

Niciodată nu ar recunoaşte-o în faţa lui, dar era prea obosită să se mai mintă. Trebuia să recunoască – iubea mirosul lui Jacks – a mere, magie şi nopţi reci şi proaspete care o făceau să vrea să se cuibărească sub o plapumă.

Se duse până la pat. Nu mirosea a el, dar era atât de moale când se aşeză pe margine. Şi pernele se simţeau extrem de minunate şi pufoase. Era foarte relaxant.

Îşi închise ochii, doar o secundă. Sau poate doar un minut…

Evangeline voia să se cuibărească mai adânc sub plapuma ei şi să ignore umbra care era deasupra. Nu prea avea chef să aibă de-a face cu umbre, mai ales cele enervante. Această umbră era rece şi apropiată şi simţea că nu era în toane bune. Poate că ar pleca dacă şi-ar ţine ochii închişi.

— Cât timp ai de gând să te prefaci că dormi? întrebă plictisită umbra.

Evangeline deschise un ochi reticentă.

Umbra era mai apropiată decât credea, de parcă era gata să se pună în pat când o găsise acolo. Deja îşi dăduse jos surtucul: cămaşa îi era pe jumătate deschisă, părul auriu ciufulit şi ochii albaştri-argintii păreau mai

ameninţători ca de obicei, de parcă încă era dispus să se bage în pat lângă ea.

Inima îi sări puţin la gândul ăsta, iar apoi din nou când privirea lui Jacks se plimbă de-a lungul corpului ei. Ochii lui urmăreau felul în care era adunată în patul lui, cu o mână sub cap şi cealaltă la piept, ţinând plapuma în locul în care i se deschisese cămaşa de noapte.

Încet, gura lui luă forma unui rânjet.

— Acum eşti obsedată de cămăşile mele?

Atunci Evangeline o simţi. Nasturii de pe plapumă – mai degrabă de la cămaşa lui, cu care se acoperise ca şi cu o pătură.

Obrajii ei se făcură roz imediat.

Ochii îi sclipeau cu amuzament.

— Ţi-a fost dor de mine aseară?

Jacks se sprijini de un stâlp şi începu să mângâie lemnul în sus şi în jos în timp ce privirea i se plimba de la picioare până la robă.

Împietrită nu era un cuvânt destul de puternic pentru ce simţea ea. Evangeline aruncă haina la o parte şi se ridică în genunchi până cei doi se găseau mai mult sau mai puţin la acelaşi nivel. Pulsul îi crescu puţin când îl privi în ochi. De aproape, privirea lui era puţin prea puternică, dar refuza să se uite în altă parte.

— Am venit să te caut după ce am văzut-o pe Petra în faţa uşii tale.

— Cine-i Petra?

— Fata de la cină, cea cu părul ca lumina lunii. Cine e ea, Jacks?

Scutură din cap încruntându-se.

— Nu o cunosc.

Evangeline îl privea cu suspiciune. Era tentată să îl creadă, dar experienţa îi spunea să nu aibă încredere în Jacks.

— Noaptea trecută ziceai că îţi părea cunoscută. Ea a fost cea care mi-a zis că te-ai furişat de la masă.

Orice urmă de amuzament îi părăsi privirea.

— Nu ştiu cine e fata aia, dar ar trebui să stai departe de ea.

— De ce? Dacă nu ştii…

— Nu îmi place de ea, o întrerupe Jacks.

— De ce? Pentru că nici ea nu te place?

— Nimeni nu mă place, i-o tăie Jacks.

— Amândoi ştim că asta nu e adevărat. Multe fete păreau să te placă aseară.

— Le place de Lord Jacks. Dar, cum ştii şi tu, Vulpiţă, nu sunt Lord Jacks.

Pentru o clipă, lui Jacks i se schimbă întreaga expresie şi orice urmă de umanitate dispăru în timp ce o privea cu ochi la fel de morţi ca ai lui Haos.

— Sunt persoana care o va omorî pe această Petra dacă se va mai apropia de tine. Deci ar trebui să stai departe de ea dacă nu vrei să o ai pe conştiinţă.

28

Pentru balul din seara următoare, toţi trebuiau să se costumeze în cupluri faimoase din istoria Nordului. Evangeline fusese entuziasmată de tematică şi de ideea de a se costuma până când văzu ce costum îi lăsase LaLa.

Rochia era simplă şi aducea a rochie de femeie de la ţară, cu decolteu în formă de inimă, mâneci spumoase, lungă până la genunchi şi la mijloc cu o fundă roz legată la spate. Materialul era unul simplu, galben cu floricele roz şi albe şi vulpi dansatoare. Era clar cine trebuia să fie: vulpea.

Având în vedere situaţia ei cu Apollo, era puţin macabru să fie costumată în vulpea din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.* Dar încerca să fie optimistă. Rochia era un cadou din partea LaLei – în alte circumstanţe, ar fi fost un cadou frumos. Adevărul era că, deşi o făcea puţin emoţionată, rochia îi amintea de motivul pentru care era acolo: să rupă blestemul lui Apollo şi să găsească pietrele lipsă. Cu puţină speranţă, poate reuşea să găsească piatra tinereţii în seara aceea. Apoi, tot ce mai era de făcut era să găsească piatra adevărului.

Gândul acesta îi trecu prin cap în timp ce îşi lega pantofii cu nişte fundiţe roz-aurii care îi urcau sus pe pulpe. Îşi puse la gât piatra bucuriei şi o ascunse în spatele hainei.

Se îndoia de faptul că Jacks ar fi de acord ca ea să poarte piatra, dar nu conta din moment ce nu îi zisese că o are – cel puţin nu încă. Probabil ar fi trebuit să menţioneze asta când era în camera lui, dar nu voia să i-o ia şi să o încuie într-o cutie.

Piatra părea inofensivă. Nu o făcea să se simtă neatentă, ca piatra norocului, sau geloasă, ca piatra tinereţii. Dacă nu s-ar fi simţit atât de posesivă în prezenţa ei când Luc încercase să i-o ia, nici nu ar fi crezut că era magică.

Vechiul ceas de pe şemineu bătea tot mai aproape de opt. Balul urma să înceapă oficial, dar Jacks nu venise încă să o ia.

Evangeline îşi muşca buza de îngrijorare. Nu stabiliseră efectiv să meargă împreună, deci poate că nu mergea cu ea. Oare urma să meargă cu una din fetele Darling? Nu îi plăcea acea idee deloc.

Oare încă dormea? Părea obosit când o găsise în patul lui. Se gândea că

s-o fi culcat după aceea şi ştia din experienţă cât de adânc putea dormi.

Evangeline se decise să verifice. Camera lui era în stânga ei şi, ieşind afară, putea vedea că uşa lui era întredeschisă.

Probabil ar fi trebuit să bată, dar curiozitatea învinse. Aruncă o privire pe furiş prin crăpătură.

Jacks era treaz şi părea gata de plecare. Deşi nu îşi putea da seama dacă era gata de petrecere sau de luptă.

Purta două săbii legate la spate şi o cămaşă gri cu mânecile ridicate deasupra coatelor. Îi putea vedea muşchii antebraţelor înainte ca priveliştea să îi fie blocată de nişte mănuşi din piele neagră care se asortau cu cizmele înalte şi cureaua joasă. La curea nu avea nicio armă, dar când privirea îi coborî înspre coapsele lui, văzu două cureluşe în care îşi ţinea câteva pumnale sclipitoare.

Evangeline nu ştia cine se presupunea că era, ştia doar că inima îi bătea mult mai tare în timp ce îl privea stând înaintea focului. Într-o mână ţinea un măr alb, iar cu cealaltă strângea pumnul.

Atunci realiză că nu era singur.

29

Apoi o văzu pe LaLa.

Ea oferea un contrast luminos întunecimii lui Jacks.

Îmbrăcată în sirenă, purta o fustă cu paiete albastre care îi cobora până la glezne, unde se lărgea. Mâinile îi erau, de asemenea, acoperite de paiete, de la degete până la umeri, unde erau legate bretelele de culoarea perlelor care îi susţineau un top în formă de scoici.

Avea abdomenul decorat cu mai multe perle şi pietre preţioase pentru un efect mai fantastic. Arăta ca o adevărată Soartă şi cu totul fermecată. Ceva nu era în regulă deloc. Într-o mână ţinea o pagină mototolită dintr-un ziar, iar în cealaltă un pocal din care luase o înghiţitură zdravănă.

— De ce nu eşti la petrecerea ta? întrebă leneş Jacks.

— Am citit ceva ce ar trebui să vezi.

LaLa îi arătă hârtia lui Jacks.

El se uită urât la ziar.

— Nu citesc ziare de cancan.

— Ar trebui să-l citeşti pe ăsta.

LaLa luă încă o gură din pocal.

— Kristof a scris un articol în care menţionează că Evangeline este aici. Nu i-a folosit numele, dar a descris o anumită prinţesă cu păr roz.

Evangeline se înfioră de groază. Se apropie mai tare, temându-se de ce altceva scria în articol. Spera că nu menţiona nimic despre întâlnirea secretă, dar era deja destul de grav că îi dezvăluia locaţia. Dacă rămâneau aici, Apollo avea să vină cu siguranţă, dar dacă pleca, poate că nu avea să mai găsească piatra tinereţii, deşi nu era sigură că se afla aici.

— Mai e şi un afiş despre persoane urmărite, care zice că Tiberius a scăpat din Turn, continuă LaLa, mă gândesc că deja e în drum spre noi împreună cu Apollo.

Jacks o privea tăios pe LaLa.

— A cui vină e asta?

— Am făcut ce trebuia făcut, spuse LaLa apăsat, altfel nu ar fi deschis arcada.

Evangeline se dădu un pas în spate. Sigur nu auzise bine. LaLa era

prietena ei. Nu se putea ca LaLa să-l fi blestemat pe Apollo.

Dar LaLa îi zisese lui Evangeline să deschidă arcada şi Jacks o rugase pe LaLa să ridice blestemul lui Apollo. Oare ăsta era motivul – pentru că LaLa fusese cea care îl blestemase?

Evangeline se uită la costumul ei de fată-vulpe. Poate nu din întâmplare îi dăduse LaLa acest costum. Poate fusese intenţionat.

Nu voia să creadă că LaLa ar trăda-o. Apoi îşi aminti de ziua în care o vizitase la ea acasă. La un moment dat, LaLa o luase de mâini şi îi şoptise cuvinte pe care nu le înţelegea. Evangeline credea că era vorba de blestemul povestirii, dar dacă, de fapt, atunci îl blestema pe Apollo?

Evangeline privea prin uşa întredeschisă cum Jacks se întorcea înspre foc. Pentru o clipă, tot ce putea Evangeline să vadă era cum îşi mişca umerii de furie zicând:

— E vina ta dacă moare.

— Nu va muri dacă o duci de aici cât de repede.

LaLa îşi termină paharul cu vin.

— Poţi s-o ţii în siguranţă? adăugă ea.

Jacks privi înspre ea.

— Nu te uita aşa la mine. Te-am văzut cum erai când ai ajuns şi o ţineai pe după umeri.

— Cum arătam?

— De parcă ai omorî pentru ea.

— Aş omorî pentru multe lucruri.

— Doar ai grijă să n-o omori *pe ea,* zise LaLa, v-am văzut cum vă uitaţi unul la celălalt. Noaptea trecută, când am intrat în sala de mese, m-am speriat de moarte crezând că o vei săruta în mijlocul petrecerii.

— Credeam că mă cunoşti mai bine de atât.

Privirea lui Jacks se dizolvă încet într-un zâmbet, apoi doar pentru o fracţiune de secundă păru să aibă din nou privirea primitivă cu care se uitase la Evangeline seara precedentă.

— Doar îi fac pe plac. Stai liniştită, nu *eu* o vreau. Tot ce vreau e să găsească pietrele.

— Şi crezi că eu sunt cea crudă.

Paşii LaLei se apropiau de uşă.

Evangeline se dădu înapoi încă un pas, apoi fugi înainte ca cei doi să îşi dea seama că trăgea cu urechea.

Dacă era câtuşi de puţină magie de bucurie în piatra de la gâtul lui

Evangeline, atunci nu funcţiona, pentru că o durea – totul o durea. Credea că LaLa era prietena ei. Credea că LaLei îi păsa, dar se pare că LaLa era la fel ca Jacks – tot ce voia era să deschidă arcada.

Respiraţia lui Evangeline deveni greoaie pe când ajunse în sala de bal a conacului Slaughterwood.

Înaintea uşilor deschise, servitorii împărţeau pocale cu vin roşu şi mied dulce. Era mai bine să nu fi luat unul – trebuia să găsească piatra adevărului şi a tinereţii înainte ca Apollo sau Tiberius să o găsească.

Dar Evangeline voia doar să bea până se simţea mai bine sau până nu o mai interesa că totul se înrăutăţise dintr-odată şi nu mai putea avea încredere în nimeni.

Luă un pocal şi îl dădu pe gât repede, apoi îl înlocui cu altul ca să fie sigură că are destul de băut.

În seara asta, pocalele erau din lemn, mânerele fiind decorate cu viţe de bronz şi flori care miroseau a mere şi sânge.

Începu să devină nesigură pe picioare.

Mirosul o făcea să se gândească la biserica Prinţului Inimilor, dar, din fericire, Jacks nu venise încă în sala de bal. Chiar nu voia să îl vadă.

LaLa o rănise, dar era şi mai afectată de spusele lui Jacks.

„Doar îi fac pe plac. Stai liniştită, nu *eu* o vreau. Tot ce vreau e să găsească pietrele.”

Cuvintele acestea o făceau să se simtă atât de naivă. Îşi spusese în mod repetat să nu aibă încredere în el. Îşi spusese că nu îi pasă, dar o parte din ea chiar începuse să creadă că el nu voia să o ţină în viaţă doar ca să deschidă arcada.

Chiar şi acum, după ce îl auzise zicându-i LaLei că nu îl interesa şi că nu o voia – că nu risca să o omoare pentru că doar se prefăcea că o place –, tot voia să creadă că minţea.

Evangeline luă încă o gură mare din pocal şi îşi croi drum prin mulţime, dorindu-şi să se piardă printre oameni.

Din fericire, nu era singura vulpe din sală. Mai erau câteva femei îmbrăcate în vulpi cu rochii pastel, sau chiar îmbrăcate în costume de vulpe cu urechi şi cozi. Costumul de arcaş era la fel de popular. Evangeline nu recunoscu uşor alte cupluri, dar văzu câţiva Wolfrici şi Honore, Vengeanşi şi Glendore, sirene – şi câţiva tritoni – cu tot cu marinari captivi, cu cămăşi umflate, care arătau de parcă erau scoşi din arcada de la intrarea în Nordul Magnific. Mai era o fată îmbrăcată în Soare, care dansa cu altă fată

îmbrăcată în Lună. În mijlocul tuturor era un tânăr chipeş îmbrăcat într-un costum de dragon care învârtea o fată care arăta ca o comoară strălucitoare.

Poate că se trăgea de la vinul care îi circula prin vene, dar, pentru o clipă, Evangeline nu se simţea de parcă era într-o sală de bal, ci de parcă se afla în mijlocul a o sută de poveşti. Poveşti de dragoste, tragedii şi poveşti cu sfârşituri pierdute în timp. Dintr-odată, îi dispărură şi grijile, îndepărtate de un sentiment de parcă viaţa ei era una din poveşti. Cunoştea vag această emoţie, dar până atunci n-o lovise enormitatea faptului.

Se căsătorise cu un prinţ, era parte dintr-o profeţie şi, chiar acum, căuta pietre magice care ar putea schimba soarta lumii. Desigur, oamenii ar putea spune poveşti despre ea – deja făceau asta –, doar că nu i-a trecut prin cap că aceste poveşti erau nişte lucruri mai mari, părţi din istoria care se forma.

Dar, spre deosebire de alte personaje destinate pierzaniei din jurul ei, Evangeline încă avea şansa de a găsi finalul fericit al poveştii ei.

Nu conta că şansele erau împotriva ei, nu cu toate blestemele, trădările şi prinţii ucigaşi şi mincinoşi. Nimic din lucrurile astea nu însemna că ea era dată pierzaniei. Evangeline credea că fiecare poveste avea posibilitatea unor finaluri infinite şi ea urma să le găsească pe cele fericite – odată ce găsea următoarele două pietre.

Prin toată sala răsunau vorbe entuziasmate.

— Uite cine a venit, şopteau voci urmate de cuvintele „tânăr, atractiv, singur”.

Apoi, zgomotos:

— Eva!

După o secundă, Luc se apropie de ea ţanţoş, cu o pană la pălărie şi o tolbă cu săgeţi cu vârfuri de aur în spate.

— Ştiam că tu vei fi vulpea.

Evangeline nu îşi putu reţine zâmbetul. Desigur, Luc era îmbrăcat în arcaşul din poveste, un gest care acum câteva luni i s-ar fi părut teribil de romantic – iar o parte din ea trebuia să recunoască că era foarte drăguţ din partea lui Luc. Chiar dacă Luc fusese blestemat de Marisol, transformat în stană de piatră de Jacks, apoi transformat în vampir, încă îşi păstra o parte din umanitate. *Spre deosebire de Jacks.*

— Cred că îmi datorezi un dans, zise Luc.

— Nu în seara asta, băiat vampir.

Evangeline împietri când auzi vocea joasă a lui Jacks. Apoi începu să tremure când îl văzu arătând ca un înger al morţii cu săbiile în spate.

— Dansul ăsta e deja luat, adăugă.

— Da, de mine.

Luc îşi arătă colţii.

Jacks doar râse. Suna foarte muzical şi se potrivea foarte bine cu vocea pe care Evangeline o auzea în cap.

„Îţi dau de ales. Dansează cu mine sau priveşte-mă cum îi tai capul cu una din săbiile astea."

Evangeline scrâşni din dinţi şi se uită la el.

„Aşa îţi faci rost de parteneri de dans tot timpul? Ameninţând că omori concurenţa?"

„Nu mă testa în seara asta, Vulpiţă."

Mâna liberă a lui Jacks se încordă, de parcă urma să ia una din săbii, dar apoi se încolăci posesiv în jurul taliei ei.

Pieptul i se strânse şi pulsul îi crescu, dar ştia că nu era de la Jacks. Era de la vin, de la piatra bucuriei şi de la furia pe care o simţea pentru toate felurile în care o trădase.

— Lasă-mă.

— Asta nu e o opţiune.

Ochii îi coborâră înspre ai ei, parcă din greşeală, de parcă voia să o ţină la distanţă, dar nu se putea abţine din a o trage aproape.

— Eşti în pericol din nou. Trebuie să plecăm.

— Nu, Jacks – nu merg nicăieri cu tine. V-am auzit pe tine şi pe LaLa. Am auzit tot. Ştiu ce i-a făcut lui Apollo. Ştiu că nu ai vrut să îmi zici. Şi ştiu că…

Încercă să îi comunice şi că ştia că el nu voia să o atingă, dar nu reuşi să pronunţe aceste cuvinte. În schimb, îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl împinse.

Apoi se întoarse şi o rupse la fugă.

30

Sala de bal se învârtea cu ea. Muzicienii cântau la vioară pe tavan, dansatorii pluteau prin aerul îmbibat cu vin şi paietele LaLei erau peste tot. Cel puţin aşa i se părea totul lui Evangeline în timp ce fugea de pe ringul de dans şi departe de Jacks.

O văzu pe LaLa de braţ cu Robin cu coada ochiului. El arăta minunat acum că ea i se alăturase. De când părăsise camera lui Jacks, LaLa îşi schimbase pocalul cu un trident şi nervii cu un zâmbet larg. Evangeline se întreba dacă era totul doar o şaradă, la fel cum fusese prietenia lor. Oare LaLa era ca Jacks şi o folosea pe Evangeline ca să facă rost de ceea ce voia din Arcada Valory?

Evangeline nu voia să creadă asta – nu părea adevărat. Dar era ameţită de vin, era îndurerată şi îi era greu să gândească raţional. Tot ce ştia era că nu credea că mai putea rezista încă unei trădări. Voia doar o persoană în care putea avea încredere. Atât de mult cerea?

— Arăţi de parcă ţi-ar pica bine o gură de aer curat, spuse Petra.

Îşi încolăci braţul de al lui Evangeline înainte ca ea să dea din cap.

Petra era îmbrăcată într-una din persoanele pe care Evangeline nu le recunoştea. Purta o rochie din zale, cu decolteu şi o diademă de argint foarte subţire pe cap.

— Hai cu mine, insistă ea, ştiu o ieşire secretă.

Evangeline avea un nod în stomac în timp ce Petra o conducea înspre o fântână din care curgea mied. Nici acum nu îi plăcea de ea şi nici nu avea încredere în ea, dar dacă rămânea în sala de bal, Jacks o prindea din urmă. Nu era sigură de ce nu reuşise să o găsească încă, dar Evangeline nu îndrăznea să privească în urmă ca să afle. Va vorbi cu el din nou când camera nu se va mai învârti cu ea şi când se va simţi mai stabilă pe picioare. Căci acum, ar fi mult prea uşor pentru el să o dea pe spate.

— Unde e acest pasaj secret? se interesă ea.

— Chiar aici, răspunse Petra.

În capul lui Evangeline, totul se întâmpla destul de repede. Mai-nainte erau la marginea ringului de dans, apoi erau la băncile celor care nu aveau cu cine dansa – goale din moment ce asta nu era genul de petrecere la care

erau invitaţi oamenii care nu dansează.

— Cred că asta e.

Petra puse mâna pe unul din picioarele unei bănci şi trase. Din perete, se deschise o uşă secretă.

— Pe aici, zise repede, de parcă şi ea era pe fugă.

Evangeline simţi un junghi de nelinişte. Dar în loc de pietre umede şi pânză de păianjen, pasajul era luminat. Pereţii albi erau mărginiţi de torţe sculptate în forma membrilor familiei Slaughterwood.

Sau, cel puţin, Evangeline spera că erau doar sculpturi. Câteva arătau atât de reale încât era uşor să îşi imagineze că acei membri erau, de fapt, înmormântaţi în pereţii albi.

Îşi încetini paşii, dar Petra o prinse iar de braţ şi o trase după ea.

— De unde ştii de pasajul ăsta? se interesă Evangeline.

— Oh, am venit în vizită pe aici de sute de ori, şopti ea.

— Credeam că ziceai că eşti norocoasă că te-au invitat la petrecerea asta?

— Am minţit, se crispă Petra, adică – eu doar…

Se bâlbâi, de parcă nu era obişnuită să dea explicaţii.

— Vin la petreceri aici de dinainte să te naşti tu, completă ea.

Evangeline simţi alt nod în stomac. Apoi simţi piatra bucuriei cum o arde pe sub haine. Până acum nu simţise atâta putere izvorând din piatră, dar acum era de parcă piatra se trezea. O putea simţi însufleţindu-se cu putere, dar această putere nu îi oferea bucurie sau veselie, precum se aştepta. Simţea arsura fierbinte a *adevărului* – purta piatra adevărului – şi o auzea zicându-i să iasă de acolo, să plece, să fugă, să fugă pentru că era în joc viaţa ei.

Lumea nu se mai învârtea şi ea regreta că nu se gândise mai bine la ce urma să facă.

Îşi imagina că atunci când Jacks o găsea, el va fi satisfăcut să o vadă admiţând că el avusese dreptate. Acum, avertismentul lui cu privire la Petra părea puţin mai valid.

Îşi eliberă braţul din strânsoarea Petrei.

— Mă duc înapoi la bal.

— Nu, Evangeline. Mă tem că nu te duci.

Petra scoase un cuţit şi încercă să o înjunghie pe Evangeline în inimă.

Evangeline sări înapoi, abia ferindu-se.

— Ce faci?

— Nu sunt o persoană rea – dar nu vreau să mor.

Petra încercă din nou şi poate chiar ar fi nimerit, dar rochia din zale o încetinea.

Evangeline se feri din nou şi încercă să o prindă pe Petra de încheietură. Mai degrabă ar risca să fie tăiată la mână decât la gât. Dar părul Petrei era peste tot. În loc de lamă sau de încheietură, Evangeline înşfăcă o mână de păr de lumina lunii.

Trase doar o dată, şi rămase cu întreaga coamă de lumina lunii în mână.

Evangeline era şocată. Era fals. Părul adevărat al Petrei era o grămadă roz cu şuviţe trandafirii şi aurii.

— Părul tău! Este…

Evangeline urma să zică că este la fel ca al ei, dar Petra nu îi dădu ocazia.

Scoase un al doilea cuţit.

Evangeline aruncă peruca în faţa Petrei, câştigând puţin timp. Raţiunea îi zicea să fugă, dar se cam săturase de oamenii care încercau să o omoare. În loc să fugă, se aruncă asupra Petrei, prinzând-o de încheieturi în timp ce Petra nu putea vedea.

— De ce încerci să mă omori?

Piatra pe care o purta Evangeline se aprinse din nou după întrebare.

Petra se agită, încă ţinând ambele cuţite, şi îşi scutură peruca din faţă. Transpiraţia îi lipise părul natural de frunte şi furia i se citea pe toată faţa, în timp ce se lupta atât cu Evangeline, cât şi cu puterea pietrei.

— Ştiu că şi tu eşti o cheie şi, dacă nu te omor, o să mă omori pentru piatra mea.

— Ce piatră ai?

— Piatra fericirii – ah…

Petra privi înspre lănţişorul de la gâtul lui Evangeline.

— Nu-mi mai pune întrebări!

— Nu mai încerca să mă omori – nu sunt inamica ta.

— Ba da, eşti.

Petra îşi lăsă umerii şi, pentru o clipă, se opri din luptă.

— Am fost exact ca tine cândva. Am fost căsătorită cu un prinţ până am fost acuzată de o crimă pe care nu am comis-o. Apoi am aflat de profeţie şi credeam că eram specială – că totul mi s-a întâmplat cu un motiv. Eu eram cheia – singura fată încoronată cu aur rozaliu, care putea deschide Arcada Valory.

Dădu din cap şi râse amar.

— Dar niciuna dintre noi nu e specială, Evangeline. Suntem doar unelte pe care le folosesc alţii. De fapt, pun pariu că nici măcar nu te lasă să foloseşti pietrele pe care le-ai găsit. Haos nu m-a lăsat să o folosesc pe cea pe care am descoperit-o.

Evangeline încercă să nu reacţioneze. Haos îi spusese că ultima cheie murise – îi zisese că se întâmplase pentru că piatra norocului o făcuse neatentă. Dar Evangeline nu credea că Petra putea minţi când piatra adevărului era atât de aproape.

— De unde ştii că lucrez cu Haos?

— Pentru că şi eu am făcut-o. Am găsit pentru el piatra norocului, explică Petra, dar nu a avut încredere în mine când venea vorba de ea. A încuiat-o undeva ca să *o ţină în siguranţă,* în loc să *mă* ţină în siguranţă. Deci, când am găsit piatra tinereţii şi am realizat că pot rămâne tânără şi să trăiesc pe veci cu ajutorul ei, mi-am înscenat moartea şi am dispărut.

Zâmbetul ei răspândea un aer de triumf.

— Abia atunci am aflat ce pot face cele patru pietre împreună, dar pot să ghicesc că nu ţi-au zis nici asta, nu-i aşa? completă ea.

— De asta încerci să mă omori? Ca să poţi lua toate cele patru pietre?

— Nu!

Petra îşi dădu capul pe spate, complet ofensată.

— Vreau doar să îmi păstrez piatra. Îţi spun toate astea doar ca să ştii că nu poţi avea încredere în ei. Dar… Deja văd că eşti prea credulă.

În ochii ei se întrezări o fulgerare de tristeţe, chiar înainte să îşi apese întreaga greutate pe Evangeline şi să o izbească de perete.

Dinţii îi clănţăniră când se lovi cu capul de una din statui.

— Te rog, opreşte-te, imploră Evangeline.

Încă se străduia să o ţină pe Petra de încheieturi. Nu voia să o rănească, dar Petra nu voia să se oprească. O împinse iar pe Evangeline şi aproape că îi tăie obrazul cu unul din cuţite, în sfârşit dându-i forţă lui Evangeline să scrâşnească din dinţi şi să o izbească pe Petra cu pumnii de perete destul de tare încât să scape ambele cuţite.

Cuţitele făcură zgomot când aterizară pe podea şi alunecară în direcţii diferite.

Evangeline nu voia să ridice unul, dar Petra nu ezită să se arunce după celălalt şi să sară din nou asupra lui Evangeline. Refuza să se dea bătută. Evangeline se întreba dacă de asta o văzuse pe Petra furişându-se prin castel

noaptea trecută – dacă nu cumva ieşise, de fapt, din camera ei pentru că voia să o omoare în somn, şi nu din a lui Jacks.

Torţele licăreau cu fiecare pas pe care îl făcea Petra, fumul ridicându-se printre ele.

— Opreşte-te, te rog.

Mâinile lui Evangeline erau alunecoase de la transpiraţie şi groază, dar ridică celălalt cuţit şi îl ţinu ca pe un scut

— Chiar nu sunt o persoană rea, repetă Petra.

Pentru o clipă, chiar arăta de parcă îi părea rău, dar tot nu îşi încetini paşii şi nici nu lăsă cuţitul.

— Nu vreau să fac asta, dar în momentul în care te-am văzut aici, am ştiut…

Evangeline îşi împinse cuţitul înspre pieptul Petrei, chiar la marginea rochiei de zale.

Petra scoase cel mai groaznic sunet pe care Evangelihe îl auzise vreodată, sau poate era de la ţiuiala din urechile ei. În momentul în care împunse cu cuţitul o copleşi un val de regret şi groază. Nu voia să facă asta. Voia să îl scoată. Voia să repare totul.

Un râs bolborosit ieşi din gâtlejul Petrei în timp ce sângele îi ţâşnea din piept.

— Am fost odată ca şi tine… Dar acum eşti… Ca mine.

31

Lacrimile îi acoperiră obrajii lui Evangeline după ce dădu drumul cuţitului şi se îndepărtă de corpul Petrei. Cadavrul nemişcat stătea într-o baltă de sânge. Când crezuse că Apollo murise, nu era sânge deloc. Pur şi simplu el nu mai mişca.

Dar aici era sânge. Roşu, gros şi acuzator. Chiar şi cu cuţitul încă înfipt în pieptul ei, sângele se scurgea printre zalele rochiei pe podea.

Evangeline începu să tremure, sau poate că deja tremura.

O omorâse. Alesese viaţa ei peste a Petrei. Se întâmplase exact cum a prezis Jacks. A omorât pe cineva pentru pietre. Jurase că nu va omorî pe nimeni niciodată, dar atunci când a avut de ales, nu s-a oprit din a o face.

Da, Petra o atacase, dar nu flutura un cuţit când Evangeline o înjunghiase. Evangeline îşi duse mâinile înspre faţă, dar se opri când văzu că avea sânge pe ele. Se şterse de rochie, dar cumva înrăutăţi situaţia, de parcă încerca să se şteargă nu doar de sânge, ci şi de ce făcuse.

— Vulpiţă! răsună vocea lui Jacks acompaniată de sunetul paşilor grăbiţi.

Evangeline tremura şi mai tare. Nu voia să o găsească acum, mai ales nu aşa. Tremura şi era acoperită de sânge şi se simţea prea slăbită să dea ochii cu el. Totuşi, niciodată nu a fost atât de uşurată să îl vadă.

— Jacks…

Numele îi ieşi ca un scâncet. Ştia că nu era ceva salvator, dar ea nu voia un salvator în acel moment. Nu voia să o ţină cineva în braţe cât timp plângea, liniştind-o că totul va fi bine. Voia furie, voia mânie, voia să îi spună un asasin că a făcut exact ce trebuia.

— Ce s-a întâmplat?

Jacks îşi încetini paşii pe măsură ce se apropia, privind furios la balta de sânge în care se afla Petra, apoi către Evangeline.

— Am omorât-o, se plânse Evangeline.

Totul părea mult mai real după ce o spuse şi, dintr-odată, sentimentul de vinovăţie deveni prea puternic. Nu putea respira. Abia mai stătea în picioare. Apoi Jacks o strângea la pieptul lui. O ţinea ca pe un secret, strângând-o aproape de inima lui. Îşi reaminti de jurământul ei că nu îl va

mai lăsa niciodată să o atingă. Dar, dacă s-ar fi retras, simţea că ar fi început să plângă.

Evangeline se rezemă de el în timp ce una din mâinile lui îi aluneca în părul ei şi îi apăsa capul pe umărul lui. Cealaltă mână era în jurul taliei ei, strângând funda legată în jurul ei în pumn de parcă ştia şi el că, dacă o lăsa, s-ar face bucăţi.

Ea încercă să îşi oprească lacrimile, dar continuă să plângă până când îi udă cămaşa.

— Sunt o ucigaşă.

— E un cuţit în mâna ei, spuse Jacks, e clar că te-ar fi omorât ea pe tine dacă n-ai fi oprit-o. Nu ai făcut nimic greşit.

— Dar nu pare just.

— Niciodată nu e just.

Jacks dădu drumul fundiţei cu grijă şi începu să o mângâie pe Evangeline pe spate.

Evangeline inspiră adânc, tremurând toată. Credea că nu voia un salvator, dar poate o parte din ea avea nevoie de unul. Sau poate doar avea nevoie de *el*. Altă dată, s-ar fi simţit vinovată după acest gând, dar în seara asta omorâse pe cineva. În comparaţie, nu se simţea prea greşit să vrea ca Jacks să o ţină strâns în braţe până când holul, cadavrul şi toată noaptea asta îngrozitoare ar fi dispărut şi ar fi rămas doar ei doi.

Mâna lui Jacks se opri dintr-odată.

— Ar trebui să mergi înapoi în camera ta. Fă-ţi un bagaj pe care să-l poţi căra. Voi veni să te iau curând.

— Dar… Cum rămâne cu ea?

— Am eu grijă de corp.

Jacks îi dădu drumul.

Evangeline se simţi amorţită din momentul în care braţele lui nu mai erau în jurul ei. Era tentant să cedeze mai ales când se uită înspre Petra, care zăcea pe jos cu un halou de păr roz-auriu, exact ca al lui Evangeline. Nu mai sângera şi corpul îi era nemişcat, dar Evangeline încă îi putea auzi vocea acuzatoare.

„Am fost odată ca şi tine. Dar acum eşti ca şi mine.”

— Nu merită să te simţi vinovată, zise Jacks.

Ochii lui erau reci, mai degrabă argintii decât albaştri în timp ce privea corpul.

— Există eroi şi răufăcători. Ea a ales între cele două şi s-a ales cu

sfârşitul corespunzător, adăugă el printre dinţi.

Evangeline simţi că nu vorbea doar de Petra, ci şi de el însuşi.

— Ar trebui să pleci.

Pentru prima dată, Evangeline voia să îl asculte pe Jacks, dar nu putea pleca încă. Făcu un pas nesigur înspre corp.

Jacks se strâmbă.

— Era o altă cheie, spuse Evangeline.

— Mi-am dat seama, după păr.

— Avea şi o piatră – sau cel puţin asta zicea.

Evangeline nu se uită să vadă reacţia lui Jacks sau cum o privea în timp ce se aplecase înspre corpul neînsufleţit. Părea greşit să caute piatra pe corpul Petrei. Dar viaţa lui Evangeline şi cea a lui Apollo erau la mijloc.

Degetele îi erau stângace când îi dădu jos prima mănuşă. Evangeline spera să găsească un inel sau o brăţară, dar pe mâna Petrei nu era nicio bijuterie.

— Ce piatră zicea că avea? se interesă Jacks.

— Piatra fericirii.

Evangeline îi scoase şi cealaltă mănuşă şi i se făcu pielea de găină.

În jurul încheieturii se afla o manşetă aurie sclipitoare, iar în centrul ei strălucea o piatră de un albastru perfect, la fel ca ochii nepământeni ai lui Jacks.

Evangeline nu voia să o atingă. Se gândea că era periculoasă încă din seara precedentă, când aproape că o înnebunise de gelozie. Acum se gândea din nou la avertismentul lui Jacks de când ajunseseră la conac: „Dacă pietrele sunt aici, o să moară oameni la petrecerea asta”.

Acum cineva murise, dar nu era doar din cauza puterii pietrelor, ci pentru această misiune de a deschide arcada. Evangeline se întrebă iar oare ce se găsea înăuntru. Ce ar putea fi atât de valoros sau periculos încât trebuia să fie închis cu profeţii schimbătoare de vieţi şi pietre magice pentru care trebuia să omori?

— Evangeline, spuse Jacks blând, dar urgent, nu putem pierde vremea aici. Trebuie să mergi să-ţi faci bagajul. Am eu grijă de piatră.

Era atât de mult sânge pe rochia lui Evangeline. Una din vulpiţele brodate era acoperită de o pată mare şi roşie. Trebuia să o dea jos. Trebuia să se schimbe şi să îşi facă bagajul. Omorâse pe cineva şi, din cauza articolului lui Kristof, Apollo şi Tiberius ar putea fi pe drum încoace ca să o

omoare chiar acum.

Dar Evangeline se simţea copleşită.

Ce ar trebui să facă prima dată? Să îşi dea jos hainele însângerate? Să spele sângele care îi mânjea faţa şi mâinile? Sau să îşi facă bagajul? Ce îşi punea în bagaj cineva care fugea pentru a se salva?

Îşi adusese atâtea rochii pentru petrecerea LaLei, dar acum nu le va mai folosi.

Avea nevoie de o pelerină, de cizme şi…

În oglinda de pe dulapul ei văzu uşa deschizându-se.

Evangeline rămase nemişcată, sau cel puţin încercă, dar corpul îi tremura din nou când văzu o cizmă de piele intrând – una care nu îi aparţinea lui Jacks.

— Eva? Eşti aici?

Luc îşi băgă capul în cameră.

— Eram îngrijorat că…

Împietri când o văzu, ochii mărindu-i-se şi colţii ieşindu-i la vederea sângelui de pe rochia şi faţa ei.

Ea izbucni panicată:

— Luc, ar trebui să pleci…

— Dar sângerezi! Ce s-a întâmplat?

Părea îngrijorat, dar ochii îi ardeau de foame.

— Nu este al…

Înainte ca Evangeline să termine, pe Evangeline o trecură dureri pe şira spinării. O durea atât de tare încât nu putea respira. Se aplecă, abia reuşind să rămână pe picioare în timp ce simţea cum i se sfâşie pielea de pe spate.

— Eva!

Fulgerător, Luc o ţinu să nu cadă, dar asta nu oprea durerea.

O ardea, o durea, sângera.

Vedea cum lui Luc i se lungeau colţii, dar nu putea face nimic să se îndepărteze de el – se putea gândi doar la durere. Mai întâi, nu înţelegea ce se întâmplă. Se gândea că poate era pedepsită pentru că o omorâse pe Petra, dar apoi îşi aminti de Apollo şi de blestemul oglindirii. Cineva sigur îl tortura şi, implicit, o torturau şi pe ea. Simţea sângele cum îi curgea prin rochie în timp ce plângea de durere.

— Doamne, Eva, spatele tău…

Vocea lui Luc era groasă de foame şi mâna din jurul taliei ei era aproape arzător de înfierbântată.

— Pleacă de lângă ea! urlă Jacks din uşă.

Evangeline încercă să îi spună că nu Luc îi făcuse asta – Apollo era torturat şi trebuia să fie salvat –, dar putea doar să geamă.

— Hei, nu am fost eu! protestă Luc, dar vocea lui părea slabă şi îndepărtată, ceva a posedat-o.

— Apollo, mormăi Jacks.

— E posedată de soţul ei mort?

Luc o lăsă pe podea.

Jacks mârâi.

Evangeline se chirci. Spatele o durea prea tare ca să îi pese.

— Uită-te la mine, băiatule vampir, şi ascultă bine, sau Evangeline o să moară. Trebuie să pleci şi să-l găseşti pe Haos. Repede.

— Oh, e cam supărat pe mine acum. Se presupune că trebuia să stau departe de Eva…

— Nu mă interesează, îl întrerupe Jacks, Evangeline o să moară în seara asta dacă nu îi spui lui Haos să îl găsească pe Apollo, să îl salveze şi să se asigure că i se vindecă rănile. Poţi face asta?

— Da.

— Atunci ce mai cauţi aici?

Paşii grăbiţi ai lui Luc se auziră îndepărtându-se.

— Evangeline…

Vocea şoptită a lui Jacks suna de parcă era departe, dar sigur era lângă ea, pentru că îl simţea. Simţea cum mâinile lui reci alunecau pe sub picioarele şi gâtul ei cu grijă, în timp ce o sprijinea de el.

— Mă doare, Jacks.

— Ştiu, iubire. O să te duc undeva în siguranţă.

32

Alt val de durere îi înfioră pielea, făcând-o pe Evangeline să strige. Durea ca focurile iadului. Era cumva conştientă că muşca de ceva, dar se temea că era gâtul lui Jacks.

— E în regulă, spuse Jacks apăsat, sunt aici. Rămâi cu mine, Vulpiţă.

Continua să insiste ca Evangeline să rămână trează când tot ce voia ea era să leşine.

În unele minute, agonia era atât de intensă, încât nu putea respira. Durerea îi traversa întreg spatele. Membrele i se încordau şi strângea din dinţi. Apoi simţea cum Jacks îi aranja părul umed de pe frunte sau îi punea mâna rece pe obraz.

Capul i se clătina pe umărul lui. Erau pe o sanie şi ea era în braţele lui. O ţinea la piept cu mâna atât de jos pe talia ei, încât nu era chiar pe talie. Dar spatele ei era asaltat flăcări – orice o atingea, ardea.

— Aproape am ajuns, îi şopti.

Vru să întrebe unde merg, dar gâtul o durea prea tare de la ţipete. Tot ce putea era să întredeschidă ochii. Lumea era gri. Nu era noapte sau zi, ci doar gri. Gri ca moartea şi acoperită de o ceaţă care avea gust de fum.

Oare asta simţeai când mureai? Apoi sania se înclină în faţă, alunecând cu viteză pe un drum devastat, pe lângă un semn pe care scria „Bine aţi venit la măreţul conac Merrywood!”

Nu îi venea să creadă că Jacks o adusese aici. Nu îşi amintea de ce. O durea prea mult ca să gândească limpede, dar Evangeline ştia că acest loc nu era unul fericit, mai ales pentru el.

Gheaţa şi zăpada o făceau să tremure cu cât Jacks conducea sania mai repede, trecând pe lângă ruinele conacului şi intrând adânc în pădurea blestemată Merrywood. De fiecare dată când încerca să deschidă ochii, tot ce vedea erau copaci scheletici şi mai mult gri lipsit de speranţă.

Prima frunză verde care îndrăznea să supravieţuiască părea un miraj, o născocire a minţii ei, dar apoi mai era una, şi încă una. Un acoperiş de un verde frumos. Peste tot pe unde se uita vedea soare, copaci acoperiţi de zăpadă, păsări care ciripeau, iar ea se temea că îşi pierduse minţile.

Urmară flori în culori aprinse, galben, roz şi albastru-deschis. Descriau

un drum care cobora înspre o vale cu un han, un lac şi un semn vechi pe care scria „Bine aţi venit în Vizuină!”

Numele nu îi părea cunoscut. Sigur nu era o Mare Casă, sau poate nu îşi amintea.

Sania trecu pe lângă mai multe semne cioplite ce duceau înspre locuri pe care nu le putea vedea prea bine, până când se opriră la un han care părea ireal. Sigur era parte dintr-un vis.

Acoperişul era acoperit de ciuperci enorme cu pălărie roşie, deasupra cărora dormeau nişte dragoni micuţi. Apoi erau florile de mărimea copiilor mici, cu petale colorate în fiecare nuanţă, care păreau să se ridice în timp ce se apropiau cei doi.

Jacks o luă pe sus dintr-o mişcare şi o cără înăuntru.

Pielea începu să o gâdile de la căldură, invitând-o să ţină ochii deschişi. Avea loc o luptă – corpul ei rănit o implora să se odihnească –, dar ea voia să ştie de ce mirosea a cidru cu arome, a pâine proaspătă şi cum de se simţea ca acasă, deşi, chiar şi în starea în care se afla, era sigură că nu mai fusese în acel loc.

Lângă uşă domnea un ceas vopsit în culori aprinse şi cu pendule decorate cu nestemate. În loc de ore, păreau că avea nume de mâncare şi băutură. Lucruri precum „Pacheţele de Carne”, „Tocană de Peşte”, „Tocană Misterioasă”, „Pâine Prăjită şi Ceai”, „Terci”, „Bere”, „Mied”, „Vin”, „Cidru”, „Plăcintă cu Miere”, „Tartă cu Frăguţe”, „Prăjituri cu Fructe de Pădure”.

Aproape că se aştepta ca un barman cu barbă lungă şi râs vesel să îi întâmpine atunci când intrară, dar se auziră doar cizmele lui Jacks traversând podeaua.

„Ce e locul ăsta?” se întrebă ea.

Jacks nu răspunse şi nici măcar nu dădea semne că i-a auzit gândul în timp ce urca scările. Orice magie era aici, probabil că le întrerupsese conexiunea, sau ea era prea slăbită.

Erau aprinse lumânări şi în şemineu ardea focul, dar nicio persoană nu se afla prin preajmă. Imagini de basm acopereau fiecare uşă de la etajul al doilea: un iepure cu o coroană, un cavaler care ţinea o cheie în formă de stea, un goblin care arunca cu dulciuri.

Jacks o cără grăbit pe lângă toate. După încă două seturi de scări ajunseră la nişte uşi de sticlă care duceau înspre un pod arcuit, chiar şi mai vechi, către o pădure deasă şi acoperită de zăpadă.

— Mai stai cu mine încă puţin, îi şopti el deschizând uşile.

Evangeline îşi apăsă capul pe pieptul lui, pregătindu-se de întoarcerea frigului, dar, în loc de gheaţă, simţi doar nişte răcoare, ceea ce o reconforta puţin.

Tot atunci realiză că, deşi încă simţea durere, loviturile sau biciuirile încetaseră de când ajunseseră în locul acela. Se întreba dacă era vreun nou fel de magie care se afla doar aici, sau dacă Apollo era îngrijit. Îşi aminti că Jacks îl pusese pe Luc să îl roage pe Haos să îl salveze pe Apollo, iar ea spera că aşa se întâmplase.

Mai multe păsări de iarnă ciripeau vesele când ei ajunseră la capătul podului, unde se afla o uşă rotundă ascunsă în scoarţa unui copac.

Jacks inspiră adânc şi Evangeline simţi cum i se mişca pieptul în timp ce trecură pragul într-o cameră mică. Nu erau lumânări sau vreun foc, dar cumva, acest loc era cald şi luminat de lumina soarelui care intra prin toate geamurile. Existau atât de multe geamuri aşezate cu grijă între ramuri, făcând dificil să vezi unde începea şi unde se termina sticla.

Poate exista şi ceva mobilă, dar privirea îi era atât de înceţoşată, încât îi era greu să o distingă.

Patul arăta ca nişte petice vechi cu forme şterse. Jacks o aşeză cu grijă cu capul pe o pernă, pe burtă. Păturile erau la fel de moi precum arătau, dar tot se plângea de durerea care îi traversa spatele rănit.

— Îmi pare rău, Vulpiţă.

Îi aranjă părul de pe frunte şi atingerea lui se simţi ca un vis de la febră. Sau poate chiar murea şi de asta Jacks era atât de dulce.

— Mă întorc imediat.

Vocea lui era blândă.

Ochii ei se închiseră, apoi auzi paşii – uşori, de parcă nu voia să o trezească.

Până la urmă începu să clipească. Se aştepta să vină înapoi cu vreun fel de doctor, dar era doar Jacks cu braţele pline de provizii.

Le aranjă pe podeaua de lemn, aproape de pat, apoi îi dădu cu grijă părul de pe umeri şi de pe spate.

— Trebuie să-ţi tai rochia.

Acesta fu singurul avertisment înainte să audă cum un cuţit îi tăia rochia îmbibată de sânge de la omoplaţi până la talie.

O clipă uită să respire.

Ameţi şi mai tare când simţi mâinile lui Jacks decojindu-i rochia de pe

spate. Procesul era chinuitor de încet. De mai multe ori, Jacks sufla printre dinţi, iar ea îşi imagina în ce hal îi arăta spatele. Dar el nu zicea nimic despre asta. Doar continua să îi cureţe rănile, ştergându-le cu cârpe răcoroase şi umede. O durea de fiecare dată când îi atingea vreo rană, dar apoi degetele lui o linişteau când îi mângâiau părţile fără răni ale coastelor ei, alteori cu pumnii, alteori cu vârful degetelor. Ea încerca să nu gâfâie.

— Te pricepi, mormăi ea, de obicei călătoreşti cu fete care au fost biciuite?

Asta îl făcu să râdă uşor.

— Nu.

Apoi, încet, în timp ce îi plimba cârpa de-a lungul spatelui, chiar deasupra taliei:

— Ai fi geloasă dacă aş face-o?

„Nu sunt o persoană geloasă”, voia Evangeline să spună, dar, în schimb, îi ieşiră alte cuvinte.

— Desigur.

Jacks râse, de data asta mai tare.

O trecu un val de ruşine.

— Nu asta voiam să zic.

— E în regulă. Dacă te-aş găsi aşa cu un alt bărbat, probabil l-aş omorî.

Mâinile lui Jacks apăsară mai tare când ajunse la umerii ei şi, una câte una, rupse mânecile rochiei, până nu mai rămase nimic din ea.

Ea scoase un sunet undeva între un suspin şi un ţipăt.

— Chiar era necesar?

— Nu, dar toată lumea ar trebui să vadă cum e să le fie rupte hainele de pe ei măcar o dată.

Se gândea că Jacks voia doar să îi distragă atenţia de la toată durerea, dar roşi toată de la obraji până la piept.

Crezu că îl vede pe Jacks zâmbind cu colţul ochiului.

Iar pentru o clipă, nu mai simţi nicio durere.

Plecă de lângă ea şi reveni după câteva clipe cu o grămăjoară de cârpe împăturite, care miroseau ca pădurea, curate, proaspete şi lemnoase.

— Vei vrea să îţi pui braţele pe asta.

— De ce?

— Trebuie să te bandajez.

Simţit un gol în stomac, pentru că ştia ce însemna asta: ca să o îmbrace înapoi, trebuia să o acopere cu cârpele peste stomac şi peste *pieptul* ei.

— Pot să închid ochii, zise el, dar apoi va trebui să te pipăi.

Evangeline simţi nişte fluturaşi pe lângă sentimentul ciudat că, spre deosebire de comentariul de mai devreme, Jacks nu glumea de data asta. Gândul o ameţi puţin, dar se sprijini cu coatele de grămăjoara de cârpe.

Închise ochii o vreme, dar îi simţea respiraţia pe gât în timp ce plutea deasupra spatelui ei şi mâna lui rece pe stomacul ei gol. O ajută să se ridice de pe saltea, gândul îi zbura la degetele lui pe pielea ei goală.

— Nu uita să respiri, Vulpiţă, sau bandajele o să fie prea strâmte.

Respiră şi încercă să se concentreze la zăpada care cădea de cealaltă parte a geamului precum penele, nişte fulgi de vis plutind în jos în timp ce Jacks înfăşura materialul în jurul ei. Era grijuliu cu bandajul, dar mai puţin cu mâinile – de fiecare dată când o înfăşura, Evangeline îi putea simţi vârfurile reci ale degetelor cum îi ating stomacul, coastele şi ocazional sânii.

Fiecare atingere o electrocuta şi, înainte să îşi dea seama, voia să i se lase. Era absurd – ea era rănită şi el doar îi îngrijea rănile. Dar nu se simţea aşa; se simţea mai mult de atât. Sau poate doar ea voia să fie mai mult – poate îl voia *pe el.*

Încercă să alunge gândul. Nu îl putea dori pe *Jacks,* dar era greu să se gândească la toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse în timp ce continua să o bandajeze. Îi simţea respiraţia pe gât şi, pentru o clipă, îşi dori ca povestea lor să aibă alt final.

Apoi urmă un val copleşitor de vinovăţie pentru că îşi aminti cum Apollo îi spusese că voia să încerce.

Şi din nou mâna lui Jacks, şi îşi dori să fi fost Jacks cel pe care încerca să îl salveze, şi nu Apollo.

Închise ochii din nou, blocând toate gândurile legate de Jacks şi silindu-se să se gândească doar la Apollo – sau, mai degrabă, la orice în afară de Jacks. Când îi deschise iar, se concentra pe ramurile care formau pereţii încăperii. Abia atunci observă o linie verticală cu semne făcute în lemn, genul de semne care măsoară creşterea copiilor.

Păreau să fie cam cinci ani de măsurători, cu cinci nume cioplite lângă:

Aurora
Lyric
Castor
Jacks

Nu era sigură ce o făcu să se oprească – faptul că numele lui era pe perete sau că în timpul ultimului an apăruse un alt nume: *Arcaşul.*

33

Senzaţia de ameţeală a lui Evangeline se înrăutăţi. Dacă numele lui Jacks era pe perete, pe lângă *ceilalţi* membri ai Celor Trei Merrywood, asta înseamnă că spunea adevărul. Chiar nu era unul din Cei Trei Merrywood.

Era şocată că Jacks fusese atât de onest, dar simţea şi o oarecare dezamăgire că ea nu avea dreptate. Dar poate că nu greşea cu totul. Chiar dacă Jacks nu a făcut parte din Cei Trei Merrywood, era clar că fuseseră prieteni. Sigur veniseră toţi aici de sărbători. Poate tot ce se întâmplase în trecut avea de-a face cu motivul pentru care voia să deschidă Arcada Valory.

Ca să deschidă arcada, Jacks i-a dat viaţa peste cap, a adus-o în Nord, a blestemat pe cineva ca ea să se căsătorească, a transformat-o într-o fugară şi, fără îndoială, a mai făcut nenumărate alte lucruri, iar ea voia să ştie de ce.

Niciodată nu îi răspunsese înainte, deci se îndoia că i-ar spune acum. Dar poate ar putea să-l facă să dezvăluie ceva ce i-ar putea da un indiciu în legătură cu intenţiile lui.

— Poţi să îmi spui ce-i cu numele de pe pereţi?

Degetele lui Jacks se opriră.

— Am uitat că erau acolo.

Începu să fie puţin mai brusc în procesul de bandajare. Evangeline se crispă când el trase de material.

Dar nu se dădu bătută.

— De ce sunt numele acolo? insistă ea.

— Acolo ne măsuram înălţimea.

— M-am prins de asta, Jacks. Sunt curioasă ce legătură era între voi. Ai spus că nu făceai parte din Cei Trei Merrywood, dar nu mi-ai spus că ai fost prieten cu ei.

— Am fost prieten doar cu Lyric şi cu Castor.

— Şi Aurora şi arcaşul?

— Aurora a fost un parazit şi nu aş zice că arcaşul mi-a fost prieten.

Jacks termină cu bandajatul şi o legă destul de strâns cât să îi taie răsuflarea.

— De ce…

— Ar trebui să dormi, o întrerupse.

— Nu mai sunt obosită, minţi ea.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tocmai ai fost biciuită.

— Exact, şi mă simt foarte trează.

De fapt era copleşită de oboseală. Adrenalina se evaporase când Jacks îşi luă mâinile de pe ea.

— Dacă vrei să mă culc, spune-mi o poveste.

— Asta nu e o poveste de adormit copiii, Vulpiţă.

— Majoritatea basmelor nu sunt aşa.

Ridurile dure din jurul gurii lui Jacks se adânciră.

— Nu e niciun basm. Basmele au eroi, dar toţi eroii au murit în acea zi la conacul Merrywood.

Jacks privi înspre semnele de pe perete. Privirea îi alunecă în gol, făcând-o să creadă că trecutul nu era un loc pe care el îl vizita des.

— Toţi eram puţin ca tine pe atunci, destul de nătângi cât să credem că dacă făceam lucrul corect, atunci totul avea să fie bine. Lyric era bun, Castor era nobil, iar eu…

Se opri şi dădu întunecat din cap, de parcă nu voia să se gândească la el cel de dinainte.

— Am încercat să fiu eroul în acea zi la conacul Merrywood, când Vengeance i-a atacat. Nu am fost acolo când s-a întâmplat. Când am ajuns, toată lumea era moartă, mai puţin Castor.

Evangeline observă cum pe faţa lui Jacks se citea regretul.

— Fusese înjunghiat în spate şi eu credeam că îl puteam salva. Mama lui, Honora, era cea mai bună vindecătoare din Nord şi credeam că, dacă l-aş putea duce la ea destul de repede, îl va putea îngriji, dar…

Pierdu şirul gândurilor. Se vedea pe faţa lui că nu a fost destul de rapid.

— Viaţa nu-i o povestitoare bună, iar eu nu sunt făcut să fiu salvator, completă el.

Jacks dădu să plece.

— Greşeşti.

Evangeline îşi întinse braţul şi îl luă de mână. Strânsoarea ei nu era atât de puternică pe cât i-ar fi plăcut. Epuizarea îşi făcea cunoscută prezenţa, dar se ţinu de el cât de tare putea. Voia să îi reamintească că el o ţinuse cât timp plânsese, că o cărase în timp ce sângera şi că îi bandajase rănile, dar capul îi era atât de greu încât tot ce putu să zică fii:

— În seara asta m-ai salvat pe mine.

— Nu, te-am oprit din a muri. Nu-i acelaşi lucru.

Jacks îşi retrase mâna şi plecă.

Evangeline nu îşi aminti când închise ochii, dar când îi deschise din nou, camera din copac era întunecată şi se temea că era singură. Nu ştia dacă Jacks se întorsese să o verifice după ce luase proviziile. Îi plăcea să se gândească că nu ar părăsi-o când era atât de rănită, dar făcuse lucruri asemănătoare în trecut.

— Jacks, şopti ea.

Când nu primi un răspuns, încercă mai tare.

— Jacks?

Podeaua de sub ea scârţâia, dar nu auzi nimic altceva. Era doar Evangeline, o grămadă de pături şi durerea mocnită.

Se ridică graţioasă. Întregul spate o durea şi nu putea ignora presiunea dinăuntrul ei care îi spunea că avea nevoie de o baie.

Încă o împingere ca să se pună în genunchi şi…

Îşi aminti că nu avea haine. Avea doar bandajele pe piept şi o pătură care tocmai îi căzuse de pe şolduri.

Era clar că Jacks se întorsese la un moment dat. Cu siguranţă el îi dăduse jos rochia plină de sânge cât timp dormea. Nu îl putea învinovăţi. Dar, dintr-odată, se simţi foarte uşurată că nu era acolo în timp ce cotrobăia prin pat, până când găsi ceva ce se simţea moale ca o cămaşă. El o fi lăsat-o. Mirosea a el – mere, magie şi nopţi friguroase, pline de lumină.

Chiar mirosea foarte bine.

Îmbrăcă încet cămaşa şi se ridică pe picioarele care îi tremurau. Nu erau lumânări care să o ghideze, dar, din fericire, cerul era înstelat, dar destul cât să o facă să vadă marginea camerei, unde o scară de funie veche ducea într-o cameră întunecată dedesubt.

Se simţea mai bine decât se aştepta, dar încă o dureau toate şi nu era nici pe departe destul puternică încât să poată coborî o scară.

Asta însemna că rămânea doar podul pe care o cărase Jacks.

Se pregăti pentru frigul care urma să îi învăluie picioarele goale, întunericul nopţii şi frica de a trece un pod fără să vadă bine pe unde păşea. Nu era pregătită pentru mulţimea de luminiţe care arătau ca stelele. O armată de sclipiri la miezul nopţii. Încălzeau aerul, îi gâdilau pielea şi o făceau să se simtă de parcă urma să înceapă o aventură.

Spera doar că această aventură avea şi o baie, pentru că nu avea nicio idee unde mergea, când ajunse la uşile de la capătul podului.

Spre deosebire de camera din copac, hanul era luminat şi la fel de cald cum şi-l amintea. Pe pereţi erau lumânări care ardeau vesele şi putea simţi căldura emanată de focul din şemineul deschis.

Nu ştia care era treaba cu locul ăsta, dacă erau luminile sclipitoare de afară sau crăpatul liniştitor al lemnelor din foc, dar cu fiecare pas pe care îl făcea, se simţea de parcă tocmai părăsise paginile poveştii traumatizante a vieţii sale ca să viziteze un tărâm pierdut de basm, unde timpul stătea în loc.

Ştia că nu putea rămâne aici pe veci, dar pentru o clipă, era bucuroasă că era rănită şi că avea nevoie de odihnă – pentru că nu era pregătită să plece.

Evangeline se simţi mai bine după ce reuşi să ajungă la baie. Era plăcut să se spele pe mâini şi pe faţă, apoi să se pieptene, deşi nu reuşi să aranjeze bine cosiţele roz şi auriu. Dar nu prea îşi putea face griji în legătură cu părul ei când se plimba purtând doar o cămaşă. Arăta precum cea pe care o purtase Jacks la petrecerea cu costume. Chiar dacă mânecile întunecate pe care el le suflecase până la coate îi atârnau peste mâini şi marginea de jos abia îi ajungea la coapse.

Trebuia să ajungă înapoi în camera ei înainte să-i vadă cineva goliciunea – pentru că sigur trebuia să fie cineva aici care să aibă grijă de foc.

Holul mirosea din nou a cidru de mere şi pâine caldă, făcându-i foame. Mirosul trebuia să vină de la taverna de lângă intrare.

Evangeline îşi muşcă buza. Deşi se simţea mai bine, îi era greu să urce şi să coboare patru etaje – ca să nu mai vorbim de faptul că era practic dezbrăcată. Dar pâinea şi cidrul miroseau destul de bine cât să o facă să nu bage în seamă acele griji.

După ce coborî încet, găsi o intrare drăguţă la parter. Putea vedea uşa rotundă prin care o cărase Jacks noaptea trecută. Pe ea erau sculptate ciuperci precum cele pe care le văzuse pe acoperiş. Cineva cioplise deasupra cuvintele „Vizuina: Han pentru Călători şi Aventurieri”.

În stânga uşii erau scările pe care tocmai coborâse. Lângă ele era zidul cu focul pe care îl văzuse de sus. Pe lângă erau cârlige în formă de ramuri, unde călătorii îşi puteau agăţa pelerinele şi armele – se părea că săbiile şi cuţitele nu erau permise în tavernă, care se afla în dreapta uşii principale. Intrarea era deschisă şi Evangeline putea mirosi cidrul dulce şi condimentat venind de acolo.

Mai întâi se apropie de ceasul straniu pe care îl observase seara trecută. Credea că doar i se păruse, dar era adevărat. Colorat viu, cu mâncăruri şi băuturi în loc de numere. Limba aurie care arăta ora era îndreptată înspre „Pacheţele”, minutarul arăta înspre „Cidru” şi secundarul arăta înspre „Plăcintă cu Miere”.

Evangeline simţi o poftă subită pentru plăcinta cu miere, dar, din nou, atenţia îi fu distrasă de altceva. În dreapta ceasului, cioplite în lemn, erau două nume: „Aurora + Jacks”.

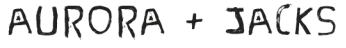

Simţi un gol în stomac.

— Te distrezi cotrobăind?

34

Evangeline se întoarse când auzi vocea lui Jacks. Voia să îi spună că era doar în căutare de pâine şi cidru – şi că nu era deranjată deloc să îi vadă numele lângă al Aurorei dar cuvintele pur şi simplu nu ieşiră.

Jacks stătea în faţa ei şi purta doar o pereche de pantaloni negri, coborâţi scandalos de mult pe şolduri. Evangeline se simţi ruşinată să îl vadă fără cămaşă. Formele abdomenului său erau parcă sculptate. Era perfect – mai puţin şirul roşu de muşcături de la umăr până la gât.

— Eu am făcut asta?

Îi reveni în minte că îl muşcase, dar credea că o făcuse doar o dată.

— Chiar nu-ţi aminteşti?

Jacks îşi aplecă capul într-o parte, iar ea putea să jure că o făcea doar ca să poată vedea mai bine locurile în care dinţii ei se înfipseseră în pielea lui.

Voia să spună că nu îşi amintea să-l fi muşcat de gât, dar, din nou, cuvintele refuzară să iasă.

— Le acopăr dacă îmi dai cămaşa înapoi.

Ochii lui Jacks sclipeau în timp ce îşi lăsă privirea să coboare peste nasturi, până la picioarele ei goale.

Îi era cald înainte, dar acum o ardea pielea. Nu credea că i-ar lua cămaşa, dar niciodată nu putea fi sigură cu Jacks.

Zâmbi jucăuş şi făcu un pas înspre ea.

— Vorbind de lucruri de care nu ne amintim, am o întrebare.

Trasă o linie în jos pe gâtul ei cu degetul şi o prinse de lănţişor.

Se simţi de parcă fusese aruncată într-un butoi cu apă rece. Cu tot ce se întâmplase, uitase că avea piatra adevărului.

— Nu! strigă ea.

Dar degetele lui Jacks erau mai rapide. Intrară pe sub cămaşă şi o făcură să suspine în timp ce scoase piatra aurie şi sclipitoare.

— Ce-avem aici, Vulpiţă?

Vocea lui avea un ton batjocoritor.

— E un cadou de la Luc? adăugă el.

— Nu!

Poate că ar fi râs de uşurare că nu ştia ce era, apoi din nou de strâmbătura

de pe faţa lui.

— Eşti *gelos* pe Luc?

— Credeam că am vorbit deja despre asta ieri. Mereu sunt gelos. La fel şi tu, răspunse cu un zâmbet.

Ochii i se îndreptară înspre numele de pe peretele la care se uita ea mai devreme.

„Aurora + Jacks”

AURORA + JACKS

Nu putea nega. Sentimentul nu era la fel de puternic ca atunci când se afla în preajma pietrei tinereţii. Era mai degrabă o pişcătură decât o arsură, dar era acolo. Nu ar trebui să fie geloasă. Aurora Valor era moartă şi, din ce îşi amintea Evangeline, circumstanţele morţii ei au fost tragice. Dar în fiecare carte pe care o citise, Aurora era descrisă mereu ca fiind cea mai frumoasă fată care trăise vreodată. Noaptea trecută, Jacks îi zisese lui Evangeline că Aurora fusese un parazit, dar aici numele lor erau legate.

— Ai fost îndrăgostit de Aurora?

— Nu. Nici nu ştiam că asta era acolo.

Chiar se încruntă, ceea ce o determină să se simtă puţin mai bine, dar o făcu să se simtă şi prostuţă.

Poate că Jacks o iubise pe Aurora cândva, dar asta nu ar fi trebuit să o deranjeze. Dar se părea că sentimentele delirante de atracţie pe care le experimentase atât de puternic ieri nu dispăruseră cu totul.

Poate era pentru că Jacks stătea mult prea aproape, doar cu o pereche de pantaloni, fără cămaşă – şi colierul, căruia încă nu îi dăduse drumul.

Probabil ar trebui să îi spună ce era piatra cu adevărat. Dar cu siguranţă ar încuia-o într-o cutie de fier şi încă mai avea atâtea întrebări pe care voia să i le pună.

Era mai bine să aştepte până când Jacks dădea drumul pietrei. Nu era prea sigură de cum funcţiona, dar îşi aminti că atunci când îi pusese întrebări Petrei, ea nu voia să răspundă, dar piatra începuse să se încălzească şi o constrânsese să spună adevărul. Dacă piatra se încălzea acum, Jacks putea să îşi dea seama că era magică şi să i-o fure.

— Îmi e foame, anunţă ea.

Apoi, trase piatra din mâna lui Jacks şi o luă înspre tavernă.

Taverna Vizuinii era la fel de primitoare ca restul hanului, cu multă mâncare, lumânări şi un perete plin de geamuri care se deschideau înspre un lac care părea să fie plin de stele, nu de apă. Totul era o sclipire şi deja se întreba cum arăta în timpul zilei.

Evangeline nu observase lacul când ajunsese, dar având în vedere starea în care se găsea atunci, se gândea că nu a observat multe lucruri.

Precum restul Vizuinii, taverna era goală, dar fiecare masă şi loc de la bar erau pline de mâncare. Evangeline putea vedea cum se ridica aburul din mâncare în timp ce ea şi Jacks se aşezară la o masă plăcută din colţ, lângă un geam în formă de triunghi care dădea înspre lacul înstelat.

Mâncarea se potrivea cu cea indicată pe ceas. Pe masă erau două boluri din lut, cu carne şi pacheţele, felii groase de pâine, căni cu cidru condimentat şi grămezi de frişcă şi farfurii cu plăcintă cu miere.

Totul mirosea nemaipomenit, precum cea mai bună mâncare de acasă şi cele mai dulci amintiri. Ştia că mai avea întrebări de pus, dar nu putu să reziste tentaţiei de a muşca dintr-un pacheţel perfect şi să bea o gură de cidru.

Jacks îi zâmbea, iar expresia ce se răsfrângea de pe buzele lui era de fericire.

— Îţi place?

— Da, gemu ea fără vreun pic de ruşine.

Nu îşi terminase pacheţelul, dar deja avea impresia că va fura un bol şi de la o altă masă.

— Tu ai făcut toate astea?

Jacks ridică dintr-o sprânceană.

— Crezi că eu fac de mâncare?

— Nu, cred că nu.

Chiar nu avea sens să fi făcut *atât* de multă mâncare.

— Încerc doar să îmi dau seama ce e locul ăsta.

Muşcă din plăcinta cu miere. Avea gust de vise.

— De ce totul se simte atât de diferit aici?

— Cu mult timp în urmă, înainte de căderea Valorilor, Vizuina a fost vrăjită ca să fie protejată de un pericol. Dar magia are de multe ori rezultate neintenţionate. În cazul Vizuinii, această vrajă nu doar a ţinut locul în siguranţă faţă de un pericol, ci l-a şi protejat de orice blestem şi l-a păstrat neschimbat de-a lungul timpului.

— Şi de asta e toată mâncarea asta pusă pe mese.

— Precum acele unui ceasornic, comentă leneş în timp ce rupse o bucată de pâine şi şi-o aruncă în gură.

Evangeline nu credea să-l fi văzut mâncând vreodată ceva în afară de un măr. De fapt, de când ajunseseră, nici nu îl văzuse mâncând vreunul. Asta o făcu să se gândească din nou la ce tocmai îi spusese despre Vizuină şi cum era protejată de toate blestemele. Nu era sigură că avea ceva de-a face cu merele lui Jacks, dar o determină să se întrebe alte lucruri.

— M-ai adus aici pentru că aş fi protejată de blestemul care mă leagă de Apollo? De asta s-au oprit loviturile când am ajuns?

Jacks încuviinţă.

— Mă gândeam că blestemul oglindirii ar fi pus pe pauză dacă ai fi aici şi speram să te vindeci mai repede. Magia Vizuinii e alimentată de timp – orele aici sunt ca zilele în alte părţi –, deci oamenii tind să se vindece repede.

— De ce nu m-ai adus aici mai devreme, când ai aflat prima dată de blestemul lui Apollo?

Jacks rupse altă bucată de pâine.

— Nu vin niciodată aici. Vizuina a fost casa mea cândva.

Ochii i se transformară într-un albastru rece.

Evangeline simţi dorinţa să-i spună că îi părea rău, dar nu era sigură de ce. Tot ce ştia era că i se rupse inima când el spuse cuvântul „casă”.

Ce se întâmplase? De ce se schimbase totul? Cum se transformase dintr-un băiat cu familie şi prieteni într-o Soartă? De ce nu mai voia să vină aici? Pentru ea, Vizuina era caldă şi minunată, dar pentru el era clar că nu era aşa.

— Când ai venit aici ultima dată?

— Chiar după ce am devenit o Soartă.

Expresia lui Jacks se schimbă odată ce rosti acele cuvinte.

Parcă privea cum se ridică o vrajă.

Focul trosnea şi taverna se încălzi în timp ce întreg corpul lui Jacks se încordă. Scăpă pâinea, îşi încleştă falca, îşi miji ochii înspre Evangeline, apoi, încet, îşi coborî privirea furtunoasă înspre lănţişorul de la gâtul ei. De data asta nu mai întrebă dacă era un cadou de la Luc.

— Cred că ai fost cam obraznică, Vulpiţă. Unde ai găsit piatra adevărului?

— Am luat-o din mormântul Glendorei Slaughterwood.

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată opri.

Apoi, înainte să îl poată întreba altceva, i-o luă înainte.

— Şi nu te-ai gândit să îmi spui şi mie?

Părea rănit sau furios. Era greu de spus.

Simţi un junghi de vinovăţie, dar nu atât de vinovată după ce îşi dădu seama că folosea puterea pietrei împotriva ei, forţând-o să spună adevărul.

— M-am gândit să îţi spun, dar nu voiam să mi-o iei.

Mâna lui se mişcă cu o viteză fulgerătoare peste masă şi prinse piatra în pumn. Pentru o clipă, ea crezu că i-o va smulge de la gât.

— Nu, te rog…

Întreg corpul i se încordă şi îi mai scăpă un adevăr pe care nu voia să îl spună.

— Vreau doar să te înţeleg, Jacks.

O privea de parcă făcea ceva greşit. Expresia feţei sale se relaxă, de parcă îi era milă de ea, apoi rupse piatra de pe lănţişor.

— Jacks!

Se ridică şi fugi după el afară din tavernă, dar era prea rapid şi pe ea încă o încetineau rănile. Nu l-ar prinde niciodată. O parte din ea nu voia să îl prindă, nu când era atât de supărat.

Dar nu putea să îl lase să scape. Nu era sigură cât de aproape trebuia să fie ca piatra adevărului să funcţioneze, dar mai avea o întrebare la care avea nevoie de confirmare. Strigă după el în timp ce fugea din tavernă.

— De ce vrei să deschizi Arcada Valory?

Un mârâit frustrat ieşi din gâtlejul lui Jacks. Paşii i se opriră chiar în afara uşii. Apoi, aproape prea încet ca să îl audă, zise:

— Nu vreau să o deschid deloc.

35

Jacks nu voia să deschidă Arcada Valory. Doar la asta se putea gândi Evangeline când el dispăru în sus pe scări.

Revelaţia era atât de neaşteptată şi de neînţeles, încât Evangeline se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun. Spatele o durea din nou şi capul i se învârtea de la veştile noi.

De obicei, Jacks schimba adevărul în loc să mintă, dar înainte îi spusese foarte clar că voia să deschidă Arcada Valory, nu-i aşa?

Evangeline putea să jure că o zisese, dar când se gândi la ultima dată când îl întrebase despre asta, îşi aminti că îi răspunsese doar cu: „Sunt flatat că eşti atât de interesată de ceea ce vreau eu”.

Se gândi şi mai departe în trecut, la prima dată când aflase de existenţa Arcadei Valory. Îl întrebase pe Jacks ce era, iar el îi răspunsese că nu conta. Dar niciodată nu zisese clar că nu voia să o deschidă. Ceea ce o aducea la aceeaşi întrebare: ce voia Jacks de fapt?

În hol bătu ceasul cu mâncarea şi limba care arăta „Cidru” se mută la „Mied”. Sub ochii ei, cana pământie din faţa ei se transformă într-un pahar înalt plin cu lichid auriu sclipitor de culoarea pietrei pe care Jacks tocmai o luase de la ea. Din nou, o lovi precum un trăsnet, tare, electric şi dureros. Jacks nu voia să deschidă Arcada Valory – voia doar cele patru pietre.

Tiberius spusese că, împreună, pietrele posedau mari puteri, şi Petra indicase că atunci când cele patru pietre sunt împreună, acestea sunt capabile de lucruri imposibile. Sigur Jacks voia doar această putere.

Oare ar lăsa-o măcar să deschidă arcada şi să-l salveze pe Apollo?

Având în vedere cât de repede luase cele două pietre după ce le găsise ea, dintr-odată se îndoia că plănuise vreodată să o lase să le folosească. Care era adevăratul motiv pentru care nu îi spusese lui Haos unde mergeau? Pentru că voia să păstreze pietrele pentru el însuşi?

Evangeline privea în jurul tavernei – nu era sigură dacă Jacks avea să se întoarcă curând, dar nu plănuia să stea acolo şi să îl aştepte.

Ultima sa revelaţie o lăsase cu mai multe întrebări decât înainte, dar aflase un lucru: Vizuina fusese casa lui Jacks. Dacă vreun loc ar putea avea mai multe răspunsuri despre Jacks şi ce urmărea de fapt, acesta era.

Şi ar fi fost drăguţ să mai găsească nişte haine.

Deşi nu era nimeni acolo, Evangeline tot se simţea puţin prea expusă în timp ce urca la etaj doar în cămaşa lui Jacks, începea să se simtă şi teribil de îndurerată, şi obosită.

Prima uşă pe care o deschise avea cioplită pe ea imaginea unui goblin care arunca cu dulciuri. Camera de pe cealaltă parte era chiar şi mai plăcută, decorată cu borcanele pline cu bomboane colorate. Pernele de pe pat arătau, şi ele, ca nişte dulciuri – bomboane, jeleuri şi bezele pufoase. Era tentată să se aşeze puţin, doar pentru o clipă. Aproape că putea auzi patul spunându-i „Dacă te vei culca aici, şi visele tale vor fi dulci”.

Dar Evangeline voia răspunsuri – şi haine – mai mult decât să doarmă.

După ce deschise o debara şi un birou gol, se duse înspre camera următoare. Pe această uşă era imaginea unui cavaler cu o cheie în formă de stea şi chiar mai multe stele locuiau înăuntrul camerei, atârnând de tavan şi acoperind păturile şi covoarele.

Trase cu ochiul în dulap – care avea mânere în formă de stele –, dar, din păcate, acolo nu erau nici haine şi nici răspunsuri la mistere.

— Chiar nu te dai bătută, nu? întrebă Jacks.

Se întoarse şi îl văzu în prag, cu mâinile încrucişate şi sprijinit de cadru.

Venise înapoi după ea – nu se aşteptase la asta. Părea supărat când plecase. Credea că se va izola iar şi va dispărea, dar uite-l aici, privind-o din pragul uşii.

Îşi luase o cămaşă curată – de un albastru fin, cu mânecile suflecate până la coate şi cu nasturii încheiaţi, mai puţin cei de sus, care îi dezvăluiau urmele de muşcături de pe gât. Mai devreme, îi păruse rău de ele, dar acum se gândea că le merita.

— M-ai minţit.

Ura că sunase mai degrabă rănită decât furioasă şi că expresia lui rece rămase neschimbată.

— În legătură cu ce? i-o întoarse leneş.

— Nu vrei să deschizi Arcada Valory.

Îl privea lung, sperând să ascundă cât de tare o durea această trădare.

— Vrei doar pietrele, adăugă ea.

Ridică un umăr, nonşalant.

— Mă gândeam că asta te-ar face fericită având în vedere cât de frică ţi-a fost să o deschizi.

— Dar trebuie să o deschid ca să găsesc leacul pentru blestemul

arcaşului. Măcar m-ai fi lăsat să fac asta?

Jacks nu răspunse, ceea ce, practic, însemna că nu.

Nu ar fi trebuit să o doară. Chiar dacă ar fi zis da, nu l-ar fi crezut.

Un nou val de oboseală o copleşi în timp ce făcea paşi înspre uşă.

Jacks îi blocă ieşirea.

— Lasă-mă să plec, Jacks.

— Ar trebui să te odihneşti, Vulpiţă. Pari obosită.

— Mă simt fantastic.

Măcar acum că nu mai avea piatra, putea minţi. Dacă bătea din picioare în timp ce spunea asta, era pentru că era furioasă, nu pentru că picioarele i se simţeau moi ca aţa.

Mai făcut un pas şi se legănă.

Jacks mârâi şi o luă pe sus.

Dintr-odată nu mai avea oase. Ştia că trebuia să se împotrivească, dar corpul refuza, interpretând greşit braţele lui ca un loc sigur. Ura că putea fi atât de blând şi să o facă să-şi piardă minţile în acelaşi timp. Era conştientă că avea nevoie de ea ca să găsească ultima piatră, dar nu era nevoie să o care. Ar fi putut-o lăsa într-o cameră de oaspeţi sau pur şi simplu s-o lase pe jos. Înainte o lăsase să se transforme în piatră. De ce nu putea fi la fel de lipsit de emoţii şi acum? Nu era nevoie să o ţină atât de aproape de pieptul său atunci când ieşiseră afară şi să o protejeze de frig.

— Încă sunt supărată pe tine, mormăi ea.

El oftă cât timp traversară podul.

— Credeam că mereu eşti supărată pe mine.

— Aproape că te-am iertat aseară.

— Asta ar fi dat dovadă de lipsă de judecată.

— Eram pe moarte şi…

Evangeline se opri când ajunseră în camera din copac.

Nu ştia de ce se certa cu el. Avea dreptate: ce i-a spus mai devreme despre pietre i-a confirmat că nu putea avea încredere în el. Dar, în ciuda faptului că era supărată pe el pentru că o minţise, pentru că o prostise iar, se simţea imposibil de atrasă de el. Nu conta că nu va ieşi nimic niciodată din asta. Dorinţa de seara trecută încă nu trecuse. Era chiar mai puternică. Nu putea crede că atracţia aceasta inexorabilă venea doar din partea ei.

Se uită în ochii lui imposibil de citit în timp ce o punea în pat.

— Încă mă vezi doar ca pe o unealtă?

Jacks se încruntă.

— Încerc să nu mă gândesc deloc la tine.

În visul lui Evangeline, Jacks stătea în umbre la capătul unui doc vechi din lemn, privind înspre acelaşi lac pe care îl văzuseră din tavernă, cel plin de stele. Doar că acum nu erau stele, doar cerul luminos, blocat în ultimele momente ale unui apus de soare, plin de nori roz şi raze luminoase galbene şi portocalii.

Îl privea cum arunca o piatră de-a lungul suprafeţei ca oglinda. Când aceasta dispărea, arunca alta.

Nu îşi ridică privirea în timp ce ea se apropia. Era cu spatele înspre un stâlp, părul lui era şaten-închis şi ciufulit.

Evangeline se opri din mers.

De la distanţă, credea că Jacks era în umbră, dar acum era clar că tânărul de la capătul docului nu era Jacks.

— E greu să-ţi dea cineva de urmă.

Tânărul se întoarse către ea şi, când îi văzu faţa, lui Evangeline i se tăie respiraţia.

Se gândea că îi părea cunoscut, dar poate pur şi simplu era incredibil de chipeş, cu falca ascuţită, sprâncene întunecate deasupra ochilor hipnotici şi un zâmbet fermecător care îi făcea inima să ţopăie veselă.

— Cine eşti?

Ignorându-i întrebarea, străinul chipeş sări în picioare dintr-o singură mişcare agilă. Hainele îi erau zdrenţuite, genul de haine făcute pentru aventurile în pădure, dar mişcările lui erau graţioase şi puţin ameninţătoare.

Evangeline simţi o furnicătură de pericol. Îşi spuse că era doar un vis, dar acesta era Nordul Magnific şi se temea că visele erau ca basmele, puţin adevărate şi prea puţin de încredere.

El îşi coborî privirea înspre picioarele ei dezgolite. Evangeline purta doar cămaşa lui Jacks şi roşi toată. Încercă să nu se dea de gol când îl întrebă din nou pe străin cine era.

Ochii lui sclipeau şi el îi zâmbi.

— De ce nu rămânem la Străinul Chipeş?

Se simţea şi mai ruşinată.

— Îmi poţi citi gândurile.

— Nu, dar e adevărul. Sunt incredibil de frumos.

Începu să meargă înspre ea, lăsându-şi capul pe o parte în timp ce o privea în ochi.

— Văd de ce lui Jacks îi place de tine. Semeni puţin cu ea, ştiai asta?

— Cu cine? întrebă Evangeline.

Străinul Chipeş îşi frecă bărbia.

— Nu ar fi fericit dacă ar afla că ţi-am zis, dar dacă nu ai grijă, o să ajungi şi tu ca ea.

— Despre cine vorbeşti? repetă Evangeline.

— Despre prima lui vulpe.

36

Păsările ciripeau şi soarele strălucea, dar tot ce voia Evangeline era să se culce înapoi şi să afle mai multe despre prima vulpe.

Îşi închise ochii, dar era prea în alertă şi deja avea presentimentul că ştia cine fusese cealaltă vulpe. Dacă era să dea crezare vorbelor Străinului Chipeş din visul ei, atunci Jacks chiar era arcaşul.

Evangeline se gândise la asta mai demult, dar renunţase la idee, chiar şi înainte să vadă numele lui Jacks scrijelit pe perete lângă al arcaşului. Acesta era lucrul care o făcea să aibă dubii faţă de ce îi spusese Străinul Chipeş.

L-ar fi întrebat pe Jacks, dar el nu era acolo. Mai mult de atât, înainte să aducă subiectul în discuţie, voia să fie sigură de asta. Tot ce avea erau cuvintele Străinului Chipeş.

Ultimul străin „de ajutor” pe care îl întâlnise – Petra – încercase să o omoare. Având în vedere numărul celor care încercaseră să o omoare în trecut, nu era absurd să excludă gândul că şi acest Străin Chipeş voia acelaşi lucru – să îi bage în cap idei care să o facă să nu aibă încredere în Jacks.

Evangeline se decise să abandoneze ideea cu totul şi să alunge toate gândurile legate de Străinul Chipeş în timp ce se dădu jos din pat şi coborî la tavernă ca să mănânce. Aproape că se aştepta ca şi partea asta din tavernă să fi fost doar un vis. Dar, la fel ca ieri, se aşeză la masă şi mâncarea apăru în faţa ei punctuală ca acele de ceasornic.

Singurul care lipsea era Jacks.

În timp ce mânca, se aştepta să îşi ridice privirea şi să îl vadă sprijinit de cadrul uşii.

Era tentată să se panicheze când îşi termină masa şi el tot nu apăruse, dar Vizuina era genul de loc în care era greu să menţii sentimentul de panică.

Tot ce era legat de acest han fermecat îi inspira curiozitate în loc de teamă. Într-o baie de la etajul al treilea, Evangeline găsi cea mai minunată vană de cupru, care îi amintea de ceasul din hol. Avea mânere decorate cu pietre preţioase şi un robinet din care curgea apă de culori diferite, bazate pe o varietate de mirosuri:

„Caprifoi roz”

„Lavandă trandafirie”
„Ace de pin”
„Ploaie argintie”

Amestecă ploaia şi caprifoiul şi acum mirosea ca o zi dulce şi ploioasă. Nu se aştepta să poată să facă o baie, dar spatele i se vindecase complet.

Era puţin cam dezamăgitor. Acum că se vindecase, se gândea că Jacks va vrea să o ducă de aici. Încă mai era o piatră de găsit.

Dar Evangeline nu prea mai avea chef să o găsească. După cum realizase mai devreme, Vizuina nu era un loc în care să fie uşor să simţi panică sau frică, iar întreaga ei căutare era bazată pe frică. Acum nu se temea. De fapt, nu îşi putea aminti o zi în care să se fi simţit mai liniştită decât acum. Cumva, ştia că şi Apollo era în siguranţă.

Fără Jacks sau oricine altcineva, se aştepta să se simtă singură în Vizuină. În mod ciudat, Evangeline nu se simţea singură. Vizuina părea cel mai sigur loc în care fusese vreodată. Îşi dorea să poată împărţi acest loc fermecat cu părinţii ei. Tatăl ei ar fi iubit toate minunile magice, iar mama ei ar fi adorat toate camerele de basm.

La etajul al patrulea, Evangeline găsi, în sfârşit, un dulap plin de rochii care o făceau să se gândească la fluturii din grădini şi la sentimentul de a ţine pe cineva de mână.

Dintre ele, a ales o rochie fină de culoarea smântânii, cu broderii aurii şi o fundă roz groasă, legată la brâu, asortată cu mânecile dulci şi pufoase.

Mai avea nevoie doar de papuci.

Se aştepta să găsească o pereche de papuci magici cotrobăind prin dulap. În mod surprinzător, nu erau pânze de păianjen sau praf, doar cutii cu mănuşi şi fundiţe împreună cu o cărticică curioasă.

Era prima carte găsită în Vizuină şi era încuiată. Evangeline căută o cheie până când îşi aduse aminte că îşi putea folosi sângele.

Lacătul se deschise şi prima pagină era acoperită de o scriere caligrafică veche.

Proprietatea Aurorei Valor
Nu citi dacă nu vrei să mori la scurt timp după.
Am blestemat această carte!
Opreşte-te din citit dacă ţii la viaţa ta.
Asta ţi se aplică şi ţie, Castor!

Evangeline devenea entuziasmată citind cuvintele. Tocmai găsise jurnalul misterioasei Aurora Valor. Poate conţinea mai multe informaţii despre trecutul lui Jacks – având în vedere că era clar că el o cunoscuse pe Aurora.

Partea cu blestemul o făcu pe Evangeline să ezite, la fel ca şi cuvintele indescifrabile din josul paginii, care erau singurele scrise în limba Valorilor. Dar, ţinând cont de ce îi spusese Jacks, blestemele nu puteau să îi afecteze aici. Scrisul părea cumva şi juvenil, ceea ce o făcea pe Evangeline să se gândească că nu era cu adevărat blestemată.

Luă jurnalul cu ea jos, ca să îl citească lângă focul din tavernă.

În primele pagini ale jurnalului, Aurora se plângea puţin de fraţii ei şi povestea despre vreme, mâncare şi haine, lucruri care o făceau pe Evangeline să îşi imagineze că Aurora fie trăise o viaţă foarte monotonă, fie încerca să deruteze cititorii scriind doar despre detalii plictisitoare.

Evangeline nu găsi nicăieri numele lui Jacks. Citea pe diagonală ca să găsească mai repede vreo menţiune despre el, până când stilul scrisului deveni mai sofisticat şi conţinutul mai interesant.

> Tata s-a decis în legătură cu data nunţii. Nu îmi vine să cred că mă forţează să fac asta. Niciodată nu i-ar forţa pe Dane, Lysander, Romulus sau pe Castor – şi dacă încă citeşti asta, Castor, opreşte-te! Nu glumeam cu blestemul.
>
> Cred că Vengeance e destul de chipeş, dar nu simt nimic faţă de el în afară de repulsie când se laudă atât de mult cu colecţia lui de săbii.
>
> Am încercat să le spun mamei şi tatei că nu îl iubesc, dar mama mi-a promis că îl voi iubi în timp, iar tata spune că sunt prea mică şi nu ştiu nimic despre iubire. Dar cunosc iubirea. O cunosc atât de profund încât e greu să nu umplu paginile acestei cărţi cu sentimentele mele pentru dragostea mea adevărată. Dar nu îndrăznesc să scriu despre el pentru că, deşi această carte e blestemată, mă tem că cineva o va citi şi îi va spune lui Vengeance sau tatălui meu ce am scris înainte să îi omoare blestemul.
>
> LaLa îmi tot spune că ar trebui să mă căsătoresc cu Vengeance, dar nu cred că ei i-a plăcut vreodată de mine. Nu crede că sunt destul de bună pentru fratele ei, ceea ce e în regulă, pentru că nici eu nu cred că e destul de bună pentru fratele meu.

Scrisul se oprea acolo. Evangeline răsfoi restul jurnalului. Din păcate, mai erau doar câteva pagini scrise, dar niciuna nu conţinea nimic interesant.

Jurnalul confirma povestea pe care i-o spusese Jacks despre Aurora şi

Vengeance, dar Evangeline fu uimită de ce aflase despre LaLa. Jurnalul nu menţiona numele fratelui ei, dar Evangeline avea impresia că ştia cine era fratele LaLei, pentru că ştia cine era adevărata iubire a Aurorei – *Lyric Merrywood.*

Evangeline simţi un junghi de durere când se gândi la groaznica soartă a Casei Merrywood. Ştia că ar fi trebuit să fie supărată pe LaLa pentru că aruncase blestemul arcaşului asupra lui Apollo, şi chiar era – dar i se frângea inima când se gândea că LaLa nu şi-a pierdut doar fratele, ci întreaga familie.

Era multă informaţie de procesat. Evangeline era puţin surprinsă că Jacks nu menţionase asta când îi povestise despre distrugerea familiei Merrywood, dar, având în vedere cât de secretos era Jacks cu trecutul, putea înţelege de ce era grijuliu şi cu trecutul altora. Desigur, asta nu îl oprise din a fi un măgar cu LaLa în legătură cu alegerea soţului ei.

Totul avea sens.

Evangeline se întrebă atunci dacă povestea asta nu avea vreo legătură cu dorinţa LaLei de a deschide Arcada Valory. Evangeline nu ştia încă ce voia LaLa, doar că voia acel lucru destul de tare cât să îi blesteme pe ea şi pe Apollo.

Ceasul din hol bătu – „Terci".

Evangeline scăpă cartea – atât din cauza zgomotului, cât şi pentru că realiză că petrecuse o zi şi o noapte citind cartea şi plimbându-se prin Vizuină.

Jacks îi spusese că timpul trecea altfel acolo, dar nu era vorba doar de timpul care se scurgea foarte repede, ci şi de faptul că ea nu fusese conştientă de asta. Şi Jacks încă lipsea.

Uşa de la intrare se deschise larg.

Evangeline se întoarse aşteptându-se să îl vadă pe Jacks intrând.

Dar se părea că uşa fusese deschisă de vânt.

Singura creatură care intră fu un mic dragon care părea pierdut, tuşind scântei în timp ce ţopăia înăuntru.

Era albastru sclipitor şi atât de adorabil, încât Evangeline nu se putut abţine din a zâmbi când îl privea uitându-se curios în jur.

Dragonii nu erau făcuţi pentru a sta înăuntru, dar acest micuţ sclipitor nu voia să plece. Ea ţinu uşa deschisă un minut întreg şi rece, dar micul dragon zbură înspre ceas, lovindu-şi uşor capul de sticlă în încercarea de a ajunge la pendule – din nou şi din nou. Până la urmă, Evangeline îl luă în braţe şi îl

duse cu ea în tavernă.

Mesele erau, din nou, încărcate în mod magic cu boluri de terci din care se ridicau aburi şi căni cu lapte cu ciocolată pe care micul dragon le păstra calde pentru Evangeline. Se gândea că nu voia să fie aruncat înapoi afară şi încerca să fie de folos.

Dragonul părea să îşi facă griji de fiecare dată când ea privea înspre uşă, dar ea nu se gândea să îşi alunge noul mic prieten afară în frig. Se uita după Jacks. Iar acum începea să îşi facă griji.

Prânzul a urmat cam la fel. Printre îmbucături, Evangeline se tot uita înspre uşă după Jacks.

Apoi îşi aminti că Jacks era o Soartă. Putea controla emoţiile oamenilor. Putea omorî cu un sărut. Putea avea grijă de el.

Dar pe la cină, Evangeline începu să se teamă că poate i se întâmplase ceva. Era plecat de aproape două zile întregi. Mai dispăruse şi înainte – când o lăsase în castelul lui Haos zece zile –, dar măcar scrisese un bilet în care îi zicea că pleacă. De data asta, pur şi simplu dispăruse.

Se gândi la ultimul lucru pe care i-l zisese: „Încerc să nu mă gândesc deloc la tine”.

Oare plecase ca să îi dovedească ceva?

Fie că de asta o făcuse sau nu, avea un sentiment ciudat în stomac, aproape ca greaţa, care nu voia să dispară în ciuda căldurii din Vizuină. Nu se temea, dar nu era nici liniştită.

Evangeline se juca cu mâncarea din farfurie şi învârtea paharul cu cidru.

Pe la jumătatea mesei, micul dragon sări dintr-odată în spatele cănii cu cidru. Evangeline simţi o furnicătură la cicatricea în formă de inimă frântă de pe încheietură şi se întoarse înspre uşa tavernei, unde îl văzu pe Jacks.

Era atât de frumos încât îi tăia răsuflarea, deşi nu încerca să facă asta. Se sprijinea de cadrul uşii, părul auriu îi era ciufulit de vânt şi purta o pelerină strâmbă.

— Unde ai…

Jacks nu se sprijinea de uşă. Se ţinea de ea pentru susţinere.

— Jacks!

Fugi înspre el, îngrozită când pelerina îi alunecă de pe umăr şi văzu o pată mare de auriu sclipitor şi sânge.

37

— Ce s-a întâmplat? întrebă Evangeline dintr-o suflare.

— Doar am fost eu însumi.

Jacks se dădu în spate şi se prăbuşi pe o bancă de la intrare.

Aerul îngheţat intra înăuntru prin uşa întredeschisă. Ştia că ar trebui să o închidă, dar merse la el mai întâi. Niciodată nu îl văzuse rănit şi era surprinzător de înfricoşător acum.

— Jacks…

Îl scutură de umeri, uşor dar ferm. Nu ştia multe despre îngrijirea rănilor, dar îşi aminti că el nu o lăsase să leşine cât timp sângerase.

— Te rog, rămâi cu mine. Nu ştiu ce să fac.

Sângele sclipitor se răspândea pe surtucul său, transformând griul fumuriu în roşu. I se strânse inima când văzu. Îşi dorea să nu fi stat în tavernă, să fi mers să îl caute. Ca Soartă, Jacks nu îmbătrânea, dar putea muri dacă era rănit destul de tare.

Trebuia să aibă grijă de el repede. Trebuia să îi dea jos surtucul, să îi cureţe rana şi să o coasă.

— Arma e încă acolo?

Îşi întinse mâna înspre mantia lui ca să o dea la o parte.

— E în regulă.

Jacks o prinse de încheietură.

— Am nevoie doar de o pătură… Şi nişte somn, adăugă el.

O trase înspre el de parcă voia să se învelească cu ea.

— Oh, nu – nu sunt o pătură.

Se sprijini cu mâna liberă de perete. Stomacul i se întorcea pe dos când îl privea în ochii înceţoşaţi şi albaştri.

— Trebuie să îţi cos rana mai întâi.

Trebui să tragă de două ori ca să se elibereze. Chiar şi rănit, Jacks era incredibil de puternic. Încă putea simţi urma degetelor sale reci în timp ce fugea înapoi în tavernă.

În spatele barului găsi nişte alcool şi câteva cârpe care spera să fie de ajuns pentru moment. Îl putea curăţa mai întâi, apoi să caute aţă şi ace.

— Pierzi vremea, Vulpiţă.

Jacks se sprijinea de cadrul uşii, ţinându-se de o parte.

— E doar un cuţit în coaste, completă.

— Şi se presupune că te vindeci singur?

— Tu ai făcut-o.

— După ce m-ai îngrijit.

Colţul gurii i se ridică.

— Doar pentru că voiam să te dezbrac.

Prin faţa ochilor îi fulgeră imaginea mâinilor lui Jacks pe pielea ei.

Era aproape sigură că glumea. Părea să delireze. Ochii îşi pierdeau concentrarea şi se legăna pe picioare.

Evangeline nici nu ştiu cum reuşi să îl urce la etaj. Din fericire, toate camerele din Vizuină erau libere. Îl duse în cea mai apropiată, o cameră care mirosea a ace de pin. Covoarele erau de culoarea verde-închis, patul era făcut din scânduri groase şi lenjeria de pe pat era albă. Un foc se aprinse spontan în şemineu când el se lăsă pe pat.

Din fericire, sângerarea lui Jacks se oprise, dar părea extenuat. Înainte să închidă ochii, ea văzu că erau împăienjeniţi de roşu cu totul. Se întrebă dacă dormise în ultimele câteva zile.

Se simţea ciudat să îşi facă griji pentru Jacks, dar se îndoia că altcineva o făcea, inclusiv el. Pieptul lui abia se ridica şi cobora, stând întins pe o grămadă de pături albe.

Evangeline se grăbi să aducă un lighean cu apă.

Când se întoarse, Jacks îşi dăduse cizmele jos, dar încă purta pelerina şi surtucul însângerat.

— Ai de gând să îmi spui ce-ai făcut? insistă ea.

— Deja ţi-am zis, mormăi el, doar eram eu însumi. Alţi oameni erau ei înşişi, oribili, şi, după cum poţi vedea, nu s-a terminat bine.

— Unde erai?

— Nu mai pune întrebări atât de dificile.

Mârâi cu ochii închişi în timp ce ea îi desfăcu pelerina ca să îi ajungă la rană. I-o atârnă pe spătarul unui scaun, la uscat lângă foc. Era umedă de la zăpadă, iar ea se gândi că era şi plină de sânge, dar materialul era prea închis la culoare ca să se vadă.

Surtucul lui Jacks era mai uşor; de un gri fin, mai puţin partea de lângă coastele lui, care era roşie. Ea îl tăie de pe el.

Pieptul i se mişca încet în sus şi în jos.

Scoase surtucul de pe el, având grijă să nu îi atingă pielea cu degetele.

Totuşi, Evangeline se simţea de parcă îşi ţinea respiraţia cât timp îi curăţa rana sângeroasă.

Trebuia cusută. Sau cel puţin…

Gândurile lui Evangeline se întrerupseră când văzu pielea vindecându-i-se sub ochii ei. Încă era dureros de roşie şi se gândea că probabil ar fi foarte uşor ca rana să se redeschidă, dar se vindeca. Nu va muri de la asta.

Uşurarea pe care o simţea era enormă.

El părea să fi adormit până termină ea de pansat rana. Ochii îi erau pe jumătate acoperiţi de părul lui ciufulit. Se gândi să rămână alături de el cât timp se odihnea.

Era uşurată că se întorsese şi că era în siguranţă. Mai uşurată decât ar trebui. Îşi tot reamintea că Jacks era periculos, dar nu părea aşa acum – arăta ca un înger care dormea, un motiv în plus să îl lase singur.

Îşi trecu degetele prin părul lui moale, doar o dată.

Se lăsă pe mâna ei.

— Se simte bine, mormăi.

Îşi încolăci mâna în jurul taliei ei şi o trase în pat.

— Jacks – ce faci?

— Doar în seara asta.

O strânse mai tare, ţinând-o şi mai aproape, până când pieptul ei era apăsat de pielea lui.

— Eşti rănit, şopti ea.

— Asta mă face să mă simt mai bine.

Vorbea cu capul lipit de gâtul ei şi, după ce termină de vorbit, o sărută pe gât, ceea ce o făcu să ameţească.

Era un moment foarte bun să plece.

Gura i se închise peste locul unde îi putea simţi pulsul.

Încercă să îi spună că nu e o idee bună, dar, în schimb, lăsă să-i scape doar un oftat uşor. Dacă aşa i se simţeau buzele pe gât, se întreba cum i s-ar simţi pe ale ei.

Închise ochii şi respiră greu. Nu ar trebui să se gândească la buzele lui Jacks. Totuşi, nu se putea abţine din a se întreba dacă l-ar putea săruta pe Jacks aici, în Vizuină, în singurul loc în care blestemele nu i-ar putea afecta. Ideea era dureros de tentantă. Dar chiar dacă sărutul lui Jacks nu ar omorî-o aici, asta nu însemna că nu ar putea-o ruina în alte feluri.

— Nu ar trebui să facem asta, zise ea.

Buzele i se dezlipiră de pe gâtul ei.

— Îţi cer doar să rămâi aici noaptea asta. Nici n-o să ţii minte, mormăi el.

Evangeline se încordă în braţele lui.

— Cum adică n-o să ţin minte?

— Adică… E doar o noapte, continuă blând, poţi uita de asta dimineaţă. Poţi să te întorci la a te preface că nu mă placi şi eu mă pot preface că nu îmi pasă. Dar în seara asta, lasă-mă să mă prefac că eşti a mea.

Se topi când auzi „a mea”. Nu se putu încumeta să se despartă de el, dar nu îi putea spune nici că va rămâne.

— Dacă e mai uşor, şi tu te poţi preface, îi şopti, poţi să te prefaci că eu sunt tot Jacks din Vizuină şi că vrei să fii a mea.

Îşi apăsă din nou buzele pe gâtul ei şi începu să se mişte încet în sus, până la urechea ei, apoi o muşcă de ureche.

Ei îi scăpă un suspin. Muşcătura fusese subită şi puţin dureroasă, de parcă voia să o ţină în braţe, dar şi să o pedepsească. Dar nu trebuia să o pedepsească. Asta era deja tortură pentru că o voia atât de mult. Ea voia ca el să o dorească, chiar dacă îşi dădea seama că el delira.

— Nu, delirez.

În glas i se simţea ceva asemănător cu somnul, dar când se priviră în ochi, ai lui erau clari şi lucizi.

Şi Evangeline simţi de parcă ar putea cădea în ei.

Când era mică, mama ei îi spusese povestea unei femei care se juca de-a v-aţi ascunselea prin pădure cu iubitul ei. Tânăra fugea printre copaci, căutând un loc de ascunzătoare, când a căzut printr-o fisură în timp. Era doar una mică, de mărimea unui fir de păr, care ar fi trebuit să o ducă pe fată cu câteva secunde în viitor – sau poate în trecut. Dar Timpul a văzut-o pe această femeie şi s-a îndrăgostit de ea. Aşa că, în loc să ajungă în viitor sau în trecut, femeia a continuat să cadă. A căzut şi a căzut în capcana Timpului, până la sfârşitul timpurilor.

Acum, Evangeline cunoştea acel sentiment. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când sărise de pe acea stâncă cu Jacks şi cumva încă se simţea de parcă era în cădere înspre ceva incontrolabil şi nu se putea ţine de nimic în afară de Jacks.

Ştia că Jacks nu era persoana potrivită pentru care să aibă sentimente, dar nu mai putea nega că asta se întâmpla. Nu putea nega că îl dorea. Destul de mult cât să o oprească mereu când voia să se îndepărteze. Destul cât să îi ţină numele pe vârful limbii chiar şi când el nu era în cameră. Atracţia fizică

fusese mereu acolo, dar totul se intensificase din acea noapte în care săriseră de pe stâncă împreună.

Pentru că niciodată nu s-au mai oprit din cădere.

Inima îi bătea tot mai tare. Încercă să nu se mişte, sperând ca el să nu îşi dea seama, stând în pat cu piepturile apăsate unul de celălalt şi cu picioarele încolăcite. Tot ce era între ei se simţea la fel de fragil ca o picătură de ploaie care înceta să mai existe atunci când atingea pământul. Dar Vizuina părea un astfel de loc, unde picăturile de ploaie nu ajungeau pe pământ.

Jacks o mângâia uşor pe spate.

— Te-ai hotărât să stai?

— Credeam că deja auzeai la ce mă gândeam, i-a şoptit.

— Vreau să te aud cum o spui.

Glasul îi era şoptit. Dacă nu ar fi fost aşa de aproape de el, probabil că nu l-ar fi auzit. Era uimită de cât de intime puteau fi cuvintele, cum puteau fi spuse doar o dată, pentru o singură persoană şi nu vor mai fi auzite vreodată, vor dispărea într-o clipă, înainte să îţi dai seama că au fost acolo.

Inima lui Evangeline bătea foarte tare şi se întreba dacă nu cumva încerca să prindă din urmă toate momentele acestea înainte să dispară – înainte ca *el* să dispară. Ştia că se va întâmpla; mereu a fost aşa, Jacks pleca întotdeauna, ceea ce făcea totul mult mai prostesc. Dar, chiar acum, nu voia să fie inteligentă. Voia doar să fie a lui.

A vrut să-i spună „în seara asta, sunt a ta”, dar îi ieşi doar:

— Sunt a ta.

38

În acea noapte, Străinul Chipeş se afla în taverna Vizuinii, doar la câţiva paşi depărtare, aruncând cu săgeţi într-o placă vopsită pe perete şi nimerind fix în mijloc de fiecare dată.

— Ştiu, zise el, e greu de crezut că sunt atât de chipeş şi talentat.

Mai aruncă una.

Din nou, în mijloc, cu toată uşurinţa unui tânăr care fie era foarte talentat, fie incredibil de obişnuit să îi meargă toate aşa cum voia.

— De ce îmi bântui visele?

— A bântui implică faptul că sunt mort. Cumva arăt a mort?

Îşi duse o mână la piept şi îi zâmbi fermecător.

Ea încă ezita să aibă încredere în el, dar sentimentul de familiaritate reveni. Felul în care o privea o făcea să se gândească la ceva din trecut. Numele lui îi stătea pe limbă, dar nu şi-l putea aminti, un sentiment pe care nu ştia cum să îl explice.

— Cine eşti? întrebă ea.

— Încă prefer Străinul Chipeş.

Evangeline se uită urât la el.

— De ce nu îmi spui şi gata?

— Aş face-o, dar asta l-ar putea face pe Jacks puţin gelos şi, având în vedere cât de apropiaţi sunteţi, nu ar fi o idee bună. Deşi nici treaba cu Jacks nu e prea inteligentă.

Străinul îşi ridică sprâncenele cu un aer de superioritate.

— Nu e treaba ta ce fac eu cu Jacks, se răsti Evangeline.

Străinul Chipeş se încruntă.

— Nu încerc să te supăr, Evangeline, încerc să îţi salvez viaţa.

— Ce-ţi pasă ţie de viaţa mea? îl întrebă suspicioasă.

Străinul Chipeş aruncă altă săgeată, destul de tare cât să se împlânte în altă săgeată care era deja în mijloc.

— Trebuie să ai grijă cu Jacks. Nu cred că e în toate minţile acum.

— Are dreptate, aprobă LaLa intrând în tavernă îmbrăcată într-o rochie fără mâneci, care arăta de parcă era bătută în diamante, cu o curea care semăna cu o coroană la brâu.

— Tu ce faci aici? se interesă Evangeline. Ăsta e visul meu!

Străinul Chipeş aruncă cu o săgeată înspre LaLa.

Ea se dădu la o parte strâmbându-se la el.

— Suntem în aceeaşi echipă, deşteptule.

Se întoarse înspre Evangeline cu o expresie care arăta de parcă îşi cerea scuze.

— Am venit să îmi cer scuze – în legătură cu Apollo. M-am simţit atât de vinovată. Speram să vorbesc cu tine despre asta şi să îţi explic totul înainte să fugi de la petrecere. Jacks mi-a promis că nu îţi va zice ce am făcut…

— Nu mi-a zis, o întrerupse Evangeline, prea obosită să fie politicoasă cu persoana care îi blestemase soţul să o vâneze şi să o omoare, Jacks nu a zis nimic. V-am auzit vorbind.

— Oh, atunci cred că îi sunt datoare cu scuze şi lui că l-am înjunghiat cu cuţitul de unt.

— Tu l-ai înjunghiat?

Evangeline era impresionată. Ai nevoie de multă putere şi determinare să răneşti serios pe cineva cu un cuţit pentru întins untul.

LaLa ridică din umeri.

— Probabil a fost o exagerare din partea mea, dar nu era doar pentru că am crezut că ţi-a spus totul. Era rău cu mine în legătură cu logodna mea…

— Din ce am auzit, ai meritat-o, i-o tăie Străinul Chipeş.

— Să nu îndrăzneşti să îmi ţii morală. Tu eşti pe jumătate responsabil că suntem în dezastrul ăsta. Dacă nu ai fi…

LaLa se opri când Străinul Chipeş dispăru. *Puf!* Pur şi simplu dispăru, lăsând în urmă doar o săgeată.

— Ce s-a întâmplat cu el? Şi de ce ai zis că poartă jumătate din vină?

— Nu sunt sigură că avem timp să îţi explic totul.

LaLa se încruntă privind înspre săgeata de pe jos.

— Jacks probabil l-a dat afară şi mă gândesc că va face la fel şi cu mine curând, deci ascultă cu atenţie.

— Dar ăsta e visul meu, protestă Evangeline.

LaLa oftă.

— Nu am timp să îţi explic acum cum Sorţile pot influenţa visele. Va trebui doar să mă crezi.

— De ce ar trebui să te cred după tot ce ai făcut?

LaLa îşi muşcă buza, neobişnuit de emoţionată.

— Niciodată nu am vrut ca Apollo să te omoare. Chiar eşti prietena mea,

Evangeline. Am făcut o alegere impulsivă când am aflat că poţi deschide Arcada Valory dar nu voiai să o faci. A fost o greşeală oribilă, dar chiar nu voiam să mori. De asta am aruncat şi blestemul oglindirii pe voi doi – mă gândeam că, dacă Apollo chiar te va răni, şi el va fi rănit şi atunci nu va putea să te tot vâneze. Toată lumea ştie că nu are talent la tras cu arcul, deci niciodată nu m-am gândit că ar putea să te nimerească în inimă cu vreo săgeată.

În ceea ce priveau scuzele, nu erau prea reuşite, dar Evangeline simţea că era sinceră. LaLa o privea cu ochi rugători şi Evangeline putea vedea că erau roşii şi machiajul ei era întins. LaLa părea atât de perfectă când pătrunsese în vis, dar cu cât o privea Evangeline mai mult, cu atât putea vedea mai bine semnele de tristeţe pe faţa ei frumoasă.

Evangeline ştia din experienţele sale cu Jacks că Sorţile aveau coduri morale diferite faţă de oameni, ceea ce o făcea să îi fie mai uşor să o ierte pe LaLa, dar Evangeline tot se simţea nesigură de prietena ei. Putea crede că nu voia ca ea să moară, dar era neliniştitor să ştie că era în regulă să fie vânată.

— Vreau să ştiu de ce ai făcut-o. Ce vrei aşa de tare din Valory?

— Evangeline, nu avem timp pentru asta.

În timp ce vorbea, pietrele de pe rochia ei începeau să cadă.

— Visul începe deja să se fractureze, adăugă ea.

— Nu mă interesează, i-o întoarse Evangeline, pot să te iert pentru ce ai făcut, dar dacă vrei să mă gândesc vreodată să am din nou încredere în tine, vreau să ştiu de ce ai făcut-o.

— Valory e fie un cufăr cu comori în care se află cele mai mari daruri magice ale Valorilor – sau e o închisoare fermecată în care se află o abominaţie pe care Valorii au creat-o.

Gura LaLei se contorsiona în timp ce vorbea, de parcă aceste cuvinte îi ieşiseră forţat.

— Al naibii blestem al povestirii, mormăi ea, mă tem că din moment ce nu sunt în Vizuină, tot nu pot să îţi spun ce e acolo.

— Păi, trebuie să îmi zici ceva.

Nu era sigură că putea crede orice zicea LaLa, dar voia măcar o explicaţie.

— Poate aş putea să îţi spun o poveste.

LaLa începu să se plimbe prin tavernă, făcând paşi mari cu cizmele ei strălucitoare.

— Odată – era cineva pe care îl iubeam mai mult ca orice. El…

Se întrerupse şi se strâmbă de parcă nu putea spune ceea ce voia.

— Se putea transforma în dragon – unul mare. După cum ştii, dragonilor le place să strângă comori, iar mie mi-a plăcut mereu să port lucruri strălucitoare, şi de asta m-a găsit. Zbura în forma lui de dragon şi m-a luat de pe jos, crezând că eram o comoară.

Expresia LaLei deveni gânditoare în timp ce culese o piatră de pe rochie. Evangeline îşi aminti de un bărbat care era costumat în dragon la petrecerea ei, dansând cu o fată care era îmbrăcată într-o comoară.

— Erau oameni îmbrăcaţi ca tine şi dragonul la petrecere?

— Da, e o poveste veche. Majoritatea oamenilor din Nord ştiu partea pe care ţi-am zis-o, dar nu ţin minte cine era dragonul…

Gura LaLei se contorsionă din nou, nereuşind să scoată un cuvânt. Apoi:

— Prima mea iubire este motivul pentru care sunt Mireasa Nemăritată. Soţii mei nu mă lasă niciodată. Mereu anulez eu lucrurile pentru că niciodată nu am putut trece peste acea iubire. Am ales să devin o Soartă pentru că Sorţile nu ar trebui să fie capabile să iubească şi voiam să nu îl mai iubesc. Voiam să trec peste, dar nu pot.

LaLa îşi mângâia braţul pe care era tatuată respiraţia de foc a unui dragon. Evangeline credea mereu că simboliza personalitatea scânteietoare a LaLei, dar acum ştia că tatuajul era un omagiu adus primei iubiri.

— Am încercat să mă îndrăgostesc de alţii, dar oricât de aproape aş fi ajuns, exista doar o singură persoană căreia voiam să îi dau inima mea, şi doar un mod prin care aş putea face asta.

LaLa se opri şi se uită la Evangeline cu ochii plini de lacrimi. LaLa îi mărturisi că uneori voia să aibă parte de iubire atât de tare, încât plângea cu lacrimi otrăvite. În acel moment, Evangeline credea că o înţelegea. Şi ea era disperată după dragoste. Dar să mai ai o urmă de speranţă că ai putea-o regăsi, după ce ai pierdut dragostea adevărată, era cu totul alt tip de tortură.

— Iubirea ta se află în Valory, ghici Evangeline.

LaLa nu răspunse, de parcă nici nu putea recunoaşte, dar Evangeline ştia că avea dreptate – închiderea unui om care se putea transforma în dragon în Valory se potrivea cu ipoteza că Valory era o închisoare fermecată în care se aflau fiinţe magice.

— De ce nu mi-ai spus povestea asta când am venit la tine? o întrebă Evangeline.

Expresia LaLei căpătă mai multă profunzime.

— Niciodată nu povestesc despre asta. Voiam să cred că în sfârşit m-am îndrăgostit de altcineva. Nu voiam să recunosc că noua mea logodnă era o altă minciună pe care mi-am spus-o pentru că nu puteam trece peste iubirea mea din copilărie. Dar apoi m-am temut subit că îmi voi pierde singura şansă de a-mi revedea adevărata iubire şi… Ştii restul…

Fruntea ei se încreţi cu riduri pline de regret.

— Sper că mă vei putea ierta pentru că l-am blestemat pe Apollo, completă ea.

Evangeline ezită. Încă era rănită de gestul LaLei, dar o şi compătimea pentru tot prin ce trecuse.

— Doar promite-mi că nu o vei face din nou.

Evangeline îşi întinse mâinile şi îşi îmbrăţişă prietena.

— Toţi facem greşeli din dragoste. Eram atât de disperată să ţin de prima mea iubire încât am făcut o înţelegere cu Jacks, care s-a terminat prin a transforma o întreagă nuntă în stane de piatră.

Asta o făcu pe LaLa să râdă.

— Nu ştiam că Jacks putea transforma oamenii în piatră.

— Nu poate. Otravă îi era dator şi Jacks l-a pus să o facă.

LaLa se dădu înapoi şi o privi bănuitor pe Evangeline.

— Că tot vine vorba de Jacks, mă tem că ai putea fi în pericol.

Pământul începu să se cutremure când zise cuvântul „pericol”.

LaLa înjură şi, când începuse să vorbească din nou, cuvintele ieşiră ca o ploaie torenţială.

— Ascultă aici. Eşti dispărută de câteva săptămâni, Evangeline. Toţi am crezut că ai murit, până când a apărut Jacks acum câteva zile. Cred că are piatra bucuriei şi îi afectează judecata.

Pământul se deschise sub ele. LaLa sări înapoi şi mai multe pietre de pe rochia ei căzură în fisură.

— Din ce se vede în visul ăsta, se pare că te-a ascuns în Vizuină, continuă grăbită, sunt sigură că acum se simte ca raiul, dar cât timp eşti cu Jacks, nu eşti în siguranţă.

Pământul continua să se prăbuşească.

— Dacă crezi că eşti în siguranţă – e doar pentru că simţi şi tu efectul pietrei bucuriei. Dar trebuie să lupţi cu el. Găseşte piatra bucuriei, ia-o de la Jacks şi pleacă din Vizuină, înainte să…

39

Evangeline se trezi şi inspiră adânc aerul magic şi rece. Buzele ei erau pe gâtul lui Jacks. Simţi un val de panică, până când îşi reveni treptat.

Jacks se întorsese. Fusese rănit. Se vindecase. Apoi o rugase să rămână cu el. O trăsese în pat. O ţinuse aproape, apoi îi zisese „Lasă-mă să mă prefac că eşti a mea”.

Se topi din nou când îşi aminti cum îi spusese „a mea”. Trebuia să fie doar pentru o noapte, dar prefăcătoria nu se oprise. Lumina se filtra prin geamuri, acoperindu-i de razele soarelui în timp ce stăteau întinşi împreună, unul în braţele celuilalt. Una din mâinile lui reci era în jurul taliei ei şi cealaltă era sub fusta ei, ţinând-o strâns de parcă atingerea ei îi era indispensabilă, precum aerul.

Se apropiaseră mai tare în somn, de parcă erau atraşi de o forţă pe care ea o suspecta că erau ei înşişi.

Acest gând îi făcea pieptul să se simtă uşor, sau poate era doar sentimentul de a se trezi lângă Jacks. Asta voia, mai mult ca orice piatră. Voia doar să stea aici cu Jacks şi să uite de tot.

„Dar uiţi”, se gândi.

Mai era ceva acolo. Putea simţi asta, chiar sub suprafaţa fericirii.

„Ignoră”, continuă.

Dar cu cât încerca mai tare să ignore, cu atât îşi amintea mai multe. Visul din tavernă, Străinul Chipeş, săgeţile, LaLa, avertismentul cu privire la Jacks, cel despre piatra bucuriei, totul reveni copleşitor. „Are piatra bucuriei şi îi afectează judecata.”

Evangeline îşi închise ochii şi îşi spuse că era doar un vis. Nu voia să se gândească că Jacks o voia seara trecută doar din cauza pietrei.

Nu se putea să fie din cauza pietrei. Jacks nu o avea. Îi dăduse jos cămaşa noaptea trecută, îi văzuse pieptul. Nu purta nicio piatră. Judecata nu îi era afectată. Nu stătea întins în pat cu ea din cauza magiei.

„Doar dacă nu avea piatra în buzunar?”

Evangeline trase aer în piept. Tot nu credea că o avea – nu voia ca el să o aibă, dar era destul de uşor să se asigure de asta. Una din mâinile ei era pe spatele lui. Tot ce trebuia era să o mişte mai în jos…

Degetele îi alunecară cu grijă pe piele. Încă era rece, fin şi moale şi, pentru o clipă, aproape că uită ce făcea. Îşi putea plimba cu uşurinţă degetele în sus şi în jos pe spatele lui sau pe abdomen, dar le lăsă să se mişte înspre pantalonii lui.

Îşi muşcă buza în timp ce mâna îi coborî tot mai jos şi…

Jacks Scoase un sunet.

Inima i se opri. Degetele ei abia pipăiră buzunarul – dureros de încet, le mişcă mai jos. Materialul era moale şi buzunarul…

Gol.

Nu avea piatra. Aproape că îi venea să plângă de uşurare.

Până când realiză… Nu ar trebui să fie uşurată. Trebuia să vrea să găsească piatra bucuriei. Era singura piatră care lipsea. Odată ce găsea piatra bucuriei, putea să deschidă Arcada Valory şi să rupă blestemul arcaşului.

Dar nu se prea gândea la blestemul arcaşului sau la Apollo. Cât timp se afla acolo, nici nu voia să caute piatra bucuriei. Nu voia să plece. Se simţea prea mulţumită, prea fericită. Nici nu se simţea vinovată că o omorâse pe Petra. Ştia că se apăra, dar ar fi trebuit să simtă *ceva.* Încercă să se simtă tristă, dar chiar şi acum, nu reuşea. Mai erau gânduri pe care le dăduse la o parte; nu îşi putea aduce aminte de ele, dar ştia că erau acolo.

Dar oare asta era pentru că o afecta piatra bucuriei sau de vină era atracţia ei faţă de Jacks?

Evangeline îşi muşcă buza şi scoase încet mâna din buzunarul lui Jacks şi, înainte să se poată gândi din nou, se despărţi de el şi se ridică din pat. Era ceva greşit în faptul că nu mai era în braţele lui. Voia să se întoarcă la el – să se acopere cu el. Dorinţa era mai puternică ca oricând.

Cu fiecare pas pe care îl făcea mai departe de pat, cu atât se simţea mai tare că făcea lucrul greşit. Dar Evangeline nu era sigură că putea avea încredere în ce simţea.

Se forţă să iasă din cameră, să ajungă înapoi în hol.

Ceasul de la intrare arăta înspre „Pâine prăjită şi Ceai”.

Sunetul era luminos şi uşor ca soarele de dimineaţă care intra în taverna deschisă şi bătea pe pendulele strălucitoare şi pe micul dragon care încerca să ajungă la ele – zgâriind sticla, pupând-o, mângâind-o cu micuţele sale lăbuţe, sperând să ajungă la nestemate.

— Oh, nu, dragule…

Evangeline voia să ia bestia pe sus, dar deschise sticla şi întinse mâna

înspre unul din pendule. Era atât de frumos şi…

Îşi retrase mâna şi făcu un pas înapoi – cunoştea deja acest sentiment.

Nu era doar o piatră preţioasă. Putea simţi puterea pulsând prin ea, dulce şi uşoară ca şi cântecul unei sirene. Era piatra bucuriei.

40

Adevărul cumplit o apăsa pe Evangeline pe piept şi nu o lăsa să respire. LaLa avusese dreptate. Piatra bucuriei era aici. În tot acest timp, îi afectase judecata lui Jacks – şi a *ei*. Nimic din ce simţise aici nu era real. Sentimentul de siguranţă şi fericire, atracţia crescândă pentru Jacks, totul era din cauza pietrei bucuriei.

Ar fi trebuit să se simtă uşurată. Era căsătorită cu Apollo şi Jacks nu era o persoană cu care ea ar putea avea un viitor. Deja o găsise pe fata care îi făcea inima să-i bată şi nu era ea. Evangeline nu era iubirea adevărată a lui Jacks, dar îşi dădu seama că îşi dorea să fi fost.

Închise ochii, încercând să îşi limpezească gândurile, deşi tot ce voia cu adevărat era să închidă panoul de sticlă şi să uite de descoperire. Venise în Nord sperând la un final fericit şi acum, că era aici cu Jacks, era cel mai aproape de a simţi asta. De când ajunseseră aici, Jacks nu părea inamicul ei, ci potrivit şi familiar.

Evangeline era cuprinsă de îngrijorare. Nu ar fi trebuit să îşi dorească nimic din astea pentru că nu erau adevărate. Dar ce făcea un lucru să fie real? Dacă era lipsa magiei, atunci nimic din Nord nu era real.

Evangeline ridică micul dragon. Închise cu grijă panoul de sticlă al ceasului, lăsând piatra bucuriei în siguranţă acolo.

Ştia ce trebuia să facă – doar că nu era încă pregătită să facă asta.

În tavernă, Evangeline găsi grămezi de pâine prăjită, toate acompaniate de cratiţe de fontă cu marmeladă de Vizuină, brânză dulce Nordică cu lămâie, gem de coacăze Merrywood şi ceva gros şi ciocolatiu. Dragonul ei îşi însuşi imediat castronul cu ciocolată.

Evangeline îşi întinse nişte brânză cu lămâie pe o felie de pâine, dar nu reuşi să o ducă la gură. I se întorcea stomacul pe dos ştiind că piatra bucuriei stătea bine-mersi în ceasornic. Acum că ştia că era acolo, pacea pe care o simţea mai devreme se sfărâmase.

Dar atracţia pe care o simţea faţă de Jacks era tot acolo.

Îl simţi în momentul în care păşi în tavernă. Aerul se electriză, de parcă fusese preschimbat în scântei. Cicatricea în formă de inimă frântă de pe

încheietura ei o gâdila, iar ea zâmbea.

— Bună, o salută aproape ruşinat în timp ce se apropia de masă.

Era desculţ, la bustul gol şi adorabil de ciufulit, cu părul lui auriu peste ochii scânteietori, care păreau că încă se trezeau.

— Hei.

Vocea ei răsună, de asemenea, ciudat de ruşinată, ceea ce îl făcu pe Jacks să zâmbească.

— Nu era nevoie să te furişezi din pat.

— Nu m-am furişat.

— Atunci de ce n-ai mai rămas?

Se aşeză cu lejeritate pe scaunul de lângă ea şi îi zâmbi. Era un zâmbet ca de basm, pe jumătate de răufăcător, pe jumătate de erou, o poveste cu un sfârşit imposibil.

Îi iubea zâmbetul atât de tare, încât abia reuşea să îi reziste.

Dar apoi îşi reaminti de piatră. Se gândea că s-ar simţi altfel dacă ar fi închisă într-o cutie de fier şi se temea că ar fi la fel şi în cazul lui Jacks. Se temea că nu s-ar mai uita la ea de parcă ar vrea să o devoreze în loc de micul dejun.

— Mâine-dimineaţă nu te voi lăsa să pleci aşa uşor.

Ochii îi sclipiră obraznici şi fură o bucăţică de pâine prăjită.

Gestul lui fu atât de simplu şi de comod încât se gândi cât de uşor ar fi să rămână aici.

— Credeam că ziceai că va fi doar o noapte.

— Credeam că niciodată nu credeai ce zic.

Dădu din cap şi o trase în braţele lui.

— Jacks!

Evangeline îi puse o mână pe piept. Îi putea simţi inima bătând, ceea ce o surprinse. În exterior, părea atât de obişnuit şi lipsit de griji, dar acum se gândea că era la fel de emoţionat ca ea. O făcea să vrea să îl tragă mai aproape de ea, să îşi pună capul pe umărul lui şi să îi spună toate lucrurile pe care încerca să nu le simtă.

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului său şi, pentru o clipă, îl strânse tare. Îl strânse de parcă era al ei şi ea a lui şi nimic altceva nu îi despărţea. Fără blesteme, fără minciuni, fără răni sau greşeli din trecut. Îl strânse de parcă exista doar prezentul, de parcă nimic altceva nu conta. Apoi îi dădu drumul. Se dădu jos din braţele lui cu mişcări stângace şi se împiedică atunci când încercă să facă un pas înapoi.

— Evangeline… Ce s-a întâmplat?

Între sprâncenele lui apăru o linie.

— Nu e real, Jacks. Tu şi cu mine suntem sub influenţa pietrei bucuriei.

— Crezi că ai simţi lucrurile astea pentru mine doar din cauza unei pietre?

Jacks se întristă. Pentru o clipă păru furios, dar când îl privi în ochi putu vedea doar durere.

Evangeline vru să îşi retragă cuvintele. Nu voia să îi provoace durere. Nu voia să facă asta deloc. Dar ştia că nu puteau sta aici, nici măcar o zi în plus, pentru că se temea că o zi nu ar fi destul – niciodată nu ar fi destul. Dacă Evangeline ar sta aici cu Jacks, ar fi ca Petra, ţinând de el aşa cum ea ţinea de tinereţea şi piatra ei, fiind dispusă să facă orice ca să le păstreze.

— Nu cred, nu ştiu.

Ea luă un borcan în care fusese ciocolată, dar care acum era gol, cu tot cu capac.

— Am găsit piatra bucuriei acum, în dimineaţa asta. E în ceasul de la intrare.

— Evangeline…

Îl auzi sărind de pe scaun, dar nu se întoarse înspre el. Cu cât făcea asta mai repede, cu atât le va fi mai bine.

Fugi în hol.

— Aşteaptă!

Jacks o prinse de mână şi o întoarse înspre el. Era palid şi ochii îi erau sticloşi de roşii.

Ura că îl rănise, dar într-un minut se vor simţi altfel. Jacks voia pietrele mai mult ca orice, iar ea voia să îl salveze pe Apollo. Ea voia un final fericit – şi voia să fie unul adevărat, nu cauzat de magie.

— Orice ar fi, Jacks, nu te vei simţi la fel într-un minut.

Înghiţi sec şi îşi încleştă falca.

— Nu ai nicio idee ce simt.

Se uita la buzele ei şi pe faţă avea o expresie torturată.

Când Jacks voia ceva, era cu o intensitate care putea distruge lumi sau construi regate. Emana acea energie acum, de parcă voia să o distrugă, dar şi să o facă regina lui în acelaşi timp.

Şi era atât de tentant să îl lase. Magia scânteia în micul spaţiu dintre ei. Aurie, electrică şi vie. Se simţea ca sfârşitul unui basm, unde un sărut avea mai multă putere decât mii de războaie şi sute de vrăji.

Evangeline se gândea să se apropie mai tare, să îşi apese buzele de ale lui Jacks şi să petreacă o eternitate pierdută într-un sărut fără sfârşit.

— Nu e real, Jacks.

O durea să spună fiecare cuvânt, dar Evangeline ştia că, deşi cuvintele dureau, măcar ele erau adevărate.

— Acest loc are magia unui basm, dar fără blesteme sau monştri. Dar în realitate există blesteme şi monştri. Apollo e încă acolo…

— Apollo e bine, i-o tăie Jacks, menţionând numele prinţului cu mânie, Haos l-a găsit – şi l-am văzut cât am fost plecat. Apollo e încuiat bine-mersi în castelul lui Haos, unde nu îl poate răni nimeni şi de unde nu te poate răni.

— Dar nu poate trăi aşa. Nici noi nu putem.

Evangeline îşi trase mâna dintr-a lui Jacks şi, înainte să o poată opri, se întoarse înspre ceasornic. Deschise uşiţa care dădea înspre pendul, luă piatra bucuriei şi o băgă în borcanul de metal.

PARTEA a III-a

O crimă monstruoasă

41

În momentul în care piatra bucuriei fu luată din ceasornic, acesta se opri. Vizuina deveni tăcută şi aerul de la intrare deveni la fel de rece ca mormintele noaptea.

Evangeline ştia că locurile nu pot fi cu adevărat însufleţite, dar se simţea de parcă Vizuina era pe moarte. Lumânările se stinseră, uşile se crăpară şi pe scări, unde adineauri era lumină şi sclipire, acum era praf.

Vizuina poate că fusese fermecată ca să ţină blestemele afară, dar se părea că restul magiei sale provenea din piatra bucuriei.

Chiar şi micul dragon se schimbă. Începu să zgârie clanţa de la intrare de parcă abia aştepta să plece.

Lui Evangeline i-ar fi plăcut să îl păstreze, dar deschise uşa şi îl lăsă să zboare afară, în frig. De cealaltă parte a uşii, zăpada nu mai sclipea. În schimb, era udă, îngheţată şi îi biciuia obrajii înainte să închidă uşa.

I se făcu teamă.

Nici nu voia să se uite la Jacks. Dacă Vizuina era atât de rece, se temea de ce ar vedea dacă s-ar întoarce înspre el. Deşi o parte mică din ea spera să nu se fi schimbat nimic, chiar dacă Vizuina fusese alterată, Jacks să fi rămas la fel.

— Poţi să te întorci, Vulpiţă.

Tonul îi era voios, dar, după cum suna, scânteia speranţei ei se stinse.

— Nu trebuie să-ţi faci griji de alte declaraţii nedorite din partea mea, adăugă el.

Avea dreptate. Când se întoarse, roşul din ochii lui dispăruse. Falca îi era tot încleştată, dar părea mai degrabă enervat decât îndurerat.

— Ţi-am spus că vei simţi altceva.

Cuvintele o dureau, dar încercă să lase durerea la o parte. Haos îi spusese că ea simţea puterea pietrelor mai intens decât toţi ceilalţi. Se părea că încă influenţa pietrei nu încetase, dar, cu puţină speranţă, sentimentele care rămăseseră aveau să dispară foarte curând. Era clar că deja îl părăsiseră cu totul pe Jacks.

— Aveai dreptate, îi răspunse, simt nevoia să plec acum. Merg să iau şi celelalte două pietre. Ar trebui să-ţi găseşti o pelerină.

Evangeline descoperi o pelerină aurie căptuşită cu blană albă şi groasă în acelaşi dulap în care găsise jurnalul Aurorei Valor. Luă pelerina şi se schimbă într-o rochie albă asortată, care avea flori aurii brodate pe ea şi un corset cu şireturi roz ca apusul de soare. Se decise să ia şi jurnalul. Nu era sigură de ce – după ce terminase de citit ultimul paragraf, aproape toate paginile erau goale. Nu era de parcă avea nevoie de jurnal să mai găsească pietre. Ea şi cu Jacks aveau piatra bucuriei, a adevărului şi a tinereţii, iar Haos deja avea piatra norocului.

Evangeline simţi ceva asemănător unui fior când îşi aminti ce îi zisese Petra înainte să moară. „Abia atunci am aflat ce pot face cele patru pietre împreună, dar pot să ghicesc că nu ţi-au zis nici asta…”

— Eşti gata? verifică Jacks.

Se întoarse şi îl văzu în cadrul uşii, drept ca un soldat, îmbrăcat într-o mantie lungă de călătorie, care arăta la fel de ostilă ca expresia lui. Ştia că piatra bucuriei secase acel loc de orice urmă de veselie, dar se gândea că putea fi puţin mai fericit acum că au găsit toate cele patru pietre. În schimb, Jacks părea aproape furios în timp ce o privea.

— În afară de a deschide arcada, începu ea, ce mai pot face toate pietrele împreună?

— E cam târziu să îţi faci griji pentru asta, spuse tăios.

Tonul lui nu era cu mult mai rece faţă de celelalte sute de dăţi în care îi vorbise, dar ea tot simţi o împunsătură după ce se întoarse.

Sania era gata de plecare când Evangeline ieşi afară. Vântul rece de iarnă îi suflă părul în faţă când privi înapoi înspre Vizuină. Florile care încadrau drumul, atât de luminoase când ajunseseră acum câteva zile, erau frânte şi îngheţate. Credea că îşi amintea de nişte ciuperci vesele şi flori pe acoperiş, dar acum erau doar nişte scânduri care arătau de parcă următoarea furtună urma să le smulgă.

— Ar trebui să plecăm, insistă Jacks.

Evangeline se urcă în sanie, lângă el. Era albă ca zăpada şi banca era destul de mare cât să mai intre un pasager. Atât de mare era distanţa dintre ea şi Jacks. Ea era dureros de conştientă de distanţă.

Nu voia să se tot uite înspre el sperând că îşi va întoarce şi el privirea. Nu voia să simtă nimic pentru el, mai ales nu pentru versiunea asta insensibilă a lui, dar o durea inima încontinuu.

Se tot gândea că atracţia faţă de Jacks va dispărea acum că piatra

bucuriei fusese închisă în siguranţă, dar nu putea să îi dea drumul.

Drumul înapoi spre Valorfell era apăsător – rigid şi silenţios, cu excepţia sunetului scos de copitele cailor care trăgeau sania.

Se întreba dacă Jacks chiar nu simţea nimic sau încerca să-şi ascundă adevăratele sentimente. Ea fusese cea care insistase să ia piatra bucuriei din ceasornic ca să poată pleca şi să deschidă arcada, şi ar face-o din nou.

Nu îşi regreta alegerea.

Doar că ura că o durea atât de tare. Ura că tot ce voia să facă era să se întindă şi să îl ia pe Jacks de mână.

Dar nu îndrăznea să se mişte.

Chiar dacă Jacks încă simţea ceva pentru ea, alegea să nu îi arate asta.

Lăsară sania la porţile cimitirului ca să meargă restul drumului până la castelul lui Haos pe jos. Jacks avea două dintre pietre în straiţa lui, iar ea încă avea piatra bucuriei în recipientul de fontă.

Era surprinsă că i-o lăsase ei. Doar dacă nu cumva mai avea ceva sentimente rămase şi doar ideea că ar exista îl îngrozea destul de tare cât să nu vrea să ducă el piatra, nici măcar sigilată în ceva.

Doi îngeri trişti din marmură păzeau intrarea în castelul subteran al lui Haos – unul dintre îngeri plângea deasupra unei perechi de aripi frânte, în timp ce celălalt cânta la o harpă cu corzile rupte. Îi mai văzuse de câteva ori, dar, de obicei, asta se întâmpla noaptea. Soarele era încă sus, luminând statuile şi, pentru prima dată, îi veniră în minte îngerii care păzeau Arcada Valory. Se întreba dacă nu cumva exista vreo legătură de care nu se prindea.

— Acum că ne-am întors, sunt sigur că abia aştepţi să îţi vezi soţul, zise Jacks, dar să nu te duci să îl cauţi. Până când nu rupem blestemul arcaşului, Apollo e periculos.

— Ştiu asta deja.

— Păi, şi eu ştiu cât de mult îţi place să ispiteşti moartea, deci mă gândeam să îţi reamintesc, se răsti la ea.

Dând din cap, Evangeline îşi folosi sângele să deschidă uşa.

Asta îl făcu pe Jacks să îi arunce altă privire în timp ce treceau pragul.

— Acum ce-i?

— Nu ai niciun simţ al conservării. Nu ai auzit când Haos ţi-a zis că nu ar trebui să sângerezi într-un castel al vampirilor?

— E încă ziuă, vampirii dorm.

— Deci mai ai la dispoziţie câteva ore în care poţi muri înainte să

deschizi arcada.

Ea îşi ridică bărbia sfidătoare. Aproape că îi venea să-i zică despre cum trăise aici două săptămâni de una singură – nu avea nevoie de grija lui, dar încă exista o parte din ea care se întreba dacă grija lui nu era doar legată de arcadă.

— Credeam că nu te interesa arcada, ci voiai doar pietrele.

— Da, răspunse Jacks fără ezitare, dar i-am dat lui Haos cuvântul meu că nu le voi folosi până când nu va deschide arcada şi nu îşi va da jos casca. Nu poate face asta până la lăsarea întunericului. Deci de ce nu eşti o cheie cuminte şi te încui în siguranţă în camera ta?

Evangeline se uită urât la el. Încă suspecta că Jacks încerca să o enerveze ca să îşi ascundă orice sentiment mai avea încă, iar dacă asta era intenţia lui, atunci reuşea.

— Nu-ţi face griji, Jacks, nu aş vrea să creez neplăceri şi să mor.

Merse înspre camera ei. Era tentată să îl caute pe Apollo doar ca să îl enerveze pe Jacks. Se gândea că, odată ce îl va vedea pe prinţ din nou, îi va fi mai uşor să nu se mai gândească la Jacks, lucru care, în acel moment, părea imposibil.

Evangeline trecu prin curtea în care îl văzuse jucând dame şi se gândi la conversaţia cu LaLa pe care o surprinsese, cea care implica faptul că el fusese plecat ca să caute un remediu pentru blestemul arcaşului. Acea discuţie o făcuse să îndrăznească să se gândească că poate îi păsa, dar acum ea îşi dorea ca el să fi jucat jocuri doar. Era cu mult mai uşor să nu îl placă atunci când era egoist.

Aproape că îi dădură lacrimile.

Ea şi le şterse, refuzând să plângă după el, dar era atât de greu. O durea tot. O durea că îl voia. O durea că o refuzase. O durea să respire. O durea să plângă. O durea chiar şi mai tare când încerca să nu plângă.

O durea capul şi inima i se simţea greoaie când ajunse în camera ei. Era rece şi întunecată, dar aprinse câteva lumânări înainte să se prăbuşească pe pat.

Încă ţinea recipientul de metal în care se afla piatra bucuriei. Ar fi atât de uşor să îndepărteze capacul. Totuşi, cât de mult rău îi putea face? Piatra îndepărta durerea, iar ea era în dureri cumplite.

Degetele lui Evangeline zăboviră deasupra capacului, apoi îl dădu la o parte.

42

Sentimentul de uşurare era dulce şi instantaneu. Umerii lui Evangeline se relaxară, ochii i se închiseră şi i se ridică o greutate de pe piept.

Dorinţa era încă acolo. După ce închise ochii, se strădui să audă o bătaie în uşă, urmată de vocea joasă a lui Jacks. Dar, în loc să cedeze liniştii, simţi un fel de speranţă. Nu putea crede că lui Jacks nu îi păsa de ea. Nu putea crede că sentimentele lui pentru ea erau doar datorită pietrei. Ea…

Nu gândea limpede.

Evangeline se forţă să pună capacul înapoi pe recipientul de metal, apoi îl ascunse sub pernă ca să nu îl mai vadă. Nu conta cât de tare voia să amuţească durerea de inimă, să trăiască într-o minciună nu era răspunsul. Totul avea să fie mai bine curând. Odată ce va deschide arcada şi va rupe blestemul arcaşului, lucrurile vor fi diferite între ea şi Apollo – măcar asta era garantat. Dar cât de diferite aveau să fie?

Se cutremură din tot corpul. Era tentată să îşi bage mâna sub pernă şi să ia piatra din nou, măcar până când venea momentul să o folosească. Poate că avea nevoie să simtă această durere ca să poată trece peste.

Evangeline luă perna în braţe şi închise ochii.

Timpul trecea atât de lent, încât părea că se oprise în loc. În cameră era linişte, până când ceva se întâmplă subit. Aerul din încăpere devenise greoi. O secundă mai târziu, simţi nişte degete uşoare cum îi dădeau părul la o parte de pe chip.

— Jacks…

Inima îi bătu mai tare şi îşi deschise ochii – apoi abia îşi reţinu un ţipăt.

Apollo era aplecat peste ea. Mâna lui se oprise lângă obrazul ei, sau oare era lângă gât? Urma să o sugrume?

O clipă rămase împietrită de frică, apoi se ridică în genunchi. Trebuia să se îndepărteze de el.

— Nu te teme – nu îţi voi face rău, Evangeline.

Îi spusese numele ca o rugăminte în timp ce se aşeză pe pat, până când era în genunchi în faţa ei. Ochii îi erau căprui, nu roşii. Ştia cât de repede i se putea schimba privirea, dar acum părea atât de bântuit, atât de singur, atât de disperat, atât de rănit.

Parcă se uita într-o oglindă şi îşi vedea propriile emoţii.

Ştia că trebuia să fugă de el, dar nu voia să îl rănească.

Cu grijă, el îi mângâie obrazul. Ea îngheţă, dar nu se trase înapoi. Se ţinea de cuvânt. Nu avea să o rănească. Dacă atingerea lui făcea ceva, era că îi lua din durere.

Mâna, lui era caldă şi blândă. Degetele îi tremurau uşor, de parcă şi el se temea.

Totuşi, atingerea lui se simţea bine, dar poate nu era o idee strălucită până la urmă.

— Apollo – nu suntem în siguranţă.

Râse încet.

— Nimic nu a fost în siguranţă încă de când te-am văzut prima oară, şi cu toate astea, n-am vrut să îmi iau privirea de la tine.

O sărută.

Pentru o clipă, uită să respire – uitase şi cum să sărute, dar Apollo era răbdător. Buzele lui se mişcară uşor peste gura ei, cu atingeri uşoare, până când începu să se relaxeze şi să îl sărute înapoi.

Se mai sărutaseră şi înainte, dar niciodată aşa. Când Apollo se afla sub vraja lui Jacks, săruturile lui erau ca visele de febră, fierbinţi şi flămânde, de parcă voia să guste nu doar gura ei. Acest sărut era, mai degrabă, o invitaţie la dans.

Apollo era un dansator foarte priceput. Încet, îşi duse mâna în părul ei, înclinându-i capul în timp ce ea îşi întredeschidea buzele. Ea simţea fluturaşi înăuntrul ei şi îşi aruncă mâinile în jurul gâtului său.

El zâmbea în timp ce o săruta.

— Habar nu ai cât mi-am dorit asta.

Îi luă buza între dinţi, o sărută din nou, apoi o muşcă, destul de tare cât să îi dea sângele.

— Scuze, mormăi el.

— Nu – e bine.

Ea se gândi pentru o clipă la Jacks, dar apoi alungă acel gând. Îl muşcă înapoi pe Apollo, care zâmbi şi începu să o sărute tot mai tare în timp ce îi dădea jos mantia aurie.

I se tăie respiraţia o clipă atunci când haina îi căzu.

Ştia că nu era o idee bună, dar se simţea atât de bine cu Apollo. Fiecare atingere o făcea să creadă de parcă o venera. Odată ce mantia îi dispăru, începu să îi desfacă fundiţele de la corset în timp ce o împinse pe spate în

pat.

— Spune-mi dacă mă mişc prea repede.

O sărută cu blândeţe, o dată pe buze, apoi pe obraz, coborând încet cu săruturile pe gât, în timp ce mâinile îi cuprinseră sânii.

Deschise ochii.

— Îmi cer scuze, se strădui Apollo.

De data asta, nu o mai sărută după.

Teroarea dinăuntrul ei crescu când ochii i se transformară din căprui în roşii şi începu să o sugrume.

43

Evangeline era cuprinsă de o panică enormă. Îl lovi pe Apollo între picioare, dar era prea greu deasupra ei pentru ca loviturile ei să aibă vreun efect. Corpul lui o ţintuia de pat.

Încercă să ţipe în timp ce degetele lui îi striveau gâtul.

Începu şi el să se sufoce – aşa că îi dădu drumul, scuipând şi tuşind mulţumită blestemului oglindirii.

Evangeline abia putea respira, dar când Apollo se dădu în spate, reuşi să ia borcanul cu piatra bucuriei şi să se târască de sub el.

Cu stângăcie, coborî din pat. Totul era în ceaţă. Camera întunecată se învârtea cu ea, lumânările ardeau şi fumegau în acelaşi timp. Se chinuia să respire şi se împletici, dar cumva îşi aminti de maneta de lângă patul ei.

Trase de ea cu toată forţa. Imediat, o cuşcă căzu deasupra lui Apollo. Gratiile s-au închis cu zgomot.

El se prinse de gratii mârâind. Faţa lui era ca turbată, ochii încă îi sclipeau roşii, dar cuvintele sale erau ca o rugăminte.

— Îmi pare rău, Evangeline. Chiar nu vreau să te rănesc!

— Ştiu…

Ea făcu un pas în spate până se lovi de…

Jacks.

Venele de pe gât erau umflate şi avea o privire ucigaşă.

— Pleacă, îi ordonă lui Evangeline.

— Nu îl poţi răni. Dacă îl răneşti, mă vei răni şi pe mine, imploră ea trăgând de cămaşa lui Jacks ca să îl facă să plece.

Jacks mârâi ceva care semăna cu:

— Într-o zi o să îl omor.

Îşi puse un braţ în jurul lui Evangeline.

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea! strigă Apollo.

Jacks o trase mai aproape şi o conduse înspre uşă.

Evangeline se simţea ruptă în două. Nu putea merge înapoi la Apollo – nu cât era aşa –, dar simţea o cu totul altă agonie plecând cu Jacks. Era mereu acolo ca să o salveze, dar apoi mereu pleca.

O împingea să părăsească încăperea, oprindu-se doar cât să trântească

uşa, apoi se întoarse înapoi înspre ea.

— Ce ţi-a făcut?

Jacks scrâşnea din dinţi privind înspre sângele de pe buzele ei.

— Sunt bine… Doar…

„Am doar nevoie să mă ţii în braţe.”

Nu putu să o spună cu voce tare. Nu era sigură nici dacă măcar îşi proiectase acel gând asupra lui.

Dar apoi Jacks o luă pe sus. Ea se ţinu de el şi îşi îngropă capul în umărul lui.

O strângea atât de tare încât o durea, dar nu o deranja această durere. L-ar lăsa să o strivească sau să o rupă în bucăţi cât timp nu i-ar mai da drumul. Asta voia, şi refuza să creadă că el nu simţea la fel.

Îi putea simţi bătăile inimii în timp ce o purta în camera alăturată. Era un dezastru. Peste tot pe birou erau mere şi cotoare de măr. Lenjeria de pat era vraişte. În foc ardeau mai mult decât doar lemne. Era clar că nu doar ea era supărată după ce părăsiseră Vizuina.

Închise uşa cu piciorul şi se duse în pat.

— Vulpiţă, când te-am văzut, credeam…

Se opri când o aşeză pe cearceafurile deranjate. Îi dădu părul la o parte şi îi cuprinse în palme chipul, privind-o intens. Faţa părea răvăşită de agonia unei stele căzătoare, purtând seninele frumuseţii şi ale distrugerii deopotrivă, iar ochii îi erau atât de albaştri încât totul pălea prin comparaţie cu strălucirea lor.

Privirea lui alunecă înspre buzele ei în mod intenţionat.

Respira greu şi îşi dori să o poată săruta măcar o dată.

Se apropie mai tare şi îi răsuci părul uşor, înclinându-i capul în timp ce gurile lor erau incredibil de aproape una de cealaltă.

— Încă sângerezi.

Îi atinse mijlocul buzelor, agonizant de încet şi de uşor. Limba lui se simţea ca raiul şi iadul, ca tot ce îşi putea dori dar nu putea avea. Trebuia să se abţină din a se apleca, deşi se îndoia că Jacks ar lăsa-o. Îi putea simţi degetele pe chip, ţintuind-o pe loc, cu buzele doar puţin mai departe de ale lui.

Dar poate era destul de aproape. Poate nu trebuiau să se atingă. Putea trăi aşa cât timp ar fi făcut-o alături de el.

Apoi el îi dădu drumul. Îi lăsă părul şi se îndepărtă de pat, provocându-i un fior rece.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

Putea vedea cum se izolează din nou, ştergându-şi emoţiile de pe faţă – furia, dorinţa, frica, durerea, dorul. Era exact ca în Vizuină. Asta făcuse când ea băgase piatra bucuriei în borcan. Îşi ascunsese toate sentimentele. Se prefăcuse că totul se întâmplase din vina pietrei.

— Trebuie să plec, spuse cu răceală.

— Nu…

Dădu să se ridice de pe pat. De data asta nu îl va mai lăsa să scape aşa uşor.

— De ce te temi atât de tare?

Ochii lui Jacks fură străfulgeraţi de ceva asemănător cu regretul.

— Ce este? insistă ea.

Jacks îşi trecu o mână prin păr.

— Încă mai vrei să ştii ce fac pietrele când sunt împreună?

— Da.

Dar, dintr-odată, avea emoţii. Acesta era răspunsul pe care îl aştepta, cel pe care îl cerea. În tot acest timp, murea să ştie ce voia Jacks cu adevărat. O vreme îi fusese frică pentru că nu voia să rănească pe nimeni, dar judecând după privirea lui Jacks, realiză că singura persoană pe care ar răni-o răspunsul lui era ea.

Jacks merse înspre biroul său şi luă un măr alb. Începu să jongleze cu el.

— Când cele patru pietre sunt combinate, o persoană capătă puterea de a se întoarce în orice moment din trecutul său. Asta poate fi făcut doar o dată. Odată ce pietrele vor fi folosite în acest mod, niciodată nu vor mai avea puterea de a face asta din nou.

Pentru o secundă, nu suna atât de rău. Mulţi oameni aveau momente din trecut pe care voiau să le schimbe. Doar în acea zi se întâmplaseră nişte lucruri pe care Evangeline ar fi vrut să le facă diferit.

— Şi în ce moment ai vrea să te întorci?

Jacks se uita la mărul din mâna lui în timp ce răspunse.

— Vreau să mă întorc la momentul în care am întâlnit-o pe Donatella.

— Prinţesa care te-a înjunghiat?

Dădu scurt din cap.

O clipă, Evangeline rămase fără cuvinte. Dintre toate răspunsurile, nu se aştepta la acesta. Îi veni în minte noaptea pe care ea şi Jacks o petrecuseră împreună în criptă, când îi spusese, în sfârşit, povestea prinţesei Donatella – cum a sărutat-o şi aceasta ar fi trebuit să moară, dar, în schimb, i-a făcut

inima să bată. Ea ar fi trebuit să fie dragostea lui adevărată, dar Donatella alesese pe altcineva şi asta îl înjunghiase pe Jacks în inimă.

— De ce ai vrea să te întorci la ea?

— Ea trebuia să fie dragostea mea adevărată – vreau încă o şansă la asta.

— Dar asta nu are sens, spuse Evangeline, de ce ai trece prin atâtea lucruri pentru o fată pe care *tu* nu o iubeşti?

Evangeline ştia că Jacks nu o iubise pe Donatella. Poate că ar fi crezut asta înainte, când auzise povestea pentru prima dată, dar Evangeline nici nu îşi putea închipui asta acum.

Jacks nu vorbea niciodată despre ea şi, în rarele ocazii în care o menţiona, nu suna de parcă o iubea.

— E doar pentru că nu ai omorât-o? Sau chiar vrei să fii cu ea?

Jacks pufni.

— Chiar n-are rost cearta asta.

Muşcă puternic din măr.

— Şi oricum n-o să îţi aminteşti de asta.

Pe Evangeline o cuprinse panica din nou. Era a doua oară când spunea asta. Prima dată, în Vizuină, o spusese de parcă nu vorbea serios, dar acum, vocea lui Jacks era clară şi fermă.

— De ce spui că nu o să ţin minte?

Se temea că deja ştia. Dacă Jacks se întorcea în timp, nu schimba doar cursul vieţii lui, ci şi pe cel al lui Evangeline. De asta zicea că va uita, pentru că Jacks ar crea o nouă realitate în care nimic din cele deja întâmplate nu ar mai avea loc. Niciodată nu ar mai avea această discuţie.

Tot ce se întâmplase între Jacks şi Evangeline de când ea venise în Nord fusese rezultatul efortului lui Jacks de a căuta pietrele. Dar dacă ar reuşi să le folosească ca să îşi rescrie povestea, atunci nu ar mai trebui să le găsească din nou – nu ar mai avea nevoie de ea.

Dintr-odată, lui Evangeline i se făcu rău.

Jacks arăta de parcă nu îl interesa deloc.

— Dacă te întorci în trecut, câte se vor schimba în viaţa mea? se interesă.

Jacks muşcă din nou din măr.

— Viaţa ta nu ar fi cu totul diferită. Timpul nu vrea să fie schimbat – majoritatea lucrurilor se vor reseta, doar dacă nu s-ar lupta cineva să le schimbe. Din ce am aflat, tot vei ajunge aici – doar că nu datorită mie. Poate Haos ar reuşi să te aducă aici de unul singur. Deci nu-ţi face griji, draga mea, tot vei fi prinţesă şi tot îl vei avea pe Apollo.

— Şi cum rămâne cu tine? Ne vom întâlni vreodată?

— Nu.

Dacă Jacks simţise ceva zicând asta, atunci nu i se putea citi pe faţă.

— Mă vei ţine minte?

— Da, răspunse cu aceeaşi indiferenţă, dar mă voi asigura că drumurile noastre nu se vor intersecta niciodată.

— Dar tocmai ai spus că viaţa mea nu se va schimba.

— Păi nu o să schimbe.

Muşcă iar din măr.

— Vei găsi un alt mod de a-i opri nunta lui Luc. Cu ajutorul lui Otravă, cred.

— Nu despre asta vorbeam.

Îi apărură lacrimi în colţurile ochilor. Nu îi venea să creadă că pe Jacks nu îl interesa că îl va uita, că acest moment şi fiecare alt moment dintre ei vor fi şterse, că Otravă sau Haos pur şi simplu i-ar lua locul – asta dacă *teoria* lui cum că viaţa ei ar rămâne neschimbată era corectă. Dacă nu avea dreptate, atunci viaţa ei ar putea-o lua în atât de multe direcţii.

Dar nu îşi făcea griji despre asta chiar acum. Tot ce o interesa pe Evangeline era că îl va uita. Abia putea respira şi inima aproape că îi sărea din piept – se temea că îi va ceda în orice clipă, iar el doar stătea acolo şi molfăia mere.

Dar ea ştia că şi el simţea ceva. Nu mai credea că tot ce se întâmplase în Vizuină fusese datorită pietrei bucuriei. Piatra nu crea fericire; tot ce făcea era să aibă grijă de răni şi să înlăture frica.

De ce se temea Jacks? Ce rană avea el?

„Ea trebuia să fie dragostea mea adevărată – vreau încă o şansă la asta.” Asta îi spusese când Evangeline îl întrebase de ce voia să se întoarcă în timp, să fie cu Donatella. Nu îi spusese că o iubea. O voia doar pentru că el credea că era singura lui şansă la dragoste. De fapt, era pentru că ea era singura fată pe care nu o omorâse cu sărutul lui.

— Dacă greşeşti? Dacă prinţesa Donatella nu e, de fapt, singura ta şansă la iubire? ziceai că dacă deschid Arcada Valory, înăuntru va fi ceva ce va putea rupe blestemul lui Apollo. Dacă va fi ceva acolo care să te ajute şi pe tine? Poate e un mod de a-ţi găsi *altă* dragoste adevărată.

Jacks scrâşni din dinţi şi aruncă mărul în foc.

— Nu aşa funcţionează.

— De ce nu încerci măcar? De ce singura ta soluţie e să te întorci în timp

la o fată care nu te iubeşte?

Privirea lui Jacks deveni furtunoasă.

Probabil că Evangeline trebuia să se oprească acolo, dar asta era ultima ei şansă. Dacă Jacks îşi punea planul în funcţiune, ea avea să uite că se cunoscuseră cândva. Încet, se apropie de el şi îşi ridică încet capul să îl privească.

— Dacă tu chiar crezi că asta vrei, atunci te minţi singur.

— Nu mă mint singur, se răsti Jacks.

— Atunci spune-mi că asta vrei cu adevărat. Jură-mi că vrei asta mai mult decât orice şi nu o să mai aduc subiectul în discuţie niciodată.

Jacks o prinse de umeri şi o privi direct în ochi. O vreme nu spuse nimic. Doar se uită la ea, la sângele rămas pe buzele ei şi la lacrimile uscate de pe obraji.

— Jur că asta vreau cu adevărat.

Fiecare cuvânt suna ca un jurământ adevărat.

— Vreau să şterg fiecare moment pe care noi doi l-am petrecut împreună, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus şi fiecare dată când te-am atins, pentru că, dacă nu o fac, o să te omor, aşa cum am omorât vulpea.

Inima lui Evangeline se opri.

Îl privea pe Jacks în ochi, dar tot ce vedea era întuneric şi tot ce simţea era apăsarea mâinilor lui. Se ţinea de ea în felul în care o persoană se ţinea de marginea unei stânci, ştiind că, dacă îi dădea drumul, nu se va mai putea prinde de nimic.

Iar Evangeline nu mai putea evita adevărul pe care nu voia să îl vadă. Jacks fusese arcaşul din *Balada Arcaşului şi a Vulpii.* De asta ştia atât de multe despre blestemul arcaşului şi de ce insista atât de mult că nu putea fi rupt, de asta spusese că nu fusese prieten cu arcaşul. El *fusese* arcaşul.

Evangeline se temuse că era adevărat încă din prima clipă în care Străinul Chipeş o menţionase pe prima vulpe, dar nu băgase în seamă pentru că nu voia să aibă dreptate. Nu voia să fie *aceea* povestea lui Jacks – *ea* voia să fie povestea lui.

Îi curse o lacrimă pe obraz încercând să şi-l imagineze pe Jacks drept arcaşul, luptându-se cu dorinţa de a o vâna pe fata pe care o iubea şi pierzând. Nu era de mirare că era atât de rănit şi crud, nici că îşi perfecţionase arta de a fi nepăsător.

— Scuze că ţi-am stricat basmul, Vulpiţă, dar baladele nu se termină frumos, şi nici noi doi.

Mâinile îi căzură de pe umeri şi el se îndreptă către uşă.

— Nu sunt acea vulpe! strigă Evangeline.

— Nu înţelegi.

Îi aruncă o privire întunecată peste umăr.

— Fiecare fată e altă vulpe. Vrei să ştii cum se termină povestea? Chiar vrei să ştii partea aceea pe care toată lumea o uită?

Evangeline ar fi vrut să scuture din cap. Voise mereu să ştie sfârşitul poveştii, dar acum îşi dorea să o uite cu totul. Voia ca Jacks să fie doar Prinţul Inimilor din nou – Soartă cu inima frântă care căuta iubirea adevărată – decât un erou căzut care şi-a găsit iubirea vieţii şi a omorât-o.

— Credeam că tocmai mi-ai spus cum se termină povestea, zise ea.

— Ţi-am spus că am omorât-o, dar nu cum.

O intensitate periculoasă se simţi în tonul lui Jacks.

— Nu ţi-am spus că am fugit, că am încercat să o părăsesc ca să nu o rănesc. Nu ştiam dacă o iubeam cu adevărat, sau dacă sentimentele mele erau de la blestem, pentru că nu mă lăsa să mă opresc din a mă gândi la ea. Dar ea credea în mine mai mult decât mine. M-a urmărit. Era convinsă că eu chiar o iubeam şi că mă puteam lupta cu blestemul. Iar eu am făcut-o. Niciodată nu am pus mâna pe ea. Am înfrânt blestemul arcaşului, dar nu a contat, pentru că odată ce am sărutat-o, a murit.

Gura lui Jacks se contorsiona cu acrime.

— De atunci, fiecare fată pe care am sărutat-o a murit, mai puţin una. Iar tu nu eşti fata aia.

44

Evangeline începu să se teamă că timpul era alimentat de emoţii şi lucruri precum groaza, şi asta îl făcea să se scurgă mai repede. Pe şemineul din camera lui Jacks se afla un ceas negru pe care îl observase când el o lăsase acolo. Acum nu îşi putea lua ochii de la el. Palmele începură să îi transpire privind secundarul cum se învârtea tot mai repede cu fiecare minut.

Curând se va lăsa noaptea. Curând îl va uita. Va uita această versiune a vieţii ei. Poate chiar va avea o viaţă cu totul diferită şi nici nu va şti că această versiune a existat vreodată.

Va şti în continuare că el există, dar nu va mai fi Jacks, ci doar un personaj mitologic: Prinţul Inimilor. Va uita că el era Jacks din Vizuină, arcaşul şi, pentru o noapte, *al ei.*

Cum îi putea lua totul? Îl ura puţin pentru asta, ceea ce îi uşura puţin treaba, dar tot era greşit. Evangeline crezuse mereu că fiecare poveste avea o infinitate de potenţiale finaluri, dar nu credea că povestea lor trebuia să se termine astfel. Nu îl întâlnise pe Jacks doar ca să îl uite.

Trebuia să îl convingă să se răzgândească înainte să folosească pietrele.

Uşa scârţâi. Evangeline îşi luă privirea de la ceas şi îl văzu pe Haos intrând.

Era îmbrăcat mai degrabă ca un prinţ decât ca un războinic, cu un surtuc de catifea de culoarea vinului roşu, cu o cămaşă elegantă crem pe dedesubt. Mănuşile erau din piele maro, pantalonii erau închişi la culoare şi sabia de la brâu era aurie. Arma părea mai degrabă decorativă decât necesară, de parcă această seară era o ocazie specială. Presupunea că, pentru el, chiar era.

În mâini ţinea o cutie de fier în care probabil erau ascunse pietrele norocului, tinereţii şi adevărului. Cutia cu piatra bucuriei era încă la ea şi, pentru o clipă, îşi dorea să o fi pierdut.

— Eşti gata, prinţesă?

— Nu.

Niciodată nu va fi gata să îi fie ştearsă şi înlocuită viaţa.

— Nu trebuie să îl aşteptăm pe Jacks?

Aruncă o privire fugară în spatele lui, sperând să îl vadă pe Prinţul Inimilor.

— Nu ni se va alătura, răspunse Haos, îi voi duce pietrele după ce deschizi arcada.

— Nici nu are de gând să îşi ia adio?

Evangeline îşi simţi speranţa sfărâmându-se ca nişte aripi de hârtie, care făcuseră greşeala prostească de a crede că puteau zbura.

— A zis că oricum n-o să-ţi aduci aminte, adăugă Haos cu blândeţe, de parcă ştia că era opusul unei consolări.

— Crezi că ceea ce vrea să facă e o idee bună?

— Cred că ar trebui să plecăm.

— O iau ca pe un nu.

Haos oftă, pe jumătate nerăbdător, pe jumătate copleşit.

— Cred că niciodată nu e o idee bună călătoria în timp. Am trăit destul de mult ca să ştiu că trecutului nu îi place să fie schimbat. Jacks crede că îi va funcţiona planul pentru că vrea să schimbe doar un singur lucru, dar judecata lui Jacks devine tulburată când vrea ceva destul de tare. Cred că singura ocazie în care călătoria în timp ar putea funcţiona ar fi dacă trecutul nu a avut timp să se aşeze. Cu cât mergi mai în urmă, cu atât se va lupta mai mult Timpul cu schimbările. Având în vedere natura răzbunătoare a Timpului, chiar dacă Jacks va reuşi să schimbe trecutul, Timpul se va asigura că va pierde altceva ca să plătească pentru asta. Deci ai dreptate, cred că face o greşeală.

— Atunci ajută-mă să îl fac să se răzgândească!

Haos dădu din cap cu răutate.

— Nici tu nu eşti bună pentru el, prinţesă. Mai bună e greşeala asta pentru Jacks decât *eşti tu.* Dacă ar fi să stea de dragul tău, te-ar omorî, iar moartea ta îl va omorî pe el. Crede-mă, Evangeline. Dacă îţi pasă de Jacks, cel mai bun lucru pe care îl poţi face e să îl laşi să plece.

— Dar nu se simte ca şi cum ar fi cel mai bun lucru, protestă ea.

O parte din ea nu putea refuza să vadă că era posibil ca Haos să aibă dreptate. Acum câteva luni, credea că Luc era persoana cu care era menită să fie. Evident, greşise şi cu asta şi, dacă greşea şi în legătură cu Jacks, consecinţele ar fi mult mai rele.

— Eşti gata acum? reluă Haos.

Evangeline dădu din cap reticentă.

În timp ce ea şi Haos mergeau de-a lungul holului, tot spera să audă

ritmul cizmelor lui Jacks sau sunetul dinţilor săi muşcând dintr-un măr.

Dar se auzeau doar sunetul paşilor ei, ocazionala scârţâială a vreunei uşi şi conştientizarea faptului că poate nu îl va mai vedea niciodată. El nu se va răzgândi. Urma să îşi ducă la bun sfârşit planul de a schimba trecutul şi vieţile lor odată cu el.

Evangeline era amorţită pe când se urcă într-o trăsură întunecată, cu scaune de catifea, care arătau de parcă nu fuseseră folosite niciodată. Se gândea că pentru un vampir cu puteri supranaturale, o călătorie cu trăsura s-ar simţi dureros de înceată, dar pentru ea era imposibil de rapidă.

Chiar înainte de a ajunge la Palatul Lupului, trăsura trecu pe lângă nişte sculpturi antice fără capete, care o făcură pe Evangeline să se gândească la Valori şi să simtă un fior subit. Încă tot nu ştia ce se afla în Valory.

Când LaLa îi spusese povestea despre omul care se putea transforma în dragon, Evangeline se gândise la ipoteza cum că Valory era o închisoare era adevărată.

După spusele lui Jacks, în Valory se afla un remediu pentru blestemul arcaşului, care fusese aruncat asupra lui Apollo, dar se presupune că nu exista niciunul pentru sărutul fatal al lui Jacks.

Evangeline se uită la Haos, care credea că Valory îl va lăsa în sfârşit, să îşi dea jos casca blestemată. Vampirul tot freca baza căştii, mâna mişcându-i-se de-a lungul gravurilor cu imagini şi cuvinte.

Lui Evangeline îi veni o idee chiar atunci, când îşi aminti ce îi spusese el cândva despre acele cuvinte: „E blestemul care mă opreşte din a-mi da jos casca”.

— Sunt curioasă, zise Evangeline, dacă Vizuina e protejată de toate blestemele şi casca ta e blestemată, de ce nu te-ai dus în Vizuină ca să îţi dai jos casca?

Haos a aşteptat o clipă înainte să răspundă.

— Dacă aş pune piciorul în Vizuină, nu aş mai exista. Vizuina a fost vrăjită întocmai ca să fie protejată de cei ca mine.

— Dar credeam că tu şi Jacks sunteţi prieteni.

— Suntem, dar de când am devenit ceea ce sunt, nu mai deţin controlul asupra reacţiilor mele.

Evangeline îşi aminti de articolul din ziarul găsit la Castelul Slaughterwood: „Dar unii se tem că aceste atacuri sunt doar din cauză că Valorii nu au control asupra abominaţiei pe care au creat-o”.

Încercă să îşi ascundă surprinderea când, dintr-odată, toate căpătară sens.

— Tu eşti monstrul despre care toată lumea credea că a fost creat de Valori.

— Valorii m-au creat.

— Adevărat?

— Chiar credeai că sunt atât de inocenţi precum zic poveştile?

Haos râse, dar nu era deloc fericit.

— Valorii au făcut o mulţime de greşeli. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, Evangeline. Nu am fost un monstru de mult timp. Vreau doar să deschid Valory şi să îmi dau jos casca asta.

Trăsura ajunse la pământurile înzăpezite de la Palatul Lupului la puţin timp după aceea.

Apoi, parcă Evangeline clipi şi se trezi în biblioteca regală, deschizând uşa către camera în care se afla Arcada Valory.

45

Camera era exact cum şi-o amintea Evangeline: podele stricate, pereţi gri, aer fosilizat, care o zgâria pe gât, şi o arcadă gigantică, păzită de o pereche de îngeri războinici, unul trist şi unul furios. Ambii aveau săbiile lor de piatră încrucişate în mijlocul arcadei.

Ultima dată când Evangeline fusese aici, îngerii nu se mişcaseră, dar, de data asta, putea jura că îi văzu tresărind când Haos intră în cameră.

Deschise cutia de fier în care se aflau primele trei pietre magice cu un clinchet.

Aerul se schimbă imediat, sclipici începând să plutească în loc de praf.

Pietrele din cutie luminau şi licăreau, practic cântau în splendoarea lor. La fel făcea şi piatra bucuriei din mâinile ei. Evangeline nici nu realizase că ridicase capacul de pe borcanul ei, dar acum avea piatra în palmă.

Pentru o clipă, timpul părea să se fi oprit şi se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar pune piatra în cutie cu celelalte şi le-ar folosi să se întoarcă în trecut în loc să le pună pe arcadă.

Jacks spusese că pietrele ar putea fi folosite pentru asta doar o dată. Dacă ar face-o ea prima dată, atunci el nu s-ar mai putea întoarce în trecut niciodată.

Ştia că Haos o avertizase că Timpul era răzbunător şi că nu îi plăcea să fie schimbat, dar cu piatra bucuriei în mână, îi era greu să îi fie teamă de ceva. Magia îi gâdila pielea în timp ce îşi imagina cum ar fi să se întoarcă în timp şi să îl întâlnească pe Jacks înainte să o găsească pe prinţesa Donatella. Apoi îşi văzu părinţii. Se gândea că ar putea să se întoarcă în timp şi să le salveze viaţa. Dacă mama ei ar fi trăit, tatăl lui Evangeline poate că nu ar mai fi murit de inimă frântă. Familia ei ar fi întreagă din nou.

Pentru un minut sclipitor, îşi văzu părinţii, în viaţă şi zâmbitori. Cufărul cu amintiri se deschise şi îl văzu pe Jacks ţinând-o în braţe. Îşi imagina o viaţă mai fericită, în care nu avusese niciodată o mamă sau o soră vitregă. O viaţă în care nu ar mai trebui să plece în Nord ca să caute iubirea. Una în care Apollo nu ar fi fost niciodată blestemat şi ea niciodată vânată. Una în care Luc nu s-ar fi transformat în vampir. Şi-ar putea schimba viaţa şi ar putea să găsească unul din infinitele finaluri fericite în care crezuse

dintotdeauna.

— Nu uita de ce eşti aici, interveni Haos.

— Nu-ţi face griji.

Evangeline închise pumnul cu piatra bucuriei. Încă era tentată, dar, oricât ura alegerea pe care Jacks urma să o facă, nu voia să i-o fure. În schimb, spera că, pentru ultima dată, ar face o alegere mai bună.

Inspirând adânc, puse piatra bucuriei în arcadă. Pentru o clipă, aşteptă să se întâmple ceva magic, ca pietrele să strălucească mai puternic sau să îi atace îngerii, dar totul era la fel ca înainte.

Urmă piatra norocului. Din nou, nimic nu se schimbă.

Palma începu să îi transpire când adăugă şi piatra tinereţii şi singurul lucru care se mişcă fu puţin praf.

— Nu sunt sigură că funcţionează, zise Evangeline.

— Va merge.

Vocea lui Haos era fermă şi degetele îi erau încordate în timp ce ţinea ultima piatră.

Evangeline simţi un val de emoţii în timp ce ţinea în mână ultima piatră. Tot ce făcuse şi experimentase de când venise în Nord o adusese în momentul acesta. Dacă era să creadă în soartă, ar putea să creadă că întreaga ei viaţă o purtase unde era. Nu îi plăcea deloc ideea asta, totuşi nu putea nega sentimentul de inevitabilitate care părea să umple camera antică, de parcă Soarta stătea cumva în linişte în spatele ei, ţinându-şi respiraţia, aşteptând să vadă sfârşitul unei poveşti pe care o pusese în mişcare cu secole întregi înainte.

Completă arcada cu ultima piatră.

„În sfârşit.”

Gândul se auzi de undeva din arcadă. O simţea respirând, suflând aer pe pielea ei. Se trezea. Funcţiona.

Haos îi întinse un pumnal mic şi, cu grijă, Evangeline îşi împunse un deget.

În clipa în care sângele ei atinse piatra, camera explodă de lumină, mai puternică decât prima dată când atinsese arcada. Îngerii luminau precum razele soarelui. Evangeline trebui să îşi acopere ochii până când lumina îngerilor slăbi.

Când reuşi să vadă din nou, îngerii războinici îşi coborâseră săbiile şi, în spatele lor, apăruse o uşă groasă de lemn cu un ciocănel de fier în formă de cap de lup.

Haos apăsă cu o mână pe uşă, de parcă voia să se asigure că era adevărată. Apoi, se întoarse înspre ea.

— Îţi mulţumesc, Evangeline.

Îşi luă pumnalul înapoi şi îi tăie o şuviţă de păr roz.

Ea tresări.

— De ce ai făcut asta?

— Stai liniştită, eşti ultima persoană pe care vreau să o rănesc acum.

Îşi puse pumnalul la centură.

— Părul e ca să rupem blestemele care vă leagă pe tine şi pe Apollo – aşteaptă aici cât intru.

— Ce e acolo? întrebă Evangeline.

Dar Haos deja deschisese uşa şi dispăruse în Valory.

Îngerii de piatră din fiecare parte a arcadei tremurară când el intră. Ea îşi aminti din nou că el era abominaţia despre care mulţi credeau că era închisă în spatele arcadei.

Dacă aşa stăteau lucrurile, se întreba ce era înăuntru cu adevărat. Uşa grea era încă întredeschisă. Haos nu o închisese bine. Era clar că nu se temea că ceva se va furişa afară şi o va ataca.

Evangeline se apropie ca să tragă cu ochiul. Cu arcada încă sclipind ca lumina zilei, cealaltă parte arăta mai întâi întunecată, ca o lume de umbre sepia.

Îi luă o vreme până ce ochii ei se obişnuiră cu întunericul. Pe jumătate se aştepta la cuşti şi prizonieri, dar era doar un hol rotund, cu pereţi de gresie pe care erau atârnate torţe care luminau o serie de coridoare cu portocaliu şi roşu. Arăta ca intrarea într-un templu antic, dar putea fi şi o criptă. Povestea despre Valori, cum că îşi ascunseseră cele mai mari comori magice, putea fi adevărată, până la urmă.

Ştia că Jacks nu credea că în Valory se găsea ceva care i-ar permite să mai aibă o şansă la dragoste. Dar dacă greşea?

Evangeline făcu un pas înăuntru.

Acum înţelese de ce Haos o avertizase cu privire la Jacks mai devreme – văzuse un crâmpei din durerea lui Jacks când îi vorbise despre prietenii lui morţi sau despre uciderea vulpii. Evangeline nu voia să fie un alt motiv pentru suferinţa lui şi nu voia nici să moară, dar refuza să creadă că asta însemna că trebuia să renunţe la Jacks. Trebuia să mai existe o cale.

Simţi un fior de entuziasm stând la intrarea în Valory. La prima privire, coridoarele care şerpuiau din hol arătau toate la fel – intrări arcuite făcute

din cărămidă roşie antică şi podele acoperite de covoare surprinzător de groase, cu fire aurii.

Asta cu siguranţă nu era o închisoare. Evangeline trase cu urechea înspre fiecare coridor. Două erau liniştite, dar crezu că aude paşi în al treilea. Acela trebuia să fie cel în care se afla Haos.

Începu să urmărească sunetele încet. De la jumătatea coridorului, suporturile de torţe nu mai erau din fier, ci din aur, iar pe pereţi apărură picturi. În final, găsi o uşă.

Uşa era înaltă şi lată. Printre crăpături ieşea o lumină puternică, de basm, permiţându-i să spioneze interiorul cu uşurinţă.

Evangeline se apropie tot mai mult şi era pe cale să deschidă uşa, când îl văzu pe Haos de cealaltă parte. El se uita înspre un şir de oameni întinşi pe jos şi ţinându-se de mână. Hainele arătau antice, de parcă erau scoase din cărţile cu poveşti – multă lână vopsită puternic, funie împletită cu aur, platoşe de cositor şi apărători de umeri cu ţepi.

Evangeline nu înţelese la ce se uita până când nu observă o faţă printre celelalte, una pe care o mai văzuse într-o pictură. Fata era chiar mai frumoasă decât în portret, iar Evangeline o recunoscu imediat pe Aurora Valor.

În acel moment observă şi tiara de aur de pe capul unei femei mai micuţe de lângă Aurora. Pielea femeii era de un măsliniu-închis, părul îi era de un argintiu strălucitor şi faţa senină. Trebuia să fie mama Aurorei, Honora Valor.

Bărbatul de lângă Aurora părea mai degrabă trecut prin bătălii decât chipeş. Şi el avea o coroană pe cap şi Evangeline se gândea că probabil acela era Wolfric Valor.

Familia de pe podea era familia Valor.

Ei fuseseră închişi în Valory, nu comoara sau prizonierii lor. Evangeline era năucită de acea descoperire. Nu se aştepta să găsească asta, dar avea sens – şi chiar se potrivea cu ambele ipoteze pe care le ştia despre Valory. Dacă Valorii fuseseră închişi aici, atunci Valory era un fel de închisoare, una care ascundea cea mai mare comoară magică a familiei Valor – pe ei înşişi.

Nu-i de mirare că Haos voia să deschidă arcada. Dacă Valorii îl blestemaseră să poarte casca, atunci tot ei erau cei care puteau să i-o dea jos. Evangeline se întrebă atunci dacă Honora era cea care putea rupe blestemul aruncat asupra lui Apollo. Jacks zisese că ea era cea mai bună vindecătoare din lume.

Totul avea sens – mai puţin ce credea Jacks, cum că în Valory nu se afla o portiţă şi pentru el. Dacă Honora putea să îl vindece pe Apollo de blestemul arcaşului, atunci poate l-ar putea ajuta şi pe Jacks.

Chiar atunci, regina începu să se mişte din locul ei de pe podea. Era graţioasă, chiar dacă picioarele îi erau nesigure. Haos părea să o privească cu respiraţia tăiată, de parcă ea ar putea dispărea.

— Chiar tu eşti?

Honora avea un vag accent care vorbea de timpuri demult trecute şi o voce la fel de delicată precum înfăţişarea ei.

— Castor? întrebă ea.

Evangeline se apropie şi mai tare, nesigură dacă numele rostit era cel pe care îl auzise. Castor era mort. Jacks îi spusese cum a murit. Doar că, acum că se gândea la asta, Jacks nu îşi terminase povestea. Doar conchisese zicând că nu era un salvator.

Evangeline privea cum Honora îl îmbrăţişa pe Haos.

— Cât timp a trecut? întrebă ea.

Haos răspunse, iar lui Evangeline i se păru că auzi cuvintele „Mi-a fost dor de tine, mamă”.

Honora începu să plângă.

Evangeline se simţea ca un intrus oribil, dar nu se putea abţine. Dacă punea totul cap la cap cum trebuie, asta însemna că Valorii nu creaseră un monstru ca să răzbune moartea lui Castor – el *devenise* monstrul. Haos era Castor Valor. *De asta* voia atât de tare să deschidă arcada. Nu doar ca să îşi dea casca jos. Voia să îşi salveze familia. Îi era dor de ei. Îi iubea.

Atunci Evangeline înţelese – cum l-ar putea salva pe Jacks. Era atât de simplu încât se blestemă că nu se gândise la asta înainte. Îl putea salva cu iubire. Nu doar îi păsa de el şi îl voia, îl iubea. Doar trebuia să îi mărturisească asta.

Gândul o cam sperie. Deja o refuzase; se temea că o va face din nou. Dar asta era toată problema: frica. Jacks o refuza doar pentru că se temea că o va omorî, dar dacă i-ar spune că îl iubeşte, poate ar fi destul cât să îl facă să vrea să mai rămână şi să încerce.

Poate că unele idei despre iubire i se schimbaseră de când venise în Nord, dar tot credea că dragostea era cea mai puternică forţă din lume. Dacă doi oameni se iubeau cu adevărat şi erau dispuşi să lupte pentru acea iubire, dacă erau dispuşi să meargă la război din iubire, zi după zi, atunci nu conta ceea ce trebuiau să înfrunte. Iubirea avea să triumfe mereu cât timp nu se

vor opri din luptă.

Dacă Jacks o iubea aşa cum îl iubea ea, ar putea găsi un mod să fie împreună.

Nu conta dacă ar rămâne blestemat pe veci. Deşi parte din ea nu se putea abţine din a crede că iubirea ei ar fi suficientă cât să rupă blestemul. Ştia poveştile care ziceau că Jacks avea doar o singură iubire adevărată – şi că deja găsise acea fată –, dar poveştile mai schimbau adevărul uneori. Valory dovedise asta.

Cu un val de speranţă care îi dădea aripi cât să zboare până la lună, la stele şi mai departe, Evangeline se întoarse. Trebuia să îl găsească, trebuia să îi spună cum se simte. Ea…

…Rămase locului când o rază puternică de lumină ieşi din camera Valorilor.

Haos scoase un sunet care semăna cu un bocit, îndurerat şi gros.

Evangeline se întoarse înapoi înspre uşa întredeschisă exact în momentul în care casca blestemată de pe capul lui Haos se rupse în bucăţi.

O azvârli în cealaltă parte a camerei cu un răcnet. Casca se făcu bucăţi când se izbi de perete.

— În sfârşit, zise el cu o voce undeva între un ţipăt şi un răcnet.

Pentru prima dată, Evangeline îi văzu faţa. Avea un chip care îi tăie răsuflarea. Ochi sclipitori, bărbie ascuţită, piele măslinie fină şi un zâmbet care îi făcea inima să tresară.

— Străinul Chipeş, icni ea.

Honora şi Haos se întoarseră înspre ea.

Evangeline împietri în uşă.

— Se pare că avem un vizitator, exclamă Honora, înclinând din cap într-un fel care putea fi fie curios, fie îngrijorat.

— Mamă, ea e Evangeline, o prezentă Haos.

Vocea îi era diferită fără cască, catifelată, fără fum, mai apropiată de vocea pe care o auzise în visele ei.

— Ea este cea care a deschis arcada, explică el.

Dintr-odată, Haos era la uşă, deschizând-o şi oferindu-i un zâmbet care putea concura cu oricare alt zâmbet pe care îl văzuse vreodată la un nemuritor.

— Chiar nu îţi pot mulţumi destul.

Îi luă mâna şi i-o sărută cu blândeţe.

Fără cască, Haos era un monstru diferit, cu tot farmecul unui prinţ şi

puterea unui vampir. Lui Evangeline i se tăia răsuflarea când îi zâmbea. Ochii îi erau de cel mai captivant verde, o mie de nuanţe diferite, toate sclipind cu magie, până când se aprinseră de căldură.

Evangeline înţelese greşeala ei puţin prea târziu – nu trebuia să îl privească în ochi. Înainte să poată ţipa, zâmbetul lui Haos se transformă în colţi, apoi colţii lui erau pe gâtul ei, înfigându-i-se în piele.

46

Simţea doar colţi şi durere.

Evangeline încercă să scape. Încercă să ţipe.

Credea că o auzi şi pe Honora strigând, dar Haos nu îi dădu drumul. Una din mâinile lui era pe gâtul ei în timp ce îi bea sângele. Bea şi bea, golind-o cu mişcări violente ale gurii şi limbii şi ocazionala zgârietură cu dinţii care îi străpungeau mai multă piele şi sugeau mai mult sânge.

Putea simţi cum sângele îi fugea din vene.

Honora începu să se roage de el.

Evangeline încercă să îl lovească pe Haos, dar nu reuşi să îşi adune forţele cât să îşi mişte mâinile. Nici nu îşi putea deschide ochii. Corpul îi era greu şi era ameţită. Tot ce putea simţi erau colţii lui Haos adâncindu-se tot mai tare în ea.

— Castor, nu! strigă Jacks.

Vampirul fu tras la o parte.

Evangeline se prăbuşea, apoi Jacks era acolo. Ochii îi erau prea grei să îi deschidă – dar îl putea simţi. O ţinea strâns, ca şi când nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

Trebuia doar să îi zică că îl iubeşte.

— Evangeline, zise răguşit, întoarce-te la mine…

„Nu sunt moartă”, încercă să-i răspundă, dar ceva era în neregulă cu gâtul ei. Se părea că Jacks nu îi putea auzi gândurile.

O strângea la piept în linişte şi îşi apăsa fruntea de a ei. Nu era sigură care dintre ei doi plângea, dar obrajii îi erau umezi. Simţi multe lacrimi, apoi nu a mai simţit…

Nimic.

SFÂRŞIT

Un ţipăt torturat sfârtecă noaptea ca o lamă. Cerul sângera şi întunericul se lăsă în locul stelelor, ştergând luminile de deasupra Nordului Magnific.

Blestemul povestirii care atinsese majoritatea poveştilor şi baladelor din Nord privea. Această tragedie va deveni cu siguranţă o poveste cândva – şi, după cum se vede, deja era blestemată.

Fata era moartă. Dacă nu o confirmase deja corpul ei lipsit de viaţă, atunci era clar după ţipătul Sorţii care o ţinea în braţe. Blestemul povestirii era familiar cu durerea, dar aceasta era agonie. Prinţul Inimilor reprezenta fiecare lacrimă pe care o vărsase cineva vreodată pentru iubire. El era durerea întruchipată.

— Îmi pare atât de rău, Jacks. Eu…

Vampirul se uita la fata pe care tocmai o omorâse; îşi frecă bărbia şi apoi fugi.

Soarta nu se clinti. Nu-i dădu drumul fetei. Părea că nu o va face niciodată. Continua să o strângă în braţe de parcă ar fi putut să o readucă la viaţă cu forţa dorinţei sale. Ochii îi erau umezi de la sânge. Lacrimi roşii îi curgeau pe obraji. Dar fata rămânea nemişcată.

Ceilalţi nemuritori începură să se trezească, dar fata rămase aşa. Moartă. Totuşi, Soarta continua să o ţină în braţe.

— Adu-o înapoi, ceru uşor.

— Îmi pare rău, se scuză regina, care tocmai se trezise.

Era micuţă. Încercase să îşi tragă fiul de lângă fată, să îi oprească hrănirea nenaturală, dar mâinile ei nu erau destul de puternice. Regina nu se putea lupta fizic cu nemuritorii, dar avea o voinţă de fier forjată din temperament şi greşeli.

— Ştii că nu pot face asta.

Jacks îşi ridică privirea.

— Adu-o înapoi, repetă, pentru că şi el avea o voinţă de fier, ştiu că poţi.

Regina scutură din cap plină de regrete.

— Mi se rupe inima pentru tine – pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar nu o voi face. După ce l-am readus pe Castor la viaţă şi când am văzut ce a devenit, am jurat să nu mai folosesc genul ăsta de magie vreodată.

— Evangeline ar fi diferită.

Soarta se uita lung la regină.

— Nu, repetă ea, nu ai salva-o pe fată, ci ai damna-o. La fel cum am făcut noi cu Castor. Nu ar vrea o asemenea viaţă.

— Nu îmi pasă ce ar vrea ea! se răsti Jacks. Nu vreau să moară. V-a salvat, deci trebuie să o salvaţi.

Regina respiră sacadat.

Dacă blestemul povestirii ar fi putut respira, acum şi-ar fi ţinut respiraţia. Spera că regina va fi de acord. Să o readucă la viaţă, să o transforme într-un alt nemuritor îngrozitor. În ciuda a ce credeau Sorţile, fata ar fi oribilă – toţi cei cu vieţi fără sfârşit devin aşa până la urmă.

— O salvez, răspunse regina încet, e mai blând să laşi un om să moară decât să îi sacrifici sufletul pentru nemurire.

La auzul cuvântului „sacrificiu”, în ochii reci ai Sorţii străluci ceva. O strângea pe fată mai puternic, cărând-o în braţele lui acoperite de sânge de-a lungul coridorului.

— Ce faci?

Vocea reginei părea alarmată.

— O să repar asta.

Continuă să meargă înainte, ţinând fata cât de aproape putea în timp ce trecea prin arcadă.

Îngerii care o păzeau plângeau acum. Plângeau lacrimi de piatră în timp ce Prinţul Inimilor o aşeză pe fată la picioarele lor şi începu să scoată piatră după piatră din arcadă.

— Jacks din Vizuină! avertiză regina. Acele pietre pot fi folosite pentru a călători în timp doar o dată. Nu au fost create pentru călătorii infinite în timp.

— Ştiu, mârâi Jacks, o să mă întorc în timp şi o să îţi opresc fiul din a o omorî.

Reginei nu-i veni să creadă. Pentru o clipă, arăta la fel de bătrână ca toţi anii pe care îi petrecuse în acea stare suspendată.

— Asta nu e o greşeală mică pe care să o repari. Dacă faci asta, Timpul o să ia ceva la fel de valoros de la tine.

Jacks îi aruncă reginei o privire mai rea decât orice blestem.

— Nu există nimic la fel de important pentru mine.

44

Evangeline începu să se teamă că timpul era alimentat de emoţii şi lucruri precum groaza, şi asta îl făcea să se i scurgă mai repede. Pe şemineul din camera lui Jacks se afla un ceas negru pe care îl observase pe când el o lăsase acolo. Acum nu îşi putea lua ochii de la el. Palmele începură să îi transpire privind secundarul cum se învârtea tot mai repede cu fiecare minut.

Curând se va lăsa noaptea. Curând îl va uita. Va uita această versiune a vieţii ei. Poate chiar va avea o viaţă cu totul diferită şi nici nu va şti că această versiune a existat vreodată.

Va şti în continuare că el exista, dar nu va mai fi Jacks, ci doar un personaj mitologic: Prinţul Inimilor. Va uita că el era Jacks din Vizuină, arcaşul şi, pentru o noapte, *al ei.*

Cum îi putea lua totul? Îl ura puţin pentru asta, ceea ce îi uşura puţin treaba, dar tot era greşit. Evangeline crezuse mereu că fiecare poveste avea o infinitate de potenţiale finaluri, dar nu credea că povestea lor trebuia să se termine astfel. Nu îl întâlnise pe Jacks doar ca să îl uite.

Trebuia să îl convingă să se răzgândească înainte să folosească pietrele.

Uşa scârţâi. Evangeline îşi lua privirea de la ceas şi îl văzu pe Haos intrând.

Era îmbrăcat mai degrabă ca un prinţ decât ca un războinic, cu un surtuc de catifea de culoarea vinului roşu, cu o cămaşă elegantă crem pe dedesubt. Mănuşile erau din piele maro, pantalonii erau închişi la culoare şi sabia de la brâu era aurie. Arma părea mai degrabă decorativă decât necesară, de parcă această seară era o ocazie specială. Presupunea că, pentru el, chiar era.

În mâini ţinea o cutie de fier în care probabil erau ascunse pietrele norocului, tinereţii şi adevărului. Cutia cu piatra bucuriei era încă la ea şi, pentru o clipă, îşi dorea să o fi pierdut.

— Eşti gata, prinţesă?

— Nu.

Niciodată nu va fi gata să îi fie ştearsă şi înlocuită viaţa.

— Nu trebuie să îl aşteptăm pe Jacks?

Aruncă o privire fugară în spatele lui, sperând să îl vadă pe Prinţul Inimilor.

— Nu ni se va alătura, răspunse Haos, îi voi duce pietrele după ce deschizi arcada.

— De fapt, m-am răzgândit.

Jacks se plimba înspre ei pe hol cu o femeie frumoasă lângă el. Avea buzele date cu ruj roşu, păr negru strălucitor şi o rochie care nu părea să fie destul de mare nici cât pentru o cămaşă de noapte.

Evangeline simţi un val de gelozie şi confuzie.

— Ea ce caută aici?

Haos dădu din cap scurt înspre fată.

Jacks ridică din umeri.

— Mă gândeam că poate ai vrea o gustare după ce îţi dai jos casca.

Haos scoase un sunet care semăna cu scrâşnitul din dinţi.

— Voi fi bine.

— Sunt sigur de asta, dar…

— Nu, i-o tăie Haos.

— Dacă o lăsăm în trăsură?

Jacks făcu un semn înspre fată. Ea nici nu se clinti. Ca o păpuşă, fata privea înainte, evident sub controlul lui Jacks.

— Sunt de acord cu Haos, aprobă Evangeline, nu te voi lăsa să o tragi pe săraca fată după tine.

— Nu o trag după mine.

Jacks zâmbi înspre fată.

— Nu-i adevărat, draga mea? adăugă el.

— Sunt fericită să fiu aici, zise fata veselă, mereu am vrut să cunosc un vampir. Mi-am luat rochia asta ca să fie multe locuri…

— Scapă de ea, interveni Haos, Evangeline nu vrea ca fata să vină cu noi.

Jacks privea lung spre Evangeline, dar ceva nu era în regulă. Expresia de pe chipul său era furioasă, dar ochii îi erau plini de altceva – durere.

„Alegi să fii încăpăţânată în legătură cu lucrul greşit”, îi transmise el.

Jacks se frecă pe bărbie.

Ea spera că o va contrazice – spera că măcar se va lupta pentru ea. Spera că, în ciuda tuturor, ar alege-o pe ea. Dar după ce o alungară pe fată, Jacks, Haos şi Evangeline porniră în linişte înspre trăsură.

Drumul înspre Palatul Lupului fii dureros. Cu cât se apropiau mai mult de castel, cu atât Evangeline îşi simţea inima mai fragilă. Acestea erau ultimele ei momente cu Jacks şi, deşi stătea chiar în faţa ei, nici nu se uita la ea.

Se uita în gol pe geamul îngheţat de parcă îşi dorea ca noaptea să se fi terminat odată şi trecutul deja schimbat.

Evangeline îşi dorea să aibă dubii faţă de planurile lui, dar părea mai hotărât ca oricând. Îşi dorea să ştie ce să îi spună ca să îl facă să se răzgândească, dar nu voia să îl *convingă* să facă nimic. Voia ca el să aleagă, dar se temea că nu mai aveau timp.

În loc ca timpul să se mişte ca nisipul care curge încet prin clepsidră, se simţea de parcă acea clepsidră se spărsese şi nisipul se împrăştia repede peste tot. Nu ştia dacă era de la frică sau din alt motiv, dar tot sărea peste momente.

Nu îşi aminti când ajunseră la Palatul Lupului, dar, dintr-odată, erau acolo. Apoi, parcă clipi şi ajunseră înapoi la uşa bibliotecii cu capul de lup pe ea, gata să intre în camera cu Arcada Valory.

45

Camera era exact cum şi-o amintea Evangeline: podele stricate, pereţi gri, aer fosilizat, care o zgâria pe gât, şi o arcadă gigantică, păzită de o pereche de îngeri războinici, unul trist şi unul furios. Ambii aveau săbiile lor de piatră încrucişate în mijlocul arcadei.

Ultima dată când Evangeline fusese aici, îngerii nu se mişcaseră, dar, de data asta, putea jura că îi văzu tresărind când Haos intră în cameră.

Deschise cutia de fier în care se aflau primele trei pietre magice cu un clinchet.

Aerul se schimbă imediat, sclipici începând să plutească în loc de praf.

Evangeline aruncă o privire fugară înspre Jacks. Odată ce va deschide arcada, pietrele vor fi ale lui, să le folosească oricum voia. Îşi dorea să se răzgândească, îşi dorea ca noaptea aceea să nu se termine cu uitarea lui. Dar el încă refuza să o privească, de parcă o singură privire de-a ei l-ar putea face să se răzgândească, iar apoi toată lumea s-ar prăbuşi peste ei.

Reticentă, Evangeline puse fiecare piatră la locul ei din arcadă. Păreau mai slabe decât îşi amintea. Ea spera să fi fost deja folosite pentru călătoria în timp, apoi imediat se simţi vinovată. Evangeline ura alegerea pe care urma Jacks să o facă, dar nu voia să îi fie luată această ocazie. În schimb, spera că va face o alegere mai bună. Puse şi a patra piatră în arcadă.

„Bine ai revenit”, îi şopti arcada.

Haos îi întinse unul din pumnalele sale, iar Evangeline îşi împunse degetul cu grijă.

În clipa în care sângele ei atinse piatra, camera explodă de lumină, mai puternică decât prima dată când atinsese arcada. Îngerii luminau precum razele soarelui. Evangeline trebui să îşi acopere ochii până lumina îngerilor slăbi.

Când putu vedea din nou, îngerii războinici îşi coborâseră săbiile şi, în spatele lor, apăru o uşă groasă de lemn, cu un ciocănel de fier în formă de cap de lup.

Haos apăsă cu o mână pe uşă, de parcă voia să se asigure că era adevărată. Apoi, se întoarse înspre ea.

Îşi luă pumnalul înapoi şi îi tăie o şuviţă de păr roz.

Ea tresări.

— De ce ai făcut asta?

— Părul e ca să rupem blestemele care vă leagă pe tine şi pe Apollo – aşteaptă aici cât intru.

— Cred că ar fi mai bine dacă Evangeline ar pleca.

Jacks avea ochii furioşi când se uită la ea.

Evangeline rămase şocată. Aşa îşi lua el rămas-bun? Şi de ce i se înroşiseră aşa ochii? Îşi spusese că nu era cazul să îşi facă griji, dar, dintr-odată, simţi de parcă ceva nu era deloc în regulă.

— Jacks, eşti bine?

— Nu.

Fulgerător, miji ochii. Vocea îi deveni veninoasă.

— Încă nu ştiu ce mai cauţi aici. Crezi că încă avem nevoie de tine? continuă el.

— Jacks…

— Ştiu cum mă cheamă. Nu-i nevoie să tot repeţi.

Evangeline tresări la răutatea din tonul lui.

Chiar şi Haos părea surprins. Apoi, de parcă nu voia să fie parte din ultima lor ceartă, se furişă prin uşa către Valory.

Evangeline şi Jacks rămaseră singuri.

Îi zvâcnea un muşchi pe gât în timp ce continua să se uite la ea.

— Ce faci aici, Evangeline? Te-ai aşteptat la un rămas-bun cu lacrimi? Ţi-am mai spus că pentru mine nu eşti nimic mai mult decât o unealtă. Acum ţi-ai făcut treaba.

Pe ea o ardea ruşinea în obraji, dar nu se putea clinti. Evangeline nu ştia la ce se aştepta. Spera ca Jacks să se răzgândească, dar chiar şi dacă nu o făcea, nu avea niciun motiv să se comporte aşa după toate cele prin câte trecuseră.

— De ce eşti aşa crud?

— Pentru că nu vrei să pleci! strigă Jacks. Şi dacă stai, o să mori. Haos nu s-a hrănit de sute de ani. Ştiu că el crede că îşi poate controla foamea, dar nu poate. De asta i-au pus casca pe cap.

— Puteai spune asta direct. Nu e nevoie să mă răneşti dacă nu vrei să-mi iau rămas-bun sau dacă vrei să plec.

— Dar nu… Eu…

Jacks se întrerupse brusc. Ochii nu îi mai erau roşii, ci ardeau cu frică. Niciodată nu îl mai văzuse atât de speriat. Ea fusese otrăvită, lovită de

săgeţi, biciuită şi Jacks mereu îşi păstrase calmul până acum.

Cu mare efort, inspiră adânc şi când vorbi din nou, vocea îi era blândă, dar nesigură.

— Îmi pare rău, Vulpiţă. Nu voiam să te rănesc. Eu doar…

Părea de parcă tocmai îşi pierduse cuvintele, de parcă ce ar fi urmat să spună ar fi fost lucrul greşit. Niciodată nu o privise aşa înainte.

— Jacks, te rog, nu folosi pietrele în seara asta. În schimb, hai cu mine.

Inspiră sacadat. O clipă, părea să se lupte cu o dilemă. Îşi trecu o mână prin păr cu o mişcare nesigură.

Evangeline se apropie de el.

El îşi schimbă expresia şi făcu un pas în spate.

— Asta nu schimbă nimic. Tot nu poţi fi în viaţa mea. Noi doi nu suntem făcuţi să fim împreună.

— Şi dacă greşeşti?

Jacks scrâşni din dinţi şi strânse pumnii.

Evangeline auzise cândva povestea unei perechi de stele damnate, care erau atrase una de lumina celeilalte, chiar dacă ştiau că, dacă se apropiau prea tare, dorinţa lor s-ar termina cu o explozie înflăcărată. Aşa o privea Jacks acum, de parcă niciunul dintre ei nu ar supravieţui dacă s-ar apropia.

— Evangeline, trebuie să pleci.

Un răget răsunător se auzit din Valory, atât de puternic încât arcada, îngerii şi chiar pământul de sub picioarele lui Evangeline se zguduiră.

— Pleacă de aici! zise Jacks.

Îl privi în ochi pentru o ultimă oară, dorindu-şi să ştie cum să îl facă să se răzgândească.

— Îmi doresc ca povestea noastră să fi avut un alt sfârşit.

— Nu vreau un alt sfârşit, spuse Jacks fără vreo emoţie, vreau doar să pleci.

46

Simţea numai durere, felul acela de durere care nu te lăsa nici să respiri.

Tot ce voia Evangeline era să fugă înapoi la Jacks, dar se forţă să meargă în continuare. Se forţă să iasă din bibliotecă şi să o ia pe cel mai gol coridor pe care îl putea găsi, unde nu o va putea auzi nimeni plângând.

Îşi duse mâinile la ochi şi lacrimile începură să-i curgă mai tare. Nu voia să plângă, dar chiar se simţea de parcă totul se terminase. Şi o durea. O durea atât de tare. O dureau pieptul şi inima pentru că el nu îi voia inima. Acest gând o făcea să plângă şi mai tare. Plânse până când nu mai putea vedea bine, până când ajunse într-un coridor necunoscut, ţinându-se de burtă şi muşcându-se de braţ, încercând să îşi oprească scâncetele în timp ce se prăbuşea pe podea.

Poate era mai bine să uite de el. Nu voia să îl uite înainte, dar acum, da.

Voia să se termine durerea. Voia să uite de zâmbetul lui cu gropiţe, de ochii lui de un albastru briliant şi de felul în care îi spunea Vulpiţa. Dintr-odată, simţi o durere în piept când se gândi că poate niciodată nu va mai auzi acea poreclă. Nu voia să uite. Nu voia să uite nimic.

Nu voia să îi fie şterse amintirile; voia chiar mai multe.

Nu voia să îşi ia rămas-bun. Încă voia ca Jacks să se răzgândească, să găsească o cale către o altă iubire adevărată.

Atunci Evangeline avu o revelaţie – cum l-ar putea salva pe Jacks. Era atât de simplu încât se blestemă că nu se gândise la asta înainte. Îl putea salva cu iubire. Nu doar îi păsa de el şi îl voia. Îl iubea. Doar trebuia să îi mărturisească asta.

Iubirea era cea mai puternică armă dintre toate. Dacă Jacks o iubea aşa cum îl iubea ea, ar putea găsi un mod de a fi împreună. Nu conta dacă ar rămâne blestemat pe veci. Tot ce conta era că *ar rămâne,* că ar alege-o pe ea în locul fricii.

Evangeline se întoarse înspre arcadă. Trebuia să îl găsească; trebuia să îi spună ce simţea înainte să fie prea târziu. Trebuia să o facă înainte să folosească pietrele şi să uite că s-au întâlnit.

Nu putea să le fi folosit încă, pentru că încă îşi putea aduce aminte de el. Evangeline grăbi pasul până începu să alerge, respirând greoi şi cu paşi

zgomotoşi. Sigur mersese mai departe decât credea şi stătuse acolo mai mult decât realizase. Palatul Lupului se trezea. Putea auzi servitorii cum se plimbă pe alte holuri şi vedea licărirea lumânărilor proaspăt aprinse în drumul către bibliotecă.

Parcă dură o eternitate până ajunse înapoi.

Aerul încă era plin de magie şi putere. Se simţea ca o furtună. Arcada era la fel ca atunci când plecase. Uşa antică era încă acolo, la fel şi toate pietrele.

Evangeline răsuflă uşurată. Dacă Jacks nu luase pietrele, poate deja se răzgândise? Deşi… Dacă se răzgândise, era ciudat să fi lăsat pietrele acolo, să le ia altcineva.

Ceva nu era în regulă. Ştia asta încă înainte să observe picăturile de sânge cu sclipiri aurii de pe aripile îngerilor războinici.

Se cutremură. Dacă Haos se hrănise cu Jacks? Sau dacă îl rănise altceva din Valory? Nici acum nu ştia ce se afla înăuntru.

Evangeline întinse mâna înspre uşă, dar aceasta se deschise înainte să o atingă.

Făcu un pas în spate.

— E în regulă, zise Apollo apărând în cadrul uşii.

Evangeline se încordă.

Apollo îşi ridică mâinile încet.

— Te rog, nu te teme. Nu te voi răni.

O privea cu ochi căprui şi calzi; roşul dispăruse odată cu agonia.

— Blestemul a fost rupt, Evangeline.

— Cum?

— O femeie – nu mi-a zis cum o cheamă, dar era un soi de vindecătoare. M-a găsit, mi-a tăiat o şuviţă de păr, a zis nişte cuvinte pe care nu le-am înţeles, apoi am simţit cum blestemul a dispărut.

Apollo inspiră sacadat.

— Odată ce a fost rupt, i-am spus că trebuie să te găsesc, iar ea mi-a arătat o arcadă veche care m-a adus aici.

Aruncă o privire în jurul camerei, de parcă voia să îşi dea seama unde se află, dar ochii i se întoarseră repede la Evangeline.

Chiar avea nişte ochi frumoşi, blânzi şi căprui şi, când se uita la ea, privirea lui era atât de plină de emoţie, încât o făcea să simtă o durere în piept. Nu ştia ce voia să zică, dar ea ştia că nu putea sta acolo. Trebuia să îl găsească pe Jacks.

Totuşi, nu se simţea în regulă să fugă de Apollo. Fusese blestemat de trei ori până acum. Nici nu ştia dacă el avea vreo idee de ce. Nu părea bântuit sau disperat, ca ultima dată când îl văzuse, dar era ceva teribil de vulnerabil când stătea în uşă cu mâinile ridicate şi cu zâmbetul care i se ştergea.

— Îmi pare rău, niciodată nu am vrut să te rănesc.

— Nu e vina ta – ai fost blestemat.

— Trebuia să mă lupt mai tare cu blestemul.

Apollo îşi coborî încet mâinile.

— Nu trebuia să vin în camera ta aseară. Trebuia să fug ca să nu te rănesc.

Dădu din cap plin de regret. Părul său închis crescuse mai lung. Îi cădea peste un ochi, făcându-l să pară mai tânăr.

— Am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc. Dar în mare parte m-am gândit doar la tine.

Inima lui Evangeline se frânse. Acum câteva săptămâni, asta voia să audă de la Apollo cel ne-blestemat: să-i zică că o dorea. Parte din ea încă îşi dorea să vrea asta. Avea mult mai mult sens să se îndrăgostească de prinţ, nu de răufăcător. Dar Evangeline nu voia dragostea care avea sens, voia dragostea care o făcea să se simtă iubită, dragostea care o făcea să vrea să se lupte şi să spere la imposibil.

— Orice ai crezut, era doar de la blestemul arcaşului. Jacks a spus că…

— Nu poţi avea încredere în nimic din ce zice Jacks, se răsti Apollo.

Pentru o clipă, arăta de parcă avea intenţii rele.

Evangeline se dădu înapoi încă un pas.

Apollo îşi frecă faţa cu palma. Furia dispăru şi, în locul ei, apăru durere.

— Îmi pare rău. Nu voiam să mă răstesc la tine. Ne-a făcut atât de multe, e clar că şi-a folosit magia ca să te facă să ai încredere în el.

Evangeline aproape că nu răspunse. Apollo era îndreptăţit să fie furios, dar ea nu voia să îl învinovăţească pe Jacks pentru crimele pe care nu le comisese.

— Ştiu că a făcut multe lucruri groaznice, dar nu şi-a folosit deloc magia pe mine şi, dacă nu era el, niciunul dintre noi nu am mai fi în viaţă.

— Nu, Evangeline. Dacă nu era Jacks, niciunul din noi nu am fi fost în pericol.

Apollo îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi doresc ca el să nu te fi putut influenţa atât de tare.

— Şi eu îmi doresc asta, recunoscu ea.

I-ar fi spus lui Apollo că încercase cu adevărat să îl iubească, dar acea mărturisire părea aproape la fel de crudă ca unele din lucrurile pe care le făcuse Jacks.

— Îmi pare rău, Apollo.

O privea plin de durere.

— Şi mie.

Dar ceva era în neregulă cu felul în care o spusese.

Un avertisment apăru înăuntrul lui Evangeline, zicându-i că trebuia să plece. Dar Apollo fu mai rapid. Ea încercă să fugă pe lângă el, dar o prinse şi o ţintui cu spatele de unul din îngerii de piatră, ţinând-o pe loc cu pieptul şi cu un braţ greoi în jurul taliei ei.

— Apollo, opreşte-te. Lasă-mă!

Încerca să îl împingă.

— Şş, draga mea.

Îi mângâie părul, nepăsător faţă de protestele ei.

— Nu voiam să fac asta, dar e pentru binele tuturor.

Îşi frecă degetul mare de tâmpla ei, teribil de încet şi dulce, iar ea simţi cum vlaga îi părăseşte membrele.

— Ce ai…

Respira prea greu ca să termine întrebarea.

— E în regulă. Sunt aici.

Mâna din jurul taliei ei o strânse mai tare.

Încercă din nou să se zbată, dar era patetic de slăbită – de parcă era un ghem de lână încercând să se lupte cu o pisică mare.

Apollo îi puse o mână mare pe faţă. Atingerea era blândă, dar era ceva în neregulă, de parcă nu doar o mângâia. De parcă încerca să ajungă înăuntrul ei, de parcă îi săpa în minte cu ajutorul unor degete invizibile, furându-i lucruri pe care nu ar trebui să i le ia. *Amintirile.*

— Nu!

Evangeline încercă zadarnic să se lupte cu el în timp ce îi şterse noaptea în care se întâlniseră prima oară – noaptea în care Evangeline îl sărutase în copac, după ce Jacks îi vopsise buzele cu sângele lui. Deşi… şi acea amintire se ştergea.

— Nu face asta! Opreşte-te! striga ea, dar Apollo doar o strângea mai tare.

— Va fi mai bine curând.

O mângâia pe obraz şi amintirea ultimei dăţi când fuseseră împreună,

atunci când se sărutau în pat, când o prinsese de gât, când Jacks dăduse buzna în cameră şi o luase de acolo – dispăru şi ea.

Mintea ei era goală. Ştia că ceva îi fusese furat, dar nu avea nicio idee ce.

Cu corpul slăbit, se luptă să îl dea afară din mintea ei, să îşi ascundă amintirile rămase, dar el i le smulse una câte una.

Noaptea petrecută în criptă cu Jacks… Dispărută.

Căsătoria cu Apollo… Dispărută.

Prietenia cu LaLa… Dispărută.

Apollo infectat cu blestemul arcaşului… Dispărut.

Săritura de pe stâncă cu Jacks…

— Nu! a strigat ea.

…Dispărută.

Minunea Vizuinii… Dispărută.

Jacks bandajându-i rănile… Dispărut.

Jacks recunoscând că el a fost arcaşul… Dispărut.

— Te rog, opreşte-te, imploră ea.

Ţinu strâns de amintirile cu părinţii ei, de magazinul de curiozităţi, de toate basmele pe care mama ei i le povestise vreodată. Evangeline încercă să le ţină în cap ca un copil păturica lui preţioasă.

— Te rog, opreşte-te! Te rog, opreşte-te! se ruga de el, te rog…

Plânse până când o duru gâtul, până când nu mai era sigură nici de cine se ruga.

Plânse atât de tare încât nu mai putea vedea.

Dar ştia că era singură. Nu doar singură în acest loc, ci singură pe lume. Simţi asta până în măduva oaselor.

Epilog

Evangeline simţea cum ceva dur îi apăsa spatele. Avea genunchii adunaţi la piept. Era încolăcită pe un petic de pământ rece şi necunoscut.

Unde era? Cum ajunsese aici? Tot ce îşi amintea era că plângea până când nu mai era sigură de ce o făcea.

Acum voia doar să meargă acasă. Îşi dorea o îmbrăţişare de la mama şi de la tatăl ei, dar apoi îşi aminti: ambii părinţi îi erau morţi.

Lacrimile au început să curgă din nou.

Tot voia să meargă acasă, dar îi era teamă că nu s-ar putea întoarce acolo. Oricât de tare încerca să îşi amintească, nu îşi putea da seama de ce nu mai era în siguranţă acasă. Ştia doar că era un loc în care nu mai putea merge. Dar unde era acum?

Îşi ridică privirea înspre o pereche de îngeri de piatră, războinici, care păreau să o vegheze de parcă i-ar putea da un răspuns, deşi păreau de parcă şi ei plânseseră.

— Aici erai!

Un tânăr bine legat, îmbrăcat frumos, cu păr închis la culoare şi ochi îngrijoraţi intră grăbit în cameră.

— Am fost atât de îngrijorat.

Cu o mişcare galantă, o ridică şi o strânse la pieptul lui acoperit de un surtuc de catifea foarte fină.

Ea împietri în braţele lui.

— Cine eşti?

— Nu-ţi face griji. Eşti în siguranţă cu mine.

Nu îi dădu drumul, dar slăbi strânsoarea.

— Niciodată nu te-aş răni, Evangeline.

Îi pronunţă numele cu afecţiune. Încă nu recunoştea nimic în legătură cu el. Părea doar cu câţiva ani mai mare decât ea, dar ceva din privirea lui o făcea să creadă că trecuse prin multe. Ochii lui căprui păreau răniţi şi puţin bântuiţi, dar se linişteau acum că se uita la ea.

Îşi dorea să îşi aducă aminte de el.

— Îmi cer scuze, zise ea cu vocea răguşită de plâns, dar nu am nicio idee cine eşti.

Zâmbetul lui se mări, un răspuns straniu la această mărturisire. Vocea lui era liniştitoare.

— Sunt soţul tău. Ai trecut prin ceva groaznic, dar totul e în regulă acum.

Sunt aici şi nu îţi voi mai da drumul niciodată.

Mulţumiri

Inima îmi plesneşte de recunoştinţă scriind aceste mulţumiri. Continui să îi mulţumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că pot să scriu aceste cărţi şi că sunt oameni în toată lumea care vor să le citească.

Pentru această carte, am avut o viziune foarte specifică despre cum voiam să fie povestea şi nu puteam să o duc la capăt fără ajutorul a multor oameni extraordinari.

Sarah Barley, eşti o adevărată campioană. Tot nu îmi vine să cred că ţi-ai făcut timp să citeşti această carte în aceeaşi săptămână în care ai născut. Sunt foarte recunoscătoare pentru dedicarea ta, pentru felul în care îmi înţelegi poveştile, pentru felul în care mă faci să devin o povestitoare mai bună şi pentru prietenia ta.

Le mulţumesc lui Caroline Bleeke, Kimberley Atkins şi lui Sydney Jeon pentru că au intervenit ca nişte supereroi când Sarah a intrat în concediu de maternitate. Nu-mi puteam dori o echipă mai bună. Această carte este cu atât mai puternică pentru că voi toţi aţi făcut parte din ea şi a fost atât de distractiv să lucrez cu voi.

Jenny Bent, mulţumesc că eşti un agent rock star, pentru că ai citit prima versiune a acestei cărţi şi pentru susţinerea ta incredibilă. Nu aş vrea să fac asta fără tine. Molly Ker Hawn, Victoria Capello, Amelia Hodgson şi toată lumea de la Bent Agency, continui să mă simt atât de norocoasă să vă am.

Multă iubire şi mulţumiri familiei mele fenomenale, surorii, fratelui, cumnatului şi părinţilor mei incredibili. Mamă şi Tată, vă iubesc mult de tot şi fără voi doi nu aş face asta.

Mulţumiri enorme tuturor de la Flatiron Books! Nu puteam cere o publicaţie mai bună sau un grup mai minunat de oameni cu care să lucrez. Vă mulţumesc mult, Bob Miller. Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Jordan Forney, Cat Kenney, Marlena Bittner şi Donna Noetzel.

Mulţumesc mult tuturor oamenilor minunaţi de la Macmillan Academic, Macmillan Library, Macmillan Sales şi Macmillan Audio. Vreau să îi mulţumesc mult şi naratoarei mele fantastice de cărţi audio, Rebecca Solar, pentru că mereu face treaba minunată de a-mi aduce poveştile la viaţă.

Mulţumesc mult tuturor de la publicaţia mea engleză briliantă, Hodder and Stoughton, cu mulţumiri speciale lui Kimberley Atkins – a fost o plăcere să fii editoarea mea şi sunt atât de recunoscătoare că ai vrut să lucrezi cu mine şi cu cărţile mele. Lydia Blagden, sunt în continuare

recunoscătoare pentru talentul tău artistic! Callie Robertson, mulţumesc mult pentru publicitatea ta.

Mulţumesc, Erin Fitzsimmons şi Keith Hayes, pentru o altă copertă fantastică! Mulţumesc mult, Virginia Allyn, pentru că ai turnat atâta iubire într-o altă hartă fantastică a Nordului Magnific.

Prietenilor mei fabuloşi, minunaţi şi incredibili! Stacey Lee, mulţumesc că ai fost acolo pentru mine mereu – acest ultim an a părut destul de tumultuos şi sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia ta. Mulţumesc, Kristin Dwyer, pentru că m-ai ascultat cum am povestit despre cartea asta din nou şi din nou. Sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia, întrebările şi încrederea infinită în poveştile mele! Mulţumesc, Kerri Maniscalco, pentru că mi-ai citit primele încercări şi pentru feedbackul tău incredibil. Mulţumesc, Isabel Ibañez, pentru prietenia ta incredibilă şi pentru că ai fost acolo pentru mine tot timpul! Mulţumesc, Anissa de Gomery, pentru că l-ai iubit atât pe Jacks. Jordan Gray, mulţumesc că te-ai îndrăgostit de această poveste şi că m-ai ajutat să fac această poveste de iubire chiar mai puternică! Kristen Williams, mulţumesc că ai fost o prietenă atât de bună şi o rază de soare în această comunitate. Mulţumesc, Adrienne Young, pentru prietenia ta minunată şi fioroasă. Mulţumesc, Jenny Lundquist şi Shannon Dittemore, pentru toate discuţiile şi plimbările uimitoare. Şi mulţumesc, Jodi Picoult, pentru că ai fost prima care a citit cartea terminată şi pentru citatul tău magic!

În final, vreau să le mulţumesc cititorilor mei! Sunt atât de fericită că iubesc să scriu fantezie pentru tineri adulţi pentru că eu cred că cititorii de fantezie pentru tineri sunt printre cei mai incredibili cititori din lume. Vă mulţumesc că citiţi aceste cărţi, pentru că distribuiţi lucruri despre ele şi pentru că le iubiţi.

Despre autoare

Stephanie Garber este autoarea #1 *New York Times* şi autoarea de *bestselleruri* internaţionale ale seriei *A Fost Odată o Inimă Frântă* şi trilogia Caraval. Cărţile ei au fost traduse în treizeci de limbi.

Finalist al premiului *Goodreads Choice*
Bestsellerul numărul 1 *New York Times*

„Aventuri și multiple răsturnări de situație îi vor face pe fani să întoarcă paginile, iar natura contradictorie a relației dintre Jacks și Evangeline îi va lăsa pe cititori fără suflare... Cei care și-au dorit să se întoarcă în această lume nu vor fi dezamăgiți."

School Library Journal

„Garber a creat o lume luxuriantă de basm și fiecare carte din această serie extinde ținuturile și Sorțile care le chinuiesc. În timp ce Evangeline rămâne personajul principal, este o încântare să continui să vezi cum relaționează cu toți cei din jurul ei."

Booklist

{1} Dulce-amărui (n. tr.).

{2} *Vengeance* - răzbunare (n. tr.).

{3} Slaughterwood - *slaughter* înseamnă măcel (n. tr.).